

பேராசிரியர் நா.வா. வின்
நாட்டுப்புறக்
கலையியல்

(கட்டுரைத் தொகுப்பு)

தொகுப்பாசிரியர்

டாக்டர் மு. வெங்கடாசலபதி, M.A., M.Phil., Ph.D.
விரிவுரையாளர், தத்துவத்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

வெளியீடு

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
142, ஜானி ஜான் கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.

NATTUPPURAK KALAIYIYAL

Compiled By Dr. M. Venkatachalapathy

நாட்டுப்புறக் கலையியல்

தொகுப்பு : முனைவர் மு. வெங்கடாசலபதி

© உரிமை : பதிப்பகத்தார்

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு

முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 2001

Code No. : P0065

ISBN : 81-7735-061-7

விலை : ரூ. 50.00

ஒளி அச்சு : பாவை ஒளி அச்சு

**அச்சிட்டோர் : பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிட்.,
142, ஜானி ஜான் கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை - 600 014.**

① 8532441, 8532973, 8550664

பதிப்புரை

“நாட்டுப்புறக் கலையியல்” என்ற இந்த நூல் அமரர் பேராசிரியர் நா. வானமாமலை அவர்கள் பல்வேறு சஞ்சிகைகளில் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். இதை மகிழ்ச்சியுடன் வெளியிடுகிறோம்.

இதில் உள்ள கட்டுரைகளை நன்கு தொகுத்தளித்துள்ளார் டாக்டர் மு. வெங்கடாசலபதி அவர்கள். அவர் தமது முன்னுரையில் நா. வா.வின் சிறப்புப் பண்புகள் பற்றியும் அவர் பல்வேறு துறைகளில் நடத்திய ஆய்வுகள் பற்றியும் விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

தமிழகத்தின் முன்னணி நூல் வெளியீட்டு நிறுவனமான என்.சி.பி.எச். நிறுவனத்தின் ஆசிரியர் குழுவின் முன்னணி உறுப்பினராக பணியாற்றி பல தரமான கலை, இலக்கிய, ஆய்வு நூல்களை வெளியிடுவதற்கு உறுதுணையாக இருந்தார். அவற்றுள் மிக முக்கியமான நூல் தமிழர் நாட்டுப்பாடல்கள். பல்வேறு நண்பர்களின் உதவியோடு பல மாவட்டங்களிலிருந்து நாட்டுப்பாடல்களை சேகரித்து, தொகுத்து அந்நூலை ஆக்கினார். அதன் சிறப்பு ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் விளக்கமும் அதன் பின்னணியையும் அவர் அளித்தது அவற்றை சிறந்த ஒரு நூலாக்கியது. இந்நூலின் முதல் பதிப்பை என்.சி.பி.எச். 1964ல் வெளியிட்டு, மேலும் மூன்று பதிப்புகளையும் இதுவரை வெளியிட்டது. இந்த நூல் தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் கேரளப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழ் துறையில் மூல நூலாக (Source Book)ப் பயன்படுகிறது. நாட்டுப்பாடல்களைச் சேகரிப்பதில் பேராசிரியர் நா.வா. ஒரு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார். இவர் தொகுத்து

ஆய்வுக் குறிப்புகளுடன் கொடுத்த ஆறு நாட்டுப்புற கதைப் பாடல்களை மதுரைப் பல்கலைக் கழகம் வெளியிட்டது.

'ஆராய்ச்சி' என்ற காலாண்டு இதழை வெற்றிகரமாக நடத்தி அதில் பல்துறை அறிஞர்களின் ஆய்வு கட்டுரைகளை வெளியிட்ட பெருமை பேராசிரியரைச் சாரும். மேலும் பல இளம் எழுத்தாளர்கள் ஆய்வாளர்களாக வளர அவர் ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளித்தார்.

கலை, இலக்கிய வளர்ச்சியில் பேரார்வம் கொண்டிருந்த நா.வா. தமிழ்நாட்டு கலை இலக்கிய பெருமன்றம் அமைவதற்கு (தொ.மு.சி. மற்றும் நண்பர்களுடன் இணைந்து) தமிழறிஞர் ஜீவாவுக்கு உறுதுணையாக இருந்தார். பல ஆண்டுகள் அதன் தலைவராகவும் பணியாற்றினார்.

இந்த நூலில் உள்ள நா.வா.வின் ஆய்வுக்கட்டுரைகளைப் பல்வேறு சஞ்சிகைகளிலிருந்து எடுத்துத் தொகுத்தளித்ததோடு, அருமையான முன்னுரையையும் கொடுத்துள்ள டாக்டர் மு. வெங்கடாசலபதி (விரிவுரையாளர், தத்துவத்துறை, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்) அவர்களுக்கு எங்களது உளமார்ந்த நன்றி.

இந்நூல் தமிழக வாசகர்களின் பெரும் ஆதரவைப் பெறும் என நம்புகிறோம்.

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்

முன்னுரை

தமிழக ஆய்வுத்துறையில், சுதந்திரத்திற்கு முன்னும் பின்னுமானக் காலக்கட்டத்தில் அத்துறையில் 'ஜாம்பவனாக' விளங்கிய மனிதநேய 'மகான்' பேராசிரியர் நா. வானமாமலை ஆவார்கள்.

கலை, பண்பாடு, வரலாறு மற்றும் தொல்பொருள் ஆய்வு, இலக்கியம், மானிடவியல், தத்துவவியல், மார்க்சிய ஆய்வு, ஆய்வுமுறைப் பற்றிய ஆய்வு, இன்னும் பல்வேறு தளங்களில் தம் புலமையில், ஆய்வுண்மைகளையும் தமிழ் நாட்டிற்கு வழங்கியுள்ளது நாம் அவருக்கு கடமைப் பட்டவர்களாய்வுள்ளோம். பல்துறை ஆராய்ச்சி பரிமாணங் களைக் காட்டிய அற்புத மனிதர் பேராசிரியர் நா.வா. அவர்கள்.

அவருடைய தனிவாழ்க்கை பொதுவுடமை இயக்கத் தோடு இரண்டறக் கலந்தது. பொதுவுடமை இயக்கத்திற்கு தம் கல்வியியல் திறமையால் ஈடுயிணையற்ற உதவியைப் புரிந்துள்ளார். கட்சித் தோழர்களுக்கு மார்க்ஸியம் பயிற்றுவித்தல், பல்வேறு துறைகளில் அவர்களை ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்துதல், நலிவுற்ற கட்சித் தோழர்களின் குடும்பத்திலுள்ள குழந்தைகளுக்கு கல்வி கொடுத்தல், நெருக்கடியான காலத்தில் அவர்கள் குடும்பத்திற்கு நிதியுதவி வழங்கியமை, ஏன்? கட்சிக்குக் கூட சமயத்தில் நிதியுதவி செய்துள்ளது, கட்சிக்காக 1949-ல் சிறைவாசம் புகுந்தது, தம் ஆராய்ச்சி பயிற்சிப் பட்டறை மூலம் பலத் தோழர்களை வடிவமைத்து பொதுவுடமை இயக்கத் திற்கு அள்ளித் தந்தமை ஆகிய இவையாவும் அவரது

அக வாழ்க்கை, பொதுவுடமை இயக்கத்தோடு ஒன்றியமடைந்ததற்கான ஒரு பிடிச்சோறு பதமாகும்.

அவரது ஆய்வுத்துறை மேற்சொன்னவாறு பல்வேறு தளங்களைக் கொண்டது. இத்துறையில் அவருக்குப் பொதுஆர்வம் பல ஆண்டுகளாக இருந்து வந்துள்ளது. அவர் எந்த நூலைப் படித்தாலும் அதன் உட்கருத்தையும் அதன் கருப்பொருளையும் புரிந்துக் கொள்வதில், அவர் அசாத்திய திறமை பெற்றிருந்தார். மார்க்சிய நூல்களைக் கற்பதில் அவருக்கு இடையறாத ஆர்வமிருந்தது.

இந்தியத் தத்துவம், பண்பாட்டியல் ஆகியவற்றில் அவரது ஆராய்ச்சி தரமானவை. 'வேதாந்த பிரபஞ்சம்' என்னும் நூலுக்கு (Universe of Vedantha) அவர் எழுதிய விமர்சனம் மார்க்ஸிய விஞ்ஞானத்திலும், இயற்கை விஞ்ஞானத்திலும் அவருக்கிருந்த ஆழ்ந்த அறிவை மட்டுமல்ல வரலாற்றுணர்வையும் புலப்படுத்துகிறது. அவரது ஆராய்ச்சி உணர்வு மிகப் பரந்தது. இதன் பிரதிபலிப்பே "ஆராய்ச்சி", காலாண்டிதழ் வெளிவந்துள்ளது.

குறிப்பாக கலை இலக்கியத்துறையில் அவரது ஈடுபாடு ஈடுயிணையற்றது. தமிழகத்தில் கலை, இலக்கியப் பெருமன்றம் உருவாக பொதுவுடமை ஆசான் ஜீவாவுடனும் தோழர் ரகுநாதன் ஆகியோரோடு துணைநின்று செயலாற்றியுள்ளார். கலை, இலக்கிய நோக்கு எப்படி அமைய வேண்டும் என்றும் கொள்கை அறிக்கையை உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார்.

இலக்கிய அறிஞர்களிடம் கொள்கை விவாதம் நடத்தி, தெளிவை ஏற்படுத்தியும், இளம் எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியும் தந்துள்ளார். அதி தீவிரக் கருத்தோட்டத்தில் புதுமை, புதுமை என புதுமையை வணங்கி விட்டு, சிறந்த பண்புகளைப் பார்க்க மறந்துவிட்ட,

மறுத்துவிட்டவர்களை சரியான வழிக்குக் கொண்டு வருவதில் விசேஷ முயற்சிகளைச் செய்து வெற்றி கண்டுள்ளார்.

கிராமிய கலை எனப்படும் மக்கள் கலையை, கிராமியப் பாட்டுகள், இலக்கியம் எனப்படும் மக்கள் இலக்கியம், பாட்டு இவைகளைச் சேகரித்து அதன் சமூக உள்ளடக்கங்களை புலப்படுத்தி அதன் சிறப்பை உலகம் உணரச் செய்தவர் பேராசிரியர் நா. வானமாமலை. இதற்கு இந்தியா, மற்றும் உலகம் தழுவிய அங்கீகாரம் அவருக்குக் கிடைத்துள்ளது. இது ஒரு மாபெரும் சாதனை.

தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியை வரலாற்றுக்கு மட்டுமல்ல, கலை, இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைப் பேணிப் பாதுகாத்து, வளர்க்க வழிகாணும் முறையில் அதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இதற்கு அவருக்கு மார்க்ஸிய ஞானம் துணைப்பூரிந்துள்ளது, சொல்லப் போனால் மார்க்ஸிய விஞ்ஞானத்தை திறம்பட பயன்படுத்தி கலை இலக்கியத் துறையை வளப்படுத்தியுள்ளார். அதனடிப்படையில் எழுந்த அவரது நாட்டுப்புறக் கலையைப் பற்றிய பதிமூன்று கட்டுரைகளை தாமரை, ஆராய்ச்சி, சரஸ்வதி ஆகிய இதழ்களிலிருந்து எடுத்து தொகுத்து நான் தந்துள்ளேன்.

நான் அவ்வப்பொழுது நா.வா. வின் படைப்புகளைப் படித்து வந்துள்ளேன் அவற்றின் விளைவாகவும் எழுந்ததே இத்தொகுப்பு. அதற்கு 'தோழர் சிங்காரவேலர் நினைவு நூலகம்' பெரிதும் துணை நின்றது.

நாட்டுப்புற கலையியல், கலையியலை மட்டும் பேசிடாது, அதன்மூலம் வரலாறு, பண்பாடு, மனித நேயக்குணம் ஆகியவற்றின் வரலாற்றையே எழுதிவிட

முடியும் என்பதை உணர்த்துவதே இக்கட்டுரைகளின் உள் நின்ற விளங்கும் பொருளாகும்.

மொழியின் பெயராலோ, இனத்தின் பெயராலோ, ஜாதி மதத்தின் பெயராலோ விளைவிக்கப்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளை சாடக்கூடிய வலிமை மிக்க ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பலவற்றை பேராசிரியர் நா. வானமாமலை அவர்கள் நமக்கு அளித்துள்ளது. அவர் தொடங்கிய பணி அவர் நினைவாக நம்மூலம் இன்றும் நீளுகின்றது.

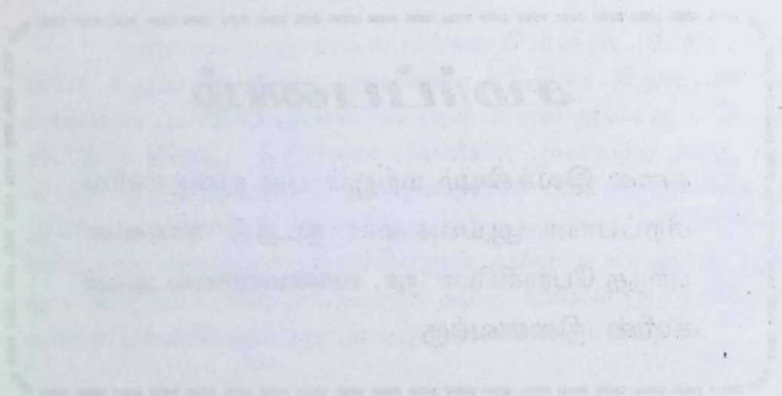
பாரம்பரியம் மிக்க பக்கக வெளியீட்டு நிறுவனமான நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸின் சகோதர நிறுவனமான பாவைப் பப்ளிகேஷன்ஸ் பயனுள்ள பல நூல்களை வெளியிட்டு வருகிறது. இந்நூலை வெளியிட முன்வந்த அந்த நிறுவனத்திற்கு என் நன்றி வார்த்தையில் அடங்காது. சிறந்த இலக்கியங்களைத் தேடிப்பிடித்து, அதனை வாங்கி தம் வாழ்நாள் முழுதும் பயன்பெறும் தமிழ் மக்களுக்கு இது ஒரு விருந்தாகவே அமையும். தமிழ் மக்கள் இந்நூலினை வாங்கி பயன்பெறுமாறு அன்புடன் விழைகின்றேன்.

சென்னை
25.8.2000.

மு. வெங்கடாசலபதி

சமர்ப்பணம்

கலை இலக்கியம் மற்றும் பல துறைகளில்
சிறப்பான ஆய்வுகளை நடத்தி சாதனை
புரிந்த பேராசிரியர் நா. வானமாமலை அவர்
களின் நினைவுக்கு

புறக்கலையின் உள்ளே...

1.	நீலக்கருங்குயிலே		1
2.	நாட்டுப் பாடல்கள் தோன்றாதோ		15
3.	நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் என்ற பெயர் பொருத்தம் தானா?		27
4.	பள்ளப் பாட்டு		38
	● தோற்றம்		44
	● வளர்ச்சி		51
	● மாறுதல்கள்		56
	● கதைப்போக்கு		64
	● பள்ளேசல்		75
	● பள்ளும் இணைவிழைச்சும்		84
5.	வில்லுப்பாட்டு கதையும் கதைமாந்தரும்		94
6.	வில் - பாட்டுக் கதைகள் :		
	■ முத்துப்பட்டன் கதை		105
	■ முத்துப்பட்டன் கதை - ஆராய்ச்சி - 2		116
	■ முத்துப்பட்டன் கதை - ஆராய்ச்சி - 3		126
	■ முத்துப்பட்டன் கதை - ஆராய்ச்சி - 4		136
7.	சின்னத் தம்பி வில்லுப்பாட்டு		146
8.	கொள்ளைக்காரரும் நாட்டுப்பாடல்களும்		159
9.	நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்கள்		173

இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள கட்டுரைகள்
தாமரை மற்றும் சரஸ்வதி இதழ்களில் வெளி
வந்தவைகளின் தொகுப்பு...

1. நீலக்கருங்குயிலே... தாமரை 1958 பொங்கல் மலர்
2. நாட்டுப்பாடல்கள்
தோன்றாதோ ?... தாமரை 1967 ஜனவரி
3. நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் என்ற
பெயர் பொருத்தம்தானா ?... தாமரை 1966 டிசம்பர்
4. பள்ளுப் பாட்டு... சரஸ்வதி 1956 நவம்பர்
தோற்றம்... சரஸ்வதி 1957 ஜனவரி
வளர்ச்சி... சரஸ்வதி 1957 பிப்ரவரி
மாறுதல்கள்... சரஸ்வதி 1957 மார்ச்சு
கதைப்போக்கு... சரஸ்வதி 1957 ஏப்ரல்
பள்ளேசல்... சரஸ்வதி 1957 மே
பள்ளும் இணைவிழைச்சும்... சரஸ்வதி 1957 அக்டோபர்
5. வில்லுப்பாட்டு கதையும்,
கதை மாந்தரும்... தாமரை 1974 ஏப்ரல்
6. வில் பாட்டுக் கதைகள்:
முத்துப்பட்டன் கதை... சரஸ்வதி 1958 ஜனவரி
முத்துப்பட்டன் கதை ஆராய்ச்சி 2... சரஸ்வதி 1958 ஏப்ரல்
முத்துப்பட்டன் கதை ஆராய்ச்சி 3... சரஸ்வதி 1958 மே
முத்துப்பட்டன் கதை ஆராய்ச்சி 4... சரஸ்வதி 1958 ஜூன்
7. சின்னத் தம்பி வில்லுப்பாட்டு... தாமரை 1958 ஜனவரி
8. கொள்ளைக்காரரும்,
நாட்டுப்பாடல்களும்... தாமரை 1958 ஆகஸ்டு
9. நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்கள்... தாமரை 1977 ஜூலை

நீலக்கருங்குயிலே.....,

ஒரு சோளக் கொல்லை. கழுத்தளவு உயர்ந்து வளர்ந்து நிற்கும் சோளத் தாள்கள். அவற்றின் உச்சியில் முத்துக் கோத்தாற்போல சோளக் கதிர்கள் அசைந்தாடுகின்றன. பனையோலையால் வேய்ந்த பரண் ஒன்றில், ஓர் இளம் பெண் நிற்கிறாள். அவளது கண்கள் நாற்புறமும் சுழலுகின்றன. பறவைகள் வருவதைக் காணவா, அல்லது...?

அவள் செவிகளில் கணீரென்று பாட்டொலி கேட்கிறது. பழக்கமான குரல்தான். உள்ளத்தில் இன்பம் பாய்ச்சும் அவளது காதலனின் குரல்.

வண்டாடும் சோலையிலே நீ
வந்து புனங் காக்கையிலே,
மாடப்புறாவென்று - என் கண்ணம்மா,
மதிமயங்கிப் போனேண்டி!

மலர் பூக்கும் சோலையிலே - நீ
வந்து புனங் காக்கையிலே
மயிலோ குயிலோண்ணு - என் கண்ணம்மா,
நிலை மயங்கிப் போனேண்டி!

வாழைப்பழமே! - என்
வைகாசி மாங்கனியே!
நீலக்கருங்குயிலே - என் கண்ணம்மா!
நிலை மயங்கிப் போனேண்டி!

அவனுடைய உணர்ச்சிப் பிழம்பாக பாட்டு உருவாகிவிட்டது. அவளுடைய உணர்ச்சியிலும் குழைந்து இப்பாட்டு இருவர் உள்ளங்களையும் ஒருநிலைப்படுத்துகிறது.

இந்தப் பாட்டைப் பாடும் உழவன் மகன் பள்ளிக்குச் சென்றதில்லை; இலக்கணம் கற்றதில்லை; கலித் தொகையையும், நாச்சியார் திருமொழியையும் கண்ணன் பாட்டையும் படித்ததில்லை, அப்பெயர்களைக் காதால் கேட்டதும் கிடையாது. அவன் காதலை ஆழ்ந்து உணருகிறான்; உணர்ந்ததை வெளியிடத் துடிக்கிறான். இத்துடிப்பை வெளியிடப் பண்டைக்கால முதல் இன்று வரை தமிழ் மொழியில் பாமரர் கைக்கொண்டுவரும் தடத்தைப் பின் பற்றுகிறான். தெம்மாங்கும், சிந்தும், கும்மியும் அவன் சொற்களில் தடுமாற்றமின்றிச் செல்கின்றன. உணர்ச்சி, பாட்டு உருவம் பெறுகின்றது.

இத்தகைய பாட்டுகளை நாட்டுப் பாடல் என்று அழைக்கிறோம். நாட்டுப் பாடல்களுக்கு இலக்கணம் முதலிய பட்டாடைகள் பொருந்தா. அவற்றிலிருந்து நாட்டுப் பாடல்கள் விடுதலை பெற்றவை. உணர்ச்சிக்கு இயற்கையான வெளியீடாக அவை அமைபவை. இச் சொற்களிலே உணர்ச்சி சிற்றலையாகக் கிளம்பி, பேரலையாக உயர்வதைப் பாருங்கள். 'மாடப் புறாவென்று மதி மயங்கிப் போனேண்டி!' என்று ஆரம்பித்த சிறிய ஊற்று, 'நீலக் கருங்குயிலே, நிலை மயங்கிப் போனேண்டி' என்ற உணர்ச்சி வெள்ளமாக ஒடிக் கேட்போரைத் தன் போக்கில் இழுத்துச் செல்லுகிறது.

இத்தகைய நாட்டுப் பாடல்கள் தொல்காப்பியர் காலந் தொட்டு, பாரதி காலம்வரை தோன்றி வழங்கி வந்திருக்கின்றன. "தொல்காப்பியத்தில் தமிழில் உள்ள இலக்கிய இலக்கணங்களின் வகைகளைச் சொல்லும் பகுதியில், தலைவனைப் பிரிந்த தலைவிக்கு ஆறுதல் கூறும் செவிலித்தாய் உபயோகப்படுத்தும் இலக்கியங்கள் இன்னவை என்ற விஷயம் சில சூத்திரங்களில் சொல்லப் பெறுகின்றன. அவற்றுள், நாடோடிப் பாட்டுக்கள்

'பண்ணத்தி' என்று வழங்கின என்று தெரிகிறது. 'தலை மகளை வற்புறுத்தும் செவிலியர் உரைத்து நகுவித்துப் பொழுது போக்குதற்கு உரியவை' இவை என்று உரையாசிரியர் எழுதுகிறார்'' - மேற்கூறிய கருத்தை கி.வா. ஜகந்நாதன் 'நாடோடி இலக்கியம்' என்ற நூலின் முகவுரையில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நாட்டுப் பாடல், தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே இலக்கிய அந்தஸ்து பெற்று விட்டதைத்தான் இது காட்டுகிறது. பின்னர் இளங்கோவடிகள் நாடோடி நடனப் பாடல்களையும், பெண்கள் பாடும் நாட்டுப் பாடல்களையும், தமது காவியத்தில் இணைத்துக் கொண்டுள்ளார்.

நாட்டுப் பாட்டுக்களில் சில வகைகளை விரித்துப் பள்ளு, குறம், குறவஞ்சி, அம்மானை போன்ற நூல்களாகப் பிற்காலப் புலவர்கள் இயற்றினார்கள். நாடோடிப் பாடல்களின் உயிர்த்துடிப்பும் உருவ அமைப்பும் தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர்களை அன்று முதல் இன்றுவரை கவர்ந்து வந்திருக்கின்றன.

இந்தப் பாடல்களின் பொருள் பல வகையானது. குழந்தையின் மீது தாய் கொண்டிருக்கும் அன்பைத் தாலாட்டுப் பாடல்கள் வெளியிடுகின்றன. காதலியும், காதலனும் தங்கள் பரஸ்பர அன்பைக் காதல் பாட்டுகளில் அள்ளிக் கொட்டுகிறார்கள். கிழவனைக் கட்டிக்கொள்ள மாட்டேன் என்று மறுத்துக் கலகக் கொடி உயர்த்தும் இளம் பெண் தனது உள்ளக் குமுறலைப் பாடலின் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறாள். வேலையில்லாமல் தவிக்கும் இளைஞன் தனது ஏக்கத்தை இசைமூலம் வழிப்படுத்திப் பாடுகிறான். சோம்பேறிக் கணவனைத் திருத்தி, சுறுசுறுப்பாக வாழவைக்க விரும்பும் மனைவி தனது செல்லக் கோபத்தைப் பாடலாகவே வெளிக்காட்டுகிறாள். சுரண்டலை எதிர்க்கும் உழவர் பெருமக்களது வர்க்க உணர்வு,

நாட்டுப் பாடல்களில் துடிப்போடு வெளியாகின்றன. வெள்ளையன் சுரண்டலை எதிர்த்து முழங்கிய பாடல்களும் உள்ளன. இவ்வாறு தமிழகத்தின் உழைப்பாளி மக்களின் வாழ்க்கையில் தோன்றிய இன்ப துன்பங்கள் அனைத்தும் நாட்டுப்பாடல்களின் வழியாகப் பிரவகிக்கின்றன.

இதுவரை அச்சேறாத சில நாட்டுப் பாடல்களை எனது நண்பர்கள் சேகரித்து உதவியுள்ளார்கள். அவற்றுள் இரண்டொன்றை இங்கே அறிமுகப்படுத்துகிறேன்.

☆☆☆

ஒரு கிராமத்தில் இளைஞன் ஒருவன்; ஓர் இளமங்கையைக் காதலித்தான். கைகள் இரண்டுதான் அவனுடைய சொத்து. அவளும் அவனுடைய உடல் வலிமைக் காகவும் உயர்ந்த உள்ளத்துக்காகவும் அவனைக் காதலித்தான். அவள் அழகின் வடிவம். இவர்கள் உறவை ஊர் அறிந்தது. ஊரில் பணக்காரன், முன்சிப் மகன்; கொழும்புக்குச் சென்று கொஞ்சம் பணம் காசு சேர்த்தவன்; அவனுக்கு அவனைக் கட்டிக்கொள்ள ஆசை. அழகுக்கும் பொருளுக்கும் ஊரார் முடிச்சப் போட்டனர். உடல் வாடாமல் வாழ, முன்சிப் மகனைக் கட்டிக் கொள்ளுவதுதான் அறிவுடைய பெண்ணுக்கு அழகு என்று அவள் காதில் படும்படி பேசினார்கள். இப்பேச்சு, காதலன் காதிலும் விழுந்தது. அவனுக்கு அவளுடைய உறுதியில் நம்பிக்கைதான், ஆயினும், பணத்தைக் கண்டு அவளுடைய மனம் தடுமாறும் என்று ஊரார் சொன்னது அவனுக்கு வேதனையை உண்டாக்கிற்று. அவள் கருத்தையறிய ஊரார் பேச்சைத் தன் பேச்சைப் போலவே ஆக்கி அவள் காதில் படும்படி பாடுகிறான் காதலன்.

“ஒடுகிற தண்ணியிலே,
சந்தனத்தை, உரசிவிட்டேன்
சேந்துதோ, சேரலையோ,
அன்னமே!
செவத்த புள்ளை நெத்தியிலே!

அரச்ச மஞ்சள் அம்மியிலே -
அவளு நானும் திண்ணையிலே!
குளிச்ச மஞ்சள் கன்னத்திலே -
அன்னமே!

கூடுறது எந்த விதம்?

கூடுறது குத்தமில்லை
குலத்துக்கொரு ஈனமில்லை,
ஊராரு சொல்லையிலே -
அன்னமே!

ஊடுருவிப் பாயுதடி -
என் பொன்னமே!

வண்டி வருகுதடி,
வடுகபட்டி முந்தலிலே,
தந்தி வந்து பேசுதடி -
அன்னமே!

தருமருட வாசலிலே -
என் பொன்னமே!

கோயிலாங் குளத்துக்குள்ளே...
கொலுசு போட்ட முனீசமகன்
கொழும்புப் பணத்தைக் கண்டு -
அன்னமே!

கோதுறாளே தலைமயித்தை -
என் பொன்னமே!”

ஊர்ப் பேச்சு வளர்ந்ததிலிருந்து அவளைக் கண்டு பேச முடியவில்லையாம். தன் எண்ணத்தைத் தெரிவிக்க அவனுக்கு வழியே தெரியவில்லை. நிலை தடுமாறி, சந்தனத்தை அரைத்து, ஓடும் தண்ணீரில் விட்டானாம், அவள் குளிக்கும்போது அவள் முகத்தில் சேர்ந்துவிடும் என்று நினைத்து. அது சேர்ந்ததோ, சேரவில்லையோ?

இருவரும் தங்கள் தங்கள் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்ள முடிகிறதே அன்றிப் பேச முடியவில்லையாம், கொழும்புப் பணக் காரன் முனிசிப் மகனுக்கும், அவளுக்கும் கலியாணம் நிச்சயமாகி, தந்தி வரப்போவதாகவும், வண்டியில் அவன் வந்து இறங்கப்போவதாகவும் ஊரார் பேசிக் கொள்வது அவன் நெஞ்சில் ஊடுருவிப் பாய்கிறதாம்.

ஊரார் பேசுவது இருக்கட்டும், ஒரு வேளை அவளே கொழும்புப் பணத்தைக் கண்டு தலையசைத்து விட்டாளோ? பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டுத் தன் காதலை மறந்து விட்டாளோ? நேரிலேயே பாட்டின் மூலமாகக் கேட்டு விடுகிறான் இளைஞன்.

எதிர்த் திண்ணையில் இருக்கும் பெண் என்ன சொன்னாள்? என்ன சொன்னாளோ, தெரியாது. முடிவு நீங்களே தான் சொல்ல வேண்டும்.

★★★

இன்னொரு பாட்டு. மக்கள் மனநிலையை அறியாமல் பணத்துக்காகக் கட்டிக் கொடுக்கும் வழக்கம், ஏழை எளியவர்களிடத்தும் இருக்கிறதல்லவா? ரஞ்சிதம் என்றோர் பெண், தன்னோடு சேர்ந்து வேலை செய்யும் இளைஞன் ஒருவனைக் காதலித்தாள். அவனும் அவளை நேசித்தான். அவளைக் கேட்காமலே அவளை வேறொரு

வனுக்கு வற்புறுத்திக் கட்டிக் கொடுத்துவிட்டனர் பெற்றோர். காதலன், காதலி இருவருடைய கனவுகளிலும் இடிவிழுந்தது. இந்த மணம் செல்லாது; தான் அதை மணமாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்று மணப்பெண் உறுதியாக எண்ணுகிறாள். இனியும் இதனை மாற்றிவிடலாம் என்று நம்புகிறாள். அந்த உறுதியோடு கணவன் வீடு செல்ல அவள் தயாராகிறாள். தூரத்தில் இருந்து காதலன் குரல் கேட்கிறது.

“வாக்கப்பட்டு வளையல் போட்டு
வடக்கு முகம் போற பொண்ணே
நான் கொடுத்த முக்காத்துட்டு -
என் அன்னமே, ரஞ்சிதமே!
வட்டி முதலாகுதடி
என் ஆசை மருக்கொழுந்தே!”

இக்குரல் அவளுக்குத் துணிவை உண்டாக்குகிறது. முக்காத்துட்டு கடன் கொடுத்தானாம்! அதுதான் அவன் தன் உள்ளத்தை அவளிடம் சமர்ப்பித்ததற்கு உருவகம். அதை வட்டியோடு திருப்பித்தரும் கடமை அவளுக்கு உண்டாம்!

அவள் சொல்லுகிறாள்:

“போன அண்ணைக்கு
அங்கிருப்பேன்!
புதன் கிழமை தங்கியிருப்பேன்!
செவ்வாய்க் கிழமையிலே
செலுத்திடுவேன்!
செலுத்திடுவேன் உன் கடனை”

திரும்பிவந்து காதலனை அடைவதாக உறுதி கூறுகிறாள். அவன் கள்ளக்காதலனாக இருக்க விரும்பவில்லை. தான் உடன்படாத மண உறவை முறித்துக்

கொண்டு, மஞ்சளும் பூவுமாக வந்தால் ஏற்றுக் கொள்வதாகவும், மணஞ்செய்து கொள்வதாகவும் கூறுகிறான்.

“மஞ்சள் அழியாமல் -
மஞ்சப்பூ வாடாமல்,
கொண்டையழியாமல் -
கொண்டைப்பூ வாடாமல்,
வந்தாயானால்,
வந்தாயானால் நான்
சம்மதிப்பேன்”

மனத்துக்குப் பிடிக்காதவனோடு வாழச் சம்மதிக்காமல் பகிரங்கமாக எதிர்த்துச் சண்டையிட்டு உறவை முறித்துக்கொண்டு வந்துவிடச் சொல்லுகிறான் இளைஞன். கட்டாயத் திருமணத்தை எதிர்த்து இக்காதலர்கள் கலகம் செய்கிறார்கள். கல்யாணம் முடிந்ததும் மனம் சோர்ந்து தற்கொலை செய்து கொள்ள முயலவில்லை.

(இப்பாடல்கள் திரு. நல்லகண்ணு சேகரித்து அளித்தவை)

வேறொரு பாட்டு ஒரு நாட்டுப் புற இளைஞன்; உடல் வலிமை உண்டு. வேலை செய்யவும் தயார். ஆனால் வேலை தான் கிடைக்கவில்லை. எந்த வேலையும் செய்யத் தயார். ஆனால் கிராமத்தில், நிலத்தில் பயிரிடும் குடிகளுக்குள் நிலத்துக்குப் போட்டி. நிரந்தரமாக வேலை எதுவும் கிடைக்கவில்லை. வேலை செய்ய ஆர்வமும் சக்தியும் இருந்தும், சோம்பேறியாக இருக்க வேண்டியதை எண்ணி மனஞ்சோர்ந்து புல்தரையில் சாய்ந்த வண்ணம் அவன் ஏங்குகிறான். அவனுடைய காதலி அவனை நெருங்கி, மனச்சோர்வுக்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்கிறாள். அவன் சொல்லுகிறான்:

“வண்டியடிச்சுப் பார்த்தேன்

வயக்காட்டை உழுது பார்த்தேன்

பெண்டுகளை மேய்ச்சுப் பார்த்தேன்

புழைப்பு ஒண்ணும் நடக்கலியே!

(இப்பாடல் திரு. நல்லகண்ணு சேகரித்து அளித்தது.)

‘பெண்டுகளை மேய்ப்பது’, ஐந்தாறு பெண்களை வேலைவாங்கும் மேஸ்திரியாக இருப்பது. அதுதான் எல்லா வேலைகளிலும் கடினம் என்பது தோன்றச் சொல்லுகிறான். பெண்கள் வாயை அடக்கி வேலை வாங்கி விடமுடியுமா என்று தன் காதலியைக் கிண்டல் செய்து பேசுகிறான். வேலை கிடைக்காமல் திண்டாடும் போதும் தன் நிலைமையை எண்ணிச் சிரிக்கும் நகைச்சுவை இந்த இளைஞனிடம் இருக்கிறது.

★★★

கடைசியாக ஒரு பாட்டு, உடல் வலிமையுள்ள இளைஞன் ஒருவன், தான் காதலித்த இளம்பெண்ணை மணந்து மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்து வந்தான். அவள் கடினமாக உழைத்துப் பாடுபட்டாள். அவள்தான் பாடுபடுகிறாளே என்று இளைஞன் சோம்பேறியாக மாறிவிட்டான். அவள் என்ன சொல்லியும் கேட்கவில்லை. அவனை உழைத்துப் பாடுபடும் பாட்டாளியாக்க வேண்டும் என்று அவள் முயலுகிறாள். அவன் நெளிந்து கொடுக்கிறான். அவளோ விடவில்லை. ஒருநாள் தங்கள் வீட்டு முற்றத்தில் கிரைப்பாத்தி போடலாம் என்று சொல்லுகிறாள் மண்வெட்டியைக் கொண்டு வந்து அவன் முன்வைத்து, கையைப் பிடித்து எழுந்திருக்கச் சொல்லுகிறாள். அவன் சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு, நொண்டிச் சாக்குகள் சொல்லுகிறான். அவள் விடாமல் பதிலுக்குப் பதில் சொல்லி, வேலை செய்ய அவனை தூண்டுகிறாள். முடிவில் விடா

முயற்சியும் அன்பும் வெற்றி பெறுகின்றன. கணவன் திருந்தி வேலையில் ஈடுபடுகிறான். இருவரும் சேர்ந்து உழைத்த உழைப்பால் வரும் இன்பத்தில் கணவனும் மனைவியும் திளைக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ரசமான உரையாடலைப் பாட்டின் மூலமாகவே கேட்போம்.

மனைவி :

கீரை விதைக்கலாம்,
கீரை விதைக்கலாம்,
வாங்க அத்தான், வாங்க!

கணவன் :

கீரை விதைச்சா, கோழி கிண்டும்;
நான் வல்லைடி, நீ போ!

மனைவி :

கோழி கிண்டினா,
வேலி பிடிப்போம்;
வாங்க அத்தான், வாங்க!

கணவன் :

வேலிபிடிச்சா, வெள்ளாடு திங்கும்;
நான் வல்லைடி, நீ போ!

மனைவி :

வெள்ளாடு தின்னா, பிடித்
தடைப்போம்;
வாங்க அத்தான், வாங்க!

கணவன் :

பிடித்தடைச்சா தண்டம்
குடுக்கணும்;
நான் வல்லைடி, நீ போ!

நா. வானமாமலை

மனைவி :

தண்டம் போட்டா, உழைச்சுக்
குடுப்போம்;
வாங்க அத்தான், வாங்க!

கணவன் :

உடம்பு உழைச்சா, மேல் வலிக்கும்;
நான் வல்லைடி, நீ போ!

மனைவி :

மேல் வலிச்சா, புடிச்சுவிடரேன்
வாங்க அத்தான், வாங்க!

கணவன் :

புடிச்சுவிட்டா, மேலும் வலிக்கும்;
நான் வல்லைடி, நீ போ!

மனைவனி :

மேலும் வலிச்சா, வென்னீர்
தாரேன்;
வாங்க அத்தான்; வாங்க!

கணவன் :

வென்னீர் விட்டா, மேல்
வியர்க்கும்;
நான் வல்லைடி, நீ போ!

மனைவி :

மேல் வியர்த்தா, விசிறி தாரேன்;
வாங்க அத்தான், வாங்க!

கணவன் :

விசிறி தந்தா, உடம்பு குளிரும்;
நான் வல்லைடி, நீ போ!

மனைவி :

உடம்பு குளிர்ந்தால், போர்வை
தாரேன்;

வாங்க அத்தான், வாங்க!

கணவன் :

போர்வை வேண்டாம்

சுமமா கிடக்கேன், நீ போ!

மனைவி :

வேலை செஞ்சா, தூக்கிச்

சுமக்கேன்;

வாங்க அத்தான், வாங்க!

கணவன் :

தூக்கிச் சுமந்தா, ஊர் சிரிக்கும்;

வாடி புள்ளை, வா வா!

இருவரும்:

கீரை விதைக்கலாம்,

கீரை விதைக்கலாம்;

வாங்க அத்தான், வாங்க!

கீரை விதைக்கலாம்

கீரை விதைக்கலாம்

வாடி புள்ளை, வா, வா!

(இந்தப் பாட்டு என் நண்பர் டாக்டர் ராமசந்திரன் அளித்தது)

இவ்வளவு செல்லச் சண்டைகளுக்குப் பின் இருவரும் சேர்ந்து வேலை செய்யும் தம்பதிகளை அன்போடு பார்த்து, நாம் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். அவர்கள் உழைப்பு பயன் தருவதாக என்று வாழ்த்துகிறோம்!

இவ்வளவு சுவையுள்ள, உணர்ச்சி மிக்க பாடல்கள் இன்று மறைந்து வருகின்றன. கிராமியக் கலையை, சினிமாவில் தோன்றியிருக்கும் உணர்ச்சியற்ற போலிப் பாடல்கள் நசுக்கி வருகின்றன. கிராமத்தில் உண்மையான நாடோடிப் பாடல்கள் மறைந்து உருவத்தில் மட்டும் நாடோடிப் பாடலாகவும், கருத்தில் சாரமற்றும் இருக்கும் பாடல்கள் பரவி வருகின்றன. உண்மையான சமூகப் பண்புடைய நாட்டுப் பாடல்களைப் பாதுகாத்துப் போற்ற வேண்டும். அவற்றைப் பற்றி ஆராய்ச்சியும் செய்ய வேண்டும். தமிழ் நாட்டுப் பாடல்களை, மொழி பெயர்த்து வெளியிடவும், ஆராயவும் செக்கோஸ்லாவாகிய கீழ்த்திசை மொழிகளின் ஆராய்ச்சிக் கழகம் தயாராக இருக்கிறது. அதன் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் டாக்டர் கமல் சுவலெபில், பாடல்களும் குறிப்பு களும் எழுதியனுப்புமாறு என்னைக் கேட்டிருக்கிறார். மேலும் மாஸ்கோவிலும் ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறார்கள். ஆங்கிலேயர்களில் பெர்சி மக்லூன், மெக்கன்ஸீ முதலியவர்கள் நூற்று ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நாட்டுப் பாடல்களைத் திரட்டிப் பிரசுரித்துள்ளார்கள். பஞ்சாபிலே பிறந்து வளர்ந்தவரான தேவேந்திர சத்தியார்த்தி பல பாடல்களைத் தொகுத்து மொழி பெயர்த்துள்ளார். தமிழ் நாட்டில் கி.வா.ஜ. மட்டுந்தான் இப்பணியில் ஈடுபட்டுள்ளார். சென்ற நாலைந்து ஆண்டுகளாக நானும் ஈடுபட்டுள்ளேன். கிடைக்கிற நாட்டுப் பாடல்களை எனக்கு அனுப்புங்கள்.

சில குறிப்பிட்ட ஆராய்ச்சியாளர்கள் எவ்வளவு முயன்றாலும் நாட்டுக்கலை ஆராய்ச்சியை விரிவாகச் செய்ய முடியாது. வெளிநாடுகளில் பல்கலைக் கழகங்களின் மொழிப் பிரிவினர் இவ்வாராய்ச்சிளை நடத்துகிறார்கள். ரஷியா, சீனா, போலந்து, செக்கோஸ்லாவாகியா

போன்ற நாடுகளின் நாட்டுக் கலை ஆராய்ச்சிக்கெனப் பல்கலைக் கழகங்களில் தனி ஆராய்ச்சித் துறைகள் உள்ளன. தமிழ் நாட்டில் தமிழ் வளர்ச்சியிலோ, தமிழ் மக்கள் பண்பாட்டிலோ ஆர்வமற்ற, ஆங்கில மொழிப் பிரியர்கள் பல்கலைக் கழகங்களில் ஆதிக்கம் வகிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நாட்டுப் பாடல் அநாகரிகமானதாகத் தோன்றலாம். தமிழ் நாட்டு மக்கள் கலையை, நாட்டு மரபுகளை, நாட்டுப் பாடல்களை ஆராயத் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களை நாம் வற்புறுத்த வேண்டும்.

- தாமரை 1958

பொங்கல் மலர்

நாட்டுப் பாடல்கள் தோன்றாதோ?

நாட்டுப் பாடல்கள், எழுதப்பட்ட இலக்கியத்திற்கு முன்பே தோன்றியவை, எழுதப்பட்ட இலக்கியம் நாட்டுப்பாடல்களினின்றும் தோன்றி பின் வேறுபட்டு தனி வகுப்பாகப் பிரிந்து விட்டது. ஆனால் தேக்கம் ஏற்பட்ட காலங்களில் எல்லாம், நாட்டுப் பாடல்களோடு தொடர்புகொண்டு உயிராற்றல் பெற்று வளர்ச்சி பெற்று வந்திருக்கிறது.

சங்க இலக்கியத் துறைகளின் அகப்பாடல்களும், புறப்பாடல்களில் பலவும் நாட்டுப் பாடல்கருவினின்றும் வளர்ச்சி பெற்றவையே. நமது முதற்காவியமான சிலப்பதிகாரத்தில் காவியக்கருவான கோவலன் - கண்ணகி - மாதவி கதையும், நாட்டுப் பாடல் கருக்களான கூத்துக்களும், குரவைகளும், வரிப்பாடல்களும், துன்பமாலையும், நாட்டு மக்கள் வணக்க முறைகளும் இணைந்து, இரு நீரோட்டங்கள் சங்கமித்துப் பெருக்கெடுத்தோடுவது போல் அமைந்துள்ளது.

பிற்காலக் காவியங்கள் நாட்டுப்பாடல் கருவினைப் புறக்கணித்தன. அவை உயிராற்றல் அற்று செயற்கையான தாளம்பூவைப் போல மணம் வீசாது, கவர்ச்சியற்றுப் போயின. ஒரே கருவை தன்னுள் கொண்டு கற்பனையை ஆதாரமாகக் கொண்டு மக்கள் வாழ்க்கையையும் உணர்ச்சியையும் ஒதுக்கிவிட்டுப் பாடப்பட்ட பல சமண சமய காவியங்கள் பெயர் தெரியும் அளவிற்குச் சுருங்கி, மக்கள் மனதைக் கவரும் வலிமையற்றவையாகிவிட்டன. இது போலவே அரசர் வெற்றிகளைப் பாடும் காவியங்களும் சுவடின்றி அழிந்து போயின.

நாட்டுப் பாடல் கருவோடு தொடர்பற்ற இலக்கியங்கள் உயிரற்ற மண் பொம்மைகளாகச் சிலகாலம் நிலவிப் பின் கவர்ச்சியிழந்து நொறுங்கிப் போயின, மனிதனது இன்ப துன்பங்களையும், ஆர்வங்களையும், குறிக்கோள்களையும், மனிதாபிமானத்தையும், அறப்பற்றையும், சிறுமையில் வெறுப்பையும், நல்வாழ்க்கைப் போராட்ட உணர்வையும் அடிப்படைக் கருவாகக் கொள்ளாத இலக்கியங்கள் நிலைப்பதில்லை. இருக்கருக்கள் எழுத்தறிவறியாத பாமரர்கள் பாடும் பாடல்களில் உயிர்த்துடிப்போடு விளங்குகின்றன. உயிர்க்கருவற்ற இலக்கியம் வற்றி வறண்டுபோகிற நிலைமையில் எல்லாம் புதுமழை பெய்தால் போல நாட்டுப்பாடல் கருக்கள், இலக்கியத்தின் பொருளாகத் தோன்றி இலக்கியத்திற்கு மறுமலர்ச்சியளித்துள்ளன. நாட்டுப் பாடல் கருக்கள், சமூக மாற்றத்திற்கேற்றபடி மாறுபட்டு புதிதுபுதிதாகத் தோன்றி வளர்ந்துள்ளன.

மனிதனது சமூக வாழ்க்கை மாறுவதற்கேற்ப அவனது சிந்தனைகளும், உணர்ச்சிப் போக்குகளும் மாறுகின்றன. இம் மாறுதல்களை பிரதிபலிக்கும் வகையில் அவற்றின் வெளியீடுகளான கலைகளும், இலக்கியமும் மாறுகின்றன. சிற்றளவான சங்கப் பாடல்கள், நீண்ட காவியங்களாக மாறுகிற காலத்தில் சிற்றரசுகள் மறைந்து பேரரசுகள் தோன்றி, புதிய சமுதாய அமைப்பும், புதிய சமுதாய நீதிகளும் தோன்றி பழைமையை எதிர்த்து வளரத் தொடங்கிய வரலாற்றுச் சூழ்நிலைமை உருவாகிவிட்டது. இதனால் சமுதாயச் சூழ்நிலை மாற்றத்தால் இலக்கியத்தின் கருவும், அமைப்பும், வடிவமும் மாறி வருவதை நாம் அறிவோம்.

இந்நியதி நாட்டுப் பாடல்களுக்கும் பொருந்தும். ஒரு காலத்தில் பரவலாக வழங்கி வந்த நாட்டுப் பாடல்

களும், கதைகளும், கதைப் பாடல்களும், கூத்துக்களும், அவற்றின் உள்ளடக்கம் காலாவதி ஆகிவிட்ட காலத்தில் படிப்படியாக மறைந்துவிடும். ஆனால் சமூக மாற்றங்களால் மனித உள்ளம் செத்துவிடுவதில்லை. புதிய சிந்தனைகளும், புதிய உணர்ச்சிகளும், பழமையானவற்றைப் போக்கி விடுகின்றன. இவற்றைக் கருவாகக் கொண்டு புதிய பாடல்களும் கதைகளும் கூத்துக்களும் உருவாகின்றன. பழைய பாடல்கள் மறைவதும் புதிய பாடல்கள் தோன்றுவதும் புதிய எண்ணங்கள், சிந்தனைகள், உணர்ச்சிகளின் விளைவே. இதனால் காலத்துக்குக் காலம் முற்றிலும் மாறான பாடல்கள் தோன்றுமென்றோ, பழைய பாடல் அனைத்தும் அழிந்து, புதிய பாடல்கள் தோன்றுமென்பதோ உண்மையல்ல. இலக்கியத்தில் மரபும் தொடர்ச்சியும் காணப்படுவதுபோல் நாட்டுப் பாடல்களிலும் தொடர்ச்சியும் மரபும் காணப்படுகின்றன. உழைப்புப் பற்றிய நாட்டுப் பாடல்கள் பழங்காலத்தில் உழவுத்தொழில் பற்றியனவாக இருக்கின்றன. தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்ட பின்னர், மில்களைப் பற்றியும், தேயிலைத் தோட்டத்தைப்பற்றியும், உப்பளங்களைப் பற்றியும் இன்னும் பல தொழில்களைப் பற்றியும் பாடல்கள் தோன்றியுள்ளன. இதே போன்ற மாறுதல்களைக் கதைப் பாடல்களின் வரலாற்றிலும் காணலாம். மலையாள மொழியில் ஆரம்பகாலத்தில் குடும்பச் சண்டைகளையும், குடும்ப விரோதங்களைப் பற்றியும் கதைப்பாடல்கள் தோன்றின. முஸ்லீம் படையெடுப்பினால் மக்கள் அவதிப்பட்ட காலத்தில் முஸ்லீம்களை எதிர்த்து வீரம் காட்டிப் போராடிய புத்தூரன் வீட்டு வீரர்களைப் பற்றியும், அவர்கள் குடும்பத்தில் உதித்த வீரமகன் உண்ணி ஆர்ச்சாவின் வீரச்செயல்கள் பற்றியும் பாடல்கள் தோன்றின. போர்த்துகேசியர் வருகைக்குப் பின் முஸ்லீம்களும், நாயர்களும் ஒன்றுபட்டு அவர்களை எதிர்த்த வரலாற்றுக் காலத்தில், அவ்வாறு எதிர்த்து

உயிர்நீத்த குஞ்சலி மரக்காயர்களைப் பற்றிய கதைப்பாடல் கள் நாடு முழுவதும் பரவின. ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தை கேரள மக்கள் எதிர்த்துப் போராடிய காலகட்டத்தில் வேலுத் தம்பி தளவாயின் கதையும், நாயக்கர் படையெடுப்பை எதிர்த்துப் போராடிய காலத்தில் இரவீக்குட்டிப் பிள்ளை கதையும் தோன்றின. வரலாற்று மாறுதல்களின் காரணமாக வீர உணர்வின் களம் மாறியதே தவிர மூலக் கரு முற்றிலும் மாறவில்லை. கரு குழந்தையாகி, குழந்தை, வாலிபனாகி, உரம் பெற்று வளர்வதைப் போன்றே நாட்டுப் பாடல் இலக்கியமும் வளர்ச்சி பெற்றது.

இதுபோலவேதான் தமிழ்நாட்டில் நாட்டுக் கதை வரலாற்றில் ஆரம்ப காலத்தில் குடும்பப் பிரச்சினைகளும், அதற்கடுத்த காலத்தில் கன்னடியர் படையெடுப்பும், பாண்டியர் எதிர்ப்பும் கதைப் பாடல்களுக்காக இருந்தன. அதற்கடுத்த காலகட்டத்தில் முஸ்லீம் படையெடுப்பை எதிர்த்தவர்கள், நாட்டுப் பாடல் கதாநாயகர்களாகப் போற்றப்பட்டனர். ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கம் வளரத் தொடங்கிய காலத்தில் அவர்களை எதிர்த்துப் போராடிய முத்து வடுகனும், மருதுவும், கட்டபொம்மனும், சிவகிரி பன்னியனும், பூலித்தேவனும் நாட்டுப் பாடல்களில் வீரத் தலைவர்கள் எனப் போற்றப்பட்டனர்.

ஒருவகைப் பாடல்கள் வழக்கொழிந்துபோன காரணத்தால் நாட்டுப் பாடல்கள் முழுவதும் அழிந்து போயின வென்றும், இனி அவை தோன்ற முடியாதென்றும் முடிவுக்கு வருவது முதியவர்கள் இறப்பதால், குழந்தைகள் பிறக்காது என்று முடிவு காணும் தருக்க வழியைச் சார்ந்தது. நாட்டுப் பாடல்கள் தோன்றத் தடைகள் இருந்தால் அவை எவை என்றும் அவற்றை நிவர்த்திக்கக்கூடிய வழிகள் எவையென்றும் ஆராயவேண்டுமேயன்றி, நாட்டுப் பாடல்

கள் இனித்தோன்றவே போவதில்லை என்று முடிவுக்கு வருவது இலக்கிய வரலாற்று நியதிகளையே மறுப்பதாகும்.

நாட்டுப் பாடல்கள் மறைந்து வருகின்றன என்பது முழு உண்மையல்ல. சில வகையான பாடல்கள் தற்பொழுது தோன்றுவதில்லை என்பது உண்மையே. அதே பொழுதில் சில புது வகையான பாடல்கள் தோன்றுகின்றன என்பதை நாட்டுப் பாடல் தொகுப்பாளர்கள் அறிவார்கள். பழங்கால முதல் தோன்றி அண்மைக்காலம் வரை வழங்கிவந்த பாடல்கள் காலப்போக்கால் மறைந்து வருவதும் உண்மையே. ஆனால் அவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடுவது, அவை அழியாமல் பாதுகாக்கும், நமது இலக்கியங்களில் பல சமயகாழ்ப்பு காரணமாக மறக்கப்பட்டுவிட்ட காலத்தில் அச்சேறிய காரணமாகப் புத்துயிர் பெறவில்லையா? சாமிநாதையர் தொகுத்து பதித்திராவிட்டால் இன்று சங்க இலக்கியங்கள் பெயர் தெரியாமல் மறைந்திருக்கும்ல்லவா? சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை முயன்று சிலப்பதிகாரத்தை அச்சிடாமல் போயிருந்தால் சிறப்புமிக்க தமிழ்க்காவியம் தற்காலத் தமிழருக்குத் தெரியாமல் மறைந்து போயிருக்கும் அல்லவா? இலக்கியங்கள் தாமாக மறைவதில்லை. மறைக்கப்படுவதும் உண்டு. கவனிப்பாரின்றி வாடிப்போவதும் உண்டு. நாட்டுப் பாடல்களுக்கு இந்நிலை பொருந்தும்.

பேராசிரியர் அழகப்பன் நாட்டுப் பாடல்கள் தோன்றத் தடையாயிருக்கும் சில காரணங்களைக் குறிப்பிட்டு இத்தடைகளால் நாட்டுப் பாடல்கள் மறைந்தே போய்விடும் என்று கூறுகிறார். அக்காரணங்களை நாம் ஆராய்ந்து இத்தடைகளையும் மீறி நாட்டுப் பாடல்கள் வளரவும், வளர்க்கவும், மனித முயற்சிகளால் ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று பார்ப்போம்.

“முதலில் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் மறைவதற்கு உரிய காரணங்களை ஆராயும்பொழுது இப்பாடல்களை அழிப்பதில் இராட்சச பலம் பெற்றிருப்பது சினிமாப் பாடல்களே என்று கூறவேண்டும்.” என்று அழகப்பன் கூறுகிறார்.

சினிமாப் பாடல்கள் இன்று பெரிதும் மக்களின் மனதைக் கவர்ந்துள்ளன என்பது உண்மையே. அவற்றுள் தரமான பாடல்களும் உண்டு; தரமில்லாத பாடல்களும் உண்டு. இவற்றிற்கு பெரும் கவர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? 20-25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கருநாடக சங்கீதமே திரையுலகில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தது. அப் பாடல்கள் பாடுவதற்கு எளிமையானவை அல்ல. பாடல்களின் இயக்கத்தையும், ராகத்தையும், பயிற்சியில்லாமல் பின்பற்றிப் பாட முடியாது. ஆனால் அதனோடு எளிமையான சந்தமும், நாட்டுப்பாடல் கருவும், உருவமும் உடைய பாடல்கள் சிறிய கதாபாத்திரங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டன.

இவ்விரண்டு வகையான பாடல்களில் எளிமையான நாட்டுப்பாடல் போலிகள் மக்களிடையே பரவின. அதனால் இவ்வகைப் பாடல்கள் பெருமளவில் இயற்றப்பட்டு திரையுலகில் இடம் பெற்றன. கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணன் பாடிய நாட்டுப் பாடல் உருவமைந்த பாடல்கள் நாடு முழுவதும் பரவின. அவருக்குப் பின்பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தின் பாடல்கள் பிரபலமெய்தின; அவை கருவிலும், உருவிலும் நாட்டுப் பாடல்களை ஒத்திருந்த போதிலும் தற்கால சமூக மாற்றங்களுக்குத் தேவையான புதிய கருத்துக்களையும் கொண்டிருந்தன. இவ்வாறு நாட்டுப் பாடல் உருவில் புதிய கருத்துக்கள் திரையுலகில் இடம்பெற கல்யாண சுந்தரத்தின் பாடல்கள் உதவின, கண்ணதாசனின் திரைப்பாடல்களில் செட்டிநாட்டுத் தாலாட்டின் உணர்ச்சி வளத்தையும், செட்டி

நாட்டு ஒப்பாரியின் சோக முத்திரையையும், தமிழ் நாட்டுப் பாடல்களின் எதிரொலியையும் காணலாம். பிற திரைப் படக் கவிஞர்கள் இவர்கள் இருவரையும் பின் பற்றியே பாடல்கள் இயற்றுகிறார்கள். கவர்ச்சி மிக்கதும் உணர்ச்சி ஊட்டுவதுமான திரைப்பட பாடல்களெல்லாம் நாட்டுப் பாடல் கருவையும் உருவையும் பின்பற்றி மெருகு கொடுத்து எழுதப்பட்ட பாடல்களேயாம். இப்பாடல்கள் திரைப்படத்தின் மூலமும் லட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு அறிமுகமாவதாலும், வானொலி மூலமும் ஒலித்தட்டு கள் மூலமும் பன்முறை செவிப்புலனுக்கெட்டுவதாலும், இவை விரைவில் பரவுகின்றன. இப்பாடல்களுக்கு மூல மான நாட்டுப் பாடல்கள் மிகச்சிலர் கேட்கப் பாடப்படுவ தாலும், ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்குப் பாடகர் எவராவது சென்று பாடினாலொழிய பரவ இயலாத நிலைமையில் இருப்பதாலும் இவற்றை மக்கள் அறிந்து கொள்ளவும் பாடவும் வாய்ப்பில்லாமல் போகிறது. இக்காரணங்களால் குறுகிய எல்லைகளுக்குள்ள்தான் ஒவ் வொரு வட்டாரத்திலுள்ள நாட்டுப் பாடல்கள் வழங்கி வருகின்றன.

திரைப்படப் பாடல்களில் தரமானவை வேகமாகப் பரவுகின்றன என்றால் நாட்டுப் பாடலின் ஜீவசக்திக்கு அது ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். பழைய நாட்டுப் பாடல்கள் அழியாமல் இருக்க அவற்றை அச்சிடுவது அவசிய மென்று முன்னர் கூறினோம். தற்காலத்தில் தோன்றும் பாடல்கள் நாடு முழுவதும் பரவ பலமுயற்சிகளையும் மேற்கொள்ள முடியும். கிராமங்களில் நடைபெறும் கலை விழாக்களின் நாட்டுப் பாடல் போட்டி நடத்துதல், அப் பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வெளியிடுதல், ரேடியோ வில் இப்பாடல்களுக்கு அதிக நேரம் ஒதுக்குதல், கிராமத் திருவிழாக்களில் நாட்டுப் பாடல்களுக்கு ஆதரவளித்தல்,

சென்னை அரசினரால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் நாட்டுப் பாடல் அபிவிருத்திக் குழு, இப்பாடல்களைப் பதிவு செய்து இப்பதிவுகளைப்பரப்புதல், அவற்றில் சிறந்தன வற்றை வெளியிடுதல் இவை போன்ற முயற்சிகளில் ஈடுபடுமானால் புதிய புதிய நாட்டுப் பாடல்கள் தோன்றவே செய்யும். நாட்டுப் பாடல் வெள்ளம் வற்றி வறண்டு போகாது. இம் முயற்சிகளைச் செய்யாமலேயே சினிமாப் பாடல்களால் நாட்டுப் பாடல்கள் அழிந்து போகும் என்று சொல்வது நோய் வந்தவுடன் செத்துப்போவோம் என்று மருந்து குடிக்க மறுத்தவன் கதையை ஞாபகப்படுத்து கிறது.

“பழங்கால மக்களைப்போல பாடல்களைப் பாடி மனதில் நிறுத்திவைக்கும் வழக்கத்தை மக்கள் கைவிட்டு வருவது பாடல்களின் மறைவுக்கு ஒரு காரணமாக இருந்து வருகிறது.” இது பேராசிரியர் அழகப்பன் கூறும் இரண்டா வது காரணம். பழங்காலத்திலும் எல்லா மக்களும் நூற்றுக் கணக்கான பாடல்களைப் பாடி மனதில் நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டது கிடையாது. சிலர் மட்டுமே பாடல்களை இயற்றவும், பாடவும் வல்லவர்களாகவும் இருந்தார்கள். பிறர் அதைக் கேட்டு சில அடிகளைத் தாங்களே இயற்றிப் பாடி வந்தார்கள். மொத்தத்தில் கிரமப்புறம் முழுவதும் நாட்டுப் பாடல்கள் பரவியிருந்தன. இப்பொழுதும் பல வேலைகளில் ஈடுபட்டிருப்போர் வேலையின் கடுமையை மறப்பதற்கு நன்றாகப் பாடத் தெரிந்த ஒருவனைப் பாடச் சொல்லி தாங்களும் கூடச் சேர்ந்து பாடுவதும் அவ்வாறு பாடுபவனுக்குத் தங்கள் கூலியில் ஒரு பகுதியைக் கொடுப்பதும், திருநெல்வேலியில் சில சிற்றூர்களில் வழக்க மாக இருக்கிறது. தேயிலைத் தோட்டங்களில் கொழுந்து கிள்ளுவோரும், களைப்பறிப்போரும் பாடும் பாடல்கள் இன்றும் புதிது புதிதாகத் தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஏற்றப் பாட்டுகளும். கமலைப் பாட்டுகளும் வழக்கொழிந்து விடவில்லை. ஆனால் நாட்டுப் பாடல்களைப் பற்றிப் படித்த இளைஞர்கள் அலட்சிய மனோபாவம் கொண்டிருக்கும் காரணத்தால் இளந் தலை முறையினரிடம் இப்பாடல்கள் பரவவில்லை. கிராமங்களிலேயே வாழ்ந்துவரும் இளைஞர்களுக்கு இப்பாடல்களில் பரிச்சயமுண்டு. அயல் நாடுகளில் இலக்கிய விமர்சகர்களும் நாட்டுப் பாடல் ஆராய்ச்சியாளர்களும் இப்பாடல்களின் சிறப்பியல்புகள் பற்றி கூறுவதை அறிந்தால் நமது இளைஞர்கள் இப்பாடல்களை அறிந்து கொள்ளவும் ரசிக்கவும் மனதில் இருத்திக்கொள்ளவும் முன் வரு வார்கள். நமது இலக்கிய விமர்சகர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களும் இப்பணியை மேற்கொண்டால் இரண்டு தலை முறைகளுக்கு இடையேயுள்ள மறதி என்னும் சுவரை இடித்து தள்ளி விடலாம். பேராசிரியர் அழகப்பன் கூறும் மூன்றாவது காரணம் வருமாறு:

“பழைய உலகம் மறைய புதிய உலகம் இன்று உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதனை நாம் மறந்து விடுவதற்கு இல்லை. பழையன கழிதலும் புதியன தோன்றுதலும் உலகின் வளர்ச்சியில் தவிர்க்க முடியாததாகையால் நாட்டுப் புறப் பாடல்களின் மறைவை ‘சாவித்திரி’ போல் மீட்டு வர முடியாத நிலைமை நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ஆசிரியர் கூறும் கதையில் சத்தியவான் இறந்து போய் விட்டான். போன உயிரை மீட்டுக் கொண்டு வந்தான் சாவித்திரி. ஆனால் நாட்டுப் பாடல்கள் செத்துப்போய் விடவில்லை. உணவில்லாத வறியவனைப் போலத்தான் அது தேய்ந்து வருகிறது. ஆதரவும் ஆர்வமும் இருக்குமானால் அது செழித்து வளரும். ஆதரவைத் திரட்டுவது தான் நாட்டுப் பாடல் ஆராய்ச்சியாளர்கள், இலக்கிய

விமர்சகர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், அரசாங்கம் ஆகிய சாவித்திரிகளின் கடமை.

நம்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையில் பல துன்பங்கள் நேர்ந்துள்ளன. "பசி, கடன், நோய், வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள் இப்படிப்பட்ட, அவனையே தின்றுகொண்டிருக்கக் கூடிய என்புருக்கி நோய்களுடன் போராடவே நேரம் சரியாக இருக்கிறது. அவனது எண்ணம், எழுத்து, பேச்சு, எல்லாம் மெலிந்த நிலையில் மேற்கண்டவைகளை வெளிப்படுத்தும் பொழுது பாட்டுப் பிறந்திடும் என்று எதிர்பார்த்தால் எதிர்பார்ப்பவனின் நேரம் விழலுக்கு இறைத்த நீராகி விடும்."

இது பேராசிரியர் கூறும் நான்காவது காரணம். வாழ்க்கையில் துன்பம் ஏற்பட்டால் பாடல் பிறக்காது. இன்பமான சூழ்நிலையில் தான் பாடல் பிறக்கும் என்பது இம்மேற்கோளின் கருத்து. துன்ப நிகழ்ச்சிகள் பற்றி துன்பம் நிலைத்திருக்கும் காலத்தில் பாடமுடியாவிட்டாலும் அது குறைந்து சிந்தனை வளரும் போது பாடமுடியும். பஞ்சத்தை பற்றியும், பட்டினியைப் பற்றியும் நோயைப் பற்றியும் நாட்டுப் பாடல்கள் இல்லையா? நாட்டுப் பாடல்கள் இன்ப உணர்ச்சிகளுக்கும், துன்ப உணர்ச்சிகளுக்கும், வெளியீடாக அமைவதை பலவகைப்பட்ட நாட்டுப் பாடல்களை அறிந்தவர்கள் உணருவார்கள். துன்பத்தால் எழுதுகின்ற தமிழ் நாட்டு ஒப்பாரிப் பாடல்களைப் பற்றிப் பேராசிரியர் அழகப்பன் என்ன சொல்லுவார்? கணவனை இழந்த மனைவியின் கதறலும், தாயையிழந்த மகளின் கதறலும், குழந்தையைப் பறிகொடுத்த தாயின் புலம்பலும் பாட்டுருவமாக ஒப்பாரிகளில் வெளிப்படவில்லையா? பசியிலும் கடனிலும் பஞ்சத்திலும், நோய் நொடியிலும்

ஆழ்ந்து மீள முடியாது என்று நம்பிக்கையிழந்தவன் உள்ளத்திலும்கூட ஒவ்வொரு சமயம் தீப்பொறி போல நம்பிக்கை சுடர்விடுகிறது. இச்சுடராலே ஏக்கத்தையும், நம்பிக்கையையும் மாறி மாறிக் காட்டும் நாட்டுப் பாடல் வெளிப்படுகிறது. தாது வருஷப் பஞ்சத்தைப் பற்றியும் அதில் மக்கள் பட்ட அவதிகளைப் பற்றியும் அந்த அவதிகளைப் போக்க அருள் மனம் கொண்டவர்கள் செய்த பணிகளைப் பற்றியும் நீண்ட பாடல்கள் தமிழ்நாட்டின் எல்லா மாவட்டங்களிலும் கிடைக்கின்றன. எனவே துன்பங்களால் சோர்வுற்றிருக்கும் தமிழர் உள்ளத்தில் இனி உணர்ச்சியே தோன்றாது; அது பாட்டாகவும் வெளிப்படாது என்று முடிவு கட்டுவது தவறாகும்.

அடுத்து அவர் கூறும் காரணம் "நாம் வாழும் நூற்றாண்டு உரை நடை நூற்றாண்டாகும். மொழி வளர்ச்சியில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் ஏமாற்றமாக, அமையும்" உரை நடையும், கவிதையும், எழுதப்பட்ட இலக்கியத்தின் வரலாற்றுப் போக்கில் தோன்றிய வடிவங்கள். 'இது நாட்டுப் பாடல்களுக்குப் பொருந்தாது. நாட்டுப் பாடல்களைப் பற்றி பேசும்பொழுது கவிதையை வேண்டுமானால் அதனோடு ஒப்பிட்டு ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை ஆராயலாம். நாட்டு கலை இலக்கியத்தின் வரலாற்றில் வசனம் வளர்ந்து நாட்டுப் பாடல் தேய்ந்துவிட்டது என்ற விவாதம் பொருத்தமற்றது. நாட்டுப் பாடல்களை விட நாட்டுக் கதைகள் வெகு வேகமாக மறைந்து வருகின்றன. எனவே அவை நாட்டுப் பாடல்களை அழித்துவிட முடியாது. இலக்கிய உரை நடைக்கும், நாட்டுப் பாடலின் தோற்றத்துக்கும் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை. எனவே அவைகளாலும் நாட்டுப் பாடல்களை அழித்து விட முடியாது.

மக்களே ஆழ்ந்த உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு அதை வெளிப்படுத்தும் கலை வடிவமே நாட்டுப் பாடல் இது கூட்டு உழைப்பில் தோன்றுகிறது. கூட்டு இன்பத்திலும், துன்பத்திலும் தோன்றுகிறது, சமூக அரசியல் பாதிப்புகளால் தோன்றுகிறது. இலக்கிய வரலாற்றில் வரட்சிக் காலங்கள் இருப்பது போல நாட்டு மக்கள் கலைப் படைப்பிலும் அத்தகையதோர் வரட்சிக் காலம் தோன்றலாம். இவ் வரட்சியைப் போக்க முடியும். புதிது புதிதாகத் தோன்றும் நாட்டுப் பாடல்கள் பழமையை அணைத்துக் கொண்டு புதிய கருத்துக்களைத் தழுவி செம்மையாகி முன்னேற முடியும்.

- தாமரை ஜனவரி 1967.

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் என்ற பெயர் பொருத்தம் தானா?

சென்ற 'தாமரை' இதழில் பேராசிரியர் அழகப்பன் Folk Song என்ற சொல்லுக்குச் சரியான பொருள் தரும் தமிழ்ச் சொல் எதுவென்று ஆராய்ந்து ஒரு கட்டுரை வரைந்துள்ளார்.

இதுவரை வெளிவந்துள்ள பாடல் தொகுப்புகளின் தலைப்புகளைக் குறிப்பிட்டு, அவை யாவும் பொருத்த மற்றவை என்று நிறுவ முயன்றுள்ளார். ஆனால் அவற்றில் பல Folk Songs என்ற சொல்லிற்குச் சரியான தமிழ்ச் சொல்லைக் கையாள வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு புனையப் பட்டவை அல்ல என்பதை அவர் கருத்துக் கொள்ளவில்லை. உதாரணமாக "மலையருவி" "காற்றில் மிதந்த கவிதை" "காட்டுப்பூ" "பாமரர் பாடல்கள்" முதலிய வற்றை அவர் Folk Songs என்பதற்குச் சரியான தமிழ்ச் சொல்லென்றேக் கருதி விவாதிக்கிறார்.

நாட்டுப்பாடல் தொகுப்பிற்குப் பெயரிடும்போது, அவற்றின் உள்ளடக்கத்தின் தன்மையையோ, உருவ அமைதியின் தன்மையையோ மனத்துட்கொண்டு தொகுப்பாசிரியர்கள் நூல் தலைப்புப் பெயர்களை வழங்கியுள்ளார்கள். கி.வா.ஜ. அவர்கள் இலக்கணக் கட்டுப்பாடற்ற, வெள்ளம் போல் பெருகும் உணர்ச்சி வெளியீடாக நாட்டுப் பாடல்கள் இருப்பதால், அவருடைய தொகுப்பிற்கு "மலையருவி" என்று தலைப்புப் பெயரிட்டார். இது உருவ அமைதி நோக்கி இடப்பட்ட பெயராகும். நாட்டுப் பாடல்களின் தன்னியல்பாக எழும் தன்மையையும் எழுதப்

படாமல், பாடப்படும் தன்மையையும் குறித்து "காற்றில் மிதந்த கவிதை" என்ற பெயர் எழுந்தது. அது போலவே 'காட்டுப்பூ' என்ற பெயரையும் கருதலாம். நிலத்தைப் பண்படுத்தி மனிதருழைப்பினால் வளர்க்கப்படும் தோட்டப்பூவைப் போலல்லாமல், இயற்கைச் சக்திகளின் துணை கொண்டு, அவற்றின் அரவணைப்பில் வளரும் காட்டுச் செடியில் பூக்கும் பூவில் இயற்கையழகு கொட்டிக் கிடக்கிறது. ஆனால் மனிதன் கைப்பட்ட தோட்டத்தில் காணப்படும் அமைப்பு முறையும் ஒழுங்கும் காட்டுப்பூ வனத்தில் இல்லை. அதை மனத்துட் கொண்டே, இலக்கண வரம்பும், யாப்புப் பாத்தியும் கட்டாமல், இயற்கையுணர்ச்சிகளின் வடிவமாய், அருவியைப்போல் தானே பாதை வகுத்துக் கொண்டு செல்லும் நாட்டுப் பாடலைக் "காட்டுப்பூ"வென்று சில தொகுப்பாசியர்கள் அழைத்தார்கள்.

இவையாவும் நாட்டுப் பாடல்களின் வரையறை இலக்கணம் என்று கூறுதல் பொருந்தாது. அவற்றின் ஒவ்வொரு தன்மையின் அடிப்படையில் சூட்டப்பட்ட காரணப் பெயர்களே, அவை. இனி எனது முதல் தொகுப்பிற்கு இடப்பட்ட பெயர் "பாமரர் பாடல்கள்" என்பது. இப்பாடல்களைப் பாமரர்களே இயற்றிப் பெரும்பாலும் பாமரரே பாடுவதால் பெரும்பான்மை வழக்கு பற்றி 'பாமரர் பாடல்கள்' என்று நாட்டுப் பாடல்களை அழைத்தேன். அதுவும் பாடல் வகையின் முழுப் பரப்பையும் குறிப்பிடும் சொல் அல்ல.

இனி Folk Songs என்றும் Folk lore என்றும் ஆங்கில இலக்கிய வல்லுநர்கள் எதனை அழைக்கிறார்கள் என்று தெரிந்துகொண்டு அவ்வகை இலக்கியக்கிளைக்கு தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் பெயர்கள் எவை என ஆராய்வோம்.

'Folk' என்பது ஆங்கில மொழியில் பெயர்ச் சொல்லாகும். ஒருமையில் இது வழக்கொழிந்து விட்டதென்றும் பன்மையில் 'பொதுவாக மக்களைக்' குறிக்குமென்றும் ஆஃஸ்போர்டு அகராதி கூறுகிறது. தற்கால வழக்கில் பன்மையில் அது சிறப்பு பொருள் பெற்றுநிலவுகிறது. அவையாவன: People on general, people of a Specified class - பொதுமக்கள் அல்லது குறிப்பிட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள்.

'Folk' என்ற பெயர்ச்சொல் 'Volk' என்ற ஜெர்மன் சொல்லின் ஆங்கிலத் திரிபுதான் என்று மொழியியலார் கூறுவர். Volk என்ற சொல்லுக்கு 'மக்கள்' என்பது பொருள். 'Volk Musik', 'Volk kundst' என்ற ஜெர்மன் சொற்கள் மக்களே இயற்றிப் பாடும் இசையையும், மக்கள் தம் கைகளால் படைக்கும் கலைகளையும் குறிப்பிடுகின்றன. இதைப் பின்பற்றியே ஆங்கிலச் சொற்களும் பிறந்துள்ளன. 'Folk Songs' 'Folk custom' என்ற சொற்கள் 'songs of the people' customs of the people என்ற பொருள்களுடையனவென்று அகராதி கூறுகிறது. இதுபோலவே 'Folk lore' என்பது "traditional beliefs etc. Study of these" என்று பொருள் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நம் நாட்டில் முதன் முதலில் 'folk lore' துறையில் ஆர்வம் கொண்டு தொகுப்பு வேலையைத் தொடங்கி வைத்தவர்கள். ஆங்கிலேயர்கள் மெக்கன்ஸீ, பெர்ஸி மெக்லீன் முதலியவர்களே. இத்துறைக்கு அடித்தளமாக நாட்டுப் பாடல்களையும், கதைகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் சடங்குகள் முதலியவற்றைப் பற்றிய விபரங்களையும் சேகரித்தார்கள். பெர்ஸிமெக்லீன் சேகரித்த பாடல்களில் ஒரு பகுதியைத்தான் 'மலையருவி' என்ற தலைப்போடு. கி.வா, ஜநூல் உருவத்தில் வெளியிட்டார். மெக்கன்ஸி

பிரதிகளில் மிகப்பல இன்னும் வெளியிடப்படவில்லை. அவர்கள்தான் Folk என்ற சொல்லை நம் நாட்டுக் கலைப் படைப்புகளை அழைப்பதற்குப் பயன்படுத்தினார்கள்.

நம் நாட்டில் வழங்கும் நாட்டுப் பாடல்களில் பல உட்பிரிவுகளுக்குத் தனிப்பெயர்கள் உள்ளன. இப்பிரிவுகளுக்கு பழங்கால முதல் பெயர்களிருந்திருக்கின்றன. ஆனால் தற்காலத்தில் அவை வேறு பெயரோடு வழங்கி வரலாம்.

தெள்ளேணம், அச்சச்சோ, நீராடல் முதலிய பாடல் வகைகள் திருவாசகத்திலும், நாச்சியார் திருமொழியிலும் காணப்படுகின்றன. இவை வாய் மொழியாக வழங்கி வந்த நாட்டுப் பாடல்களை மாற்றியர்த்திப் பாடியது போலவே தோன்றுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும் குரவைப்பாடல்களும், வரிப்பாடலும், உழவர் பாடுவதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடும் பாடல்களும் நாட்டுப் பாடல்களே என்பதை நாட்டுப் பாடல்களின் தன்மைகளை அறிந்தோர் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளுவர். இவ்வாறு பலவகை நாட்டுப் பாடல்கள் சங்ககாலம் முதல் நேற்றுவரை வழங்கி வந்திருந்த போதிலும் அவையனைத்தையும் குறிப்பிடும் ஒரு சொல் முற்காலத்தில் வழங்கியதில்லை. ஆனால் நாட்டுப் பாடல்களையும் நாட்டுக் கருவமைந்த பாடல்களையும் ஆடல்களுக்குப் பின்னணியாகப் பாடி வந்திருக்கிறார்கள். இவ்வாடல்களை அரசர் முன் ஆடும் ஆடல்களினின்றும் வேறுபடுத்தி 'பொதுவியல்' என்று அழைத்தனர் அரசர் முன் ஆடும் ஆடல்களை 'வேத்தியல்' என்று அழைத்தனர். சிலப்பதிகாரச் செய்யுளும், உரையும் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றன.

'பொதுவியலை' 'Folk dance' என்றும் 'dances with folk themes' என்றும் உறுதியாகக் கூறலாம். இச் சொல்

நாட்டுப் பாடலுக்கேற்ப ஆடும் குழு நடனங்கள் அனைத்திற்கும் பொதுவாக வழங்கிய பெயராகும். வேத்தியல், வேந்தன் என்ற சொல்லிலிருந்தும் பொதுவியல், பொது என்ற சொல்லிலிருந்தும் தோன்றியிருத்தல் கூடும்.

ஆனால் இவ்வகைப் பாடல்கள் அனைத்தையும் குறிப்பிட அண்மைக்காலம் வரை ஒரு சொல் இருந்ததில்லை. சென்ற நூற்றாண்டில்தான் இவ்வகைப் பாட்டுக்களை மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையவர்கள் நாடோடிப் பாட்டு என்றழைத்தார். கமலாம்பாள் சரித்திரத்தின் ஆசிரியர் ராஜமய்யர் அவர்கள் பழமொழிகளை "நாடோடி வழக்கு" என்று அழைத்தார். சங்கீதம் என்ற கட்டுரையில் பாரதியார் நாட்டுப் பாடல் வகைகளையெல்லாம் குறிப்பிட்டு அவற்றை நாடோடிப் பாடல்' என்றும் கிராமியப்பாடல் எனவும் குறிப்பிட்டார். கி.வா.ஜ. அவர்களும் நாடோடிப் பாடல்கள் என்றே குறிப்பிட்டார்.

'மலையருவி' என்னும் தொகுப்பின் முன்னுரையில் நாடோடிப் பாடல்களின் சிறப்பியல்புகளைப் பற்றி கி.வா.ஜ. விரிவாக எழுதியுள்ளார். ஆனால் நாடோடிப் பாடல் என்ற பெயர் அவற்றிற்கு எவ்வாறு பொருந்தும் என்பதை அவர் எங்கும் விளக்கவில்லை. ஆனால் அவற்றை பாமரரிடையே பரவிய பாடல்கள் என்ற பொருளில்தான் நாடோடிப்பாடல்கள் என்று அவர் அழைத்தார். முதலில் ஒருவர்தான் ஒரு பாட்டைப் பாடியிருப்பார் என்றும் இது பின்னர் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பாடும்பொழுது மாற்றமடைந்து முழுவடிவம் பெறும் என்றும் அவர் கூறுகிறார். இது அரை குறை உண்மையே. சில பாடல்கள் இவ்வகையில் தோன்றினவாக இருக்கலாம். ஆனால் இன்றும் கிராமப் பெண்கள் கூட்டமாக உட்கார்ந்து கொண்டு தொழில்பற்றியோ, குழந்தையைப் பற்றியோ, விழாக்களைப் பற்றியோ, தாமாகவே இரண்டு

அடி சுயமாகப் பாடுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அது போலவே 'எதிர்ப் பாட்டு' என்னும் வசைப் பாட்டுக்களையும், "பள்ளேசல்" போன்ற ஏசல் பாடல்களையும் பெண்கள் சுயமாக பாடுவதை நாம் கேட்கலாம். எனது தொகுப்பில் அடங்கிய ஒப்பாரிப் பாடல்களில் சில பலர் கூட்டாகவும் சுயமாகவும் பாடியவை என்பது எனக்கு உறுதியாகத் தெரியும். 'கூட்டமுதப் பாடல்!' என்று பாரதியார் கூறியதற்கு நாம் புது வழியில் பொருள் கொள்ளலாம். இது ஒருவர் பாடப் பலர் சேர்ந்து பாடியதால் 'கூட்டமுதம்' என்று பாரதியார் அழைத்திருத்தல் கூடும்.

நாடோடிப் பாடல்கள் என்று நாட்டு மக்களின் பாடல்களை அழைத்ததற்கு சிற்சில காரணங்களை வெளிப்படையாகக் கூறாவிடினும் அவ்வாறழைத்தவர்கள் மனத்தில் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது அவர்களது எழுத்துக்களிலிருந்தும், அவர்களது தொகுப்புகளிலுள்ள விளக்கவுரைகளினின்றும் புலனாகிறது.

நாடோடிப் பாடல்கள் என்று இவ்வகைப் பாடல்களை அவர்கள் அழைத்ததன் காரணங்கள் பின்வருவனவாக இருக்கலாம்.

1. அவர்களுக்கு முன்னரே, பொருத்தம் கண்டோ காணாமலோ, நாடோடிப் பாடல்கள் என்ற பெயரை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் புகழ் பெற்ற கவிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் பயன்படுத்திவிட்டார்கள்.

2. அவர்களைப் பின்பற்றியே நாட்டுப் பாடல்களில் இளமையிலேயே உள்ளம் பறிகொடுத்த பாரதியார் "நாடோடிப் பாடல்கள்" என்று அவற்றை அழைத்து விட்டார்.

3. இலக்கண நிலையில்லாமல், மனம் வந்த போக்கில் (Spontaneous effusion) குமிழியிட்டுமறையும் பாட்டுக்களென்றெண்ணி, ஓரிடத்தில் வீடு வாசலோடு நில்லாத நாடோடியின் வாழ்க்கையை எண்ணி இப்பெயர் பொருத்த மென்று இச்சொல்லைக் கையாண்டவர்கள் கருதினார்கள்.

4. அறுவடை செய்வோரும், மீன் பிடிப்போரும் படகோட்டிகளும், நாடு முழுதும் அலைந்து, அலுத்த வேளைகளில் அங்கங்கே பாடியபோது, இப்பாட்டுக்கள் பிறந்த இடம் விட்டுப் பலவிடங்களில் புகுந்ததால் இவற்றை நாடோடிப் பாடல்கள் என்றழைத்தார்கள்.

5. 'நாடோடி' என்ற சொல்லுக்கு தென்தமிழ் நாட்டுப் பேச்சு வழக்கில் 'கிராமியம்' என்ற பொருள் உண்டு "நாடோடியாக ஒரு பழமொழி சொல்லவதுண்டு" "நாடோடியான கதை ஒன்று கேட்டிருக்கிறார்களா?!" என்று மக்கள் பேசுவதை இன்றும் கேட்கலாம். எனவே 'கிராமியம், என்ற பொருளிலும் இதனை வழங்கி வந்தார்கள்.

ஆனால் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் நினைப்பது போல 'நாடோடி' என்ற சொல்லை இப்பாடல்களை இழிவுபடுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு யாரும் பயன் படுத்தியதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் வேதநாயகம் பிள்ளையும், ராஜமய்யரும், பாரதியாரும், கி.வா.ஜவும் நாட்டுப் பாடல்களை ரசித்தவர்கள். பாரதியார் தமது பாடல்களில் ஜீவகளை தோன்றுவதற்காக கிராமியப் பண்களைப் பெரிதும் பயன்படுத்தியவர். எல்லோருக்கும் விளங்கும் எளிய முறையில் நாடோடிப் பாடல்களைப் போலவே பாடல்கள் எழுதிப் பாட வேண்டும் என்ற கொள்கை அவருக்கிருந்தது. தமிழிசை இயக்கம் தோன்றுவதற்கு கால்நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே தமிழில் நாடோடிப்

பாடல்களைப் போன்றே உயிராற்றலும் எளிய சந்தமும் கொண்ட பாடல்களை நாடெங்கும் பாட வேண்டும் என்று அவர் எழுதினார். கி.வா.ஜ, பெர்ஸி மக்வீன் திரட்டி எழுதி வைத்து தூசுபடிந்த காகிதங்களைத் தேடியெடுத்து பதிப் பித்தவர். மேலும் தாமாகவே பல பாடல்களைச் சேகரித்து வெளியிட்டவர். எனவே தமிழ் மக்களையும் தமிழை யும் இழிவு படுத்தும் நோக்கம் அவர்களுக்கு இல்லை நாடோடி என்றால் நாடற்றவன், ஊரற்றவன், பண்பாடற்ற வன், கலைக்கும் இலக்கியத்திற்கும் புறம்பானவன் என்ற பொருளை மனத்திற் கொண்டு நாடோடிப் பாடல்' என்பது இத்தகைய இழிவான எண்ணத்தை என் மனத்தில் உண்டாக்குகிறது என்றால் தவறு சொல்லில் இல்லை; சொல்லைப் பொருள் கொள்ளும் மனப்பாங்கில் தான் இருக்கிறது.

மேலும் நாடோடிப்பாடல் என்ற பெயர் தற் பொழுது காரணப் பெயராக இருந்தது மாறி இடுகுறியாகவே இப்பாடல்களனைத்தையும் குறிக்கின்றன. இவ்வாறு சில சொற்கள் காரணப்பெயராகத் தோன்றி, காலப் போக்கில் அக்காரணம் சரியானதல்ல என்று நிரூபிக்கப் பட்ட பின்னரும் இடுகுறியாக அப்பொருளையோ கருத்தையோ குறிப்பதை சொற்களின் வரலாற்றில் காண்கிறோம். உதாரணமாக 'ஆடம்' 'Atom' என்ற சொல்லைக் கூறலாம். கிரேக்க மொழியில் இச் சொல்லுக்குப் பிரிக்க முடியாதது என்று பொருள். இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகள் காரணப்பெயராகவே இச்சொல் வழங்கிவந்தது. கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் 'ஆடம்' பிரிக்கப்பட்டு விட்டது. ஆனால் நமது கருத்து மாறிவிட்ட போதிலும், அப்பெயரை நாம் கைவிடவில்லை. எக்காரணத்தைக் கொண்டு அப் பெயரிடப்பட்டதோ, அக்காரணம் சரியல்லவென்று தெரிந்ததற்குப் பிறகும் அப்பெயரை நாம் இடுகுறியாக வழங்கி

வருகிறோம். பொருள் மாறிவிட்டது சொல் மாறவில்லை. அதுபோலவே ஆரம்பத்தில் ஒரு காரணத்துக்காக 'நாடோடிப் பாடல்' என்று பெயரிட்டழைத்ததை அது பரவி வழங்கி விட்ட பிறகு, அக்காரணம் மறைந்துவிட்ட பின்னரும், அப்பெயரை பொருளறிந்து இடுகுறியாகப் பயன்படுத்துவதில் தவறெதுவுமில்லை.

இனி நாட்டுப் பாடல் என்ற பெயர் பொருளோடு பொருந்துகிறதா என்று ஆராய்வோம். "நாட்டுப் பாடல் - தேசியப் பாட்டு (National anthem) என்றுதான் பொருளைத் தருகிறது 'Folk Songs' என்ற பொருளைத் தரவில்லை" என்று பேராசிரியர் அழகப்பன் கூறுகிறார்.

'National anthem' என்பது நாட்டு வணக்கம் அல்லது நாட்டு வாழ்த்து. அது நாட்டுப்பாடல் அன்று நாட்டுப் பாடல் என்றால் நாட்டைப்பற்றிய பாடல் என்பது பொருளன்று. நாடு அதனுள் வாழும் மக்களைக் குறிக்கும் எனவே நாட்டு மக்கள் பாடல் என்பதுதான் நாட்டுப் பாடல் என்ற சொல்லின் பொருள்.

நாட்டுப்பாடல்களை நாட்டு மக்கள் பாடல் என்று குறிப்பிடுவது எவ்வாறு பொருந்தும்?

நாடு பல பிரிவு மக்களும் வாழும் நிலப்பரப்பு. நகரங்களும் நாட்டினுள் அடங்கும். பல பிரிவு மக்களும், நகரத்தின் பல பகுதி மக்களும் பாடி வந்த பாடல்கள் நாட்டுப் பாடல்களாகும்.

இவை மக்களாலேயே இயற்றப்பட்டு பாடப்பட்டு வந்த பாடல்கள்.

மக்களுடைய அண்மைச்சுழல், அவர்களுடைய உள்ளங்களில் எழுப்பும் எண்ணங்களையும், உணர்ச்சி

களையும், இன்ப துன்ப நினைவுகளையும், ஆசை நம்பிக்கை, அச்சம் முதலியனவற்றையும் வெளியிடும் மக்கள் கலையுருவங்கள் இப்பாடல்கள். மக்கள் உணர்ச்சியின் சுயமான வெளியீடு இப்பாடல்கள். இவற்றை நாட்டுப் பாடல்கள் என்று அழைப்பது முற்றிலும் பொருத்தமே.

நாடு என்பது இங்கு இடத்தைக் குறிப்பிடவில்லை. பல தொழிலும் புரியும் மக்கள் தொகுதியினர் அனைவரையும் குறிப்பிடுகிறது. தாலாட்டு, ஒப்பாரி போன்ற நாட்டுப் பாடல் வகைகள் பெண்களே இயற்றிப் பாடுவது. ஆண்களைவிடப் பெண்களே அதிகமாக நாட்டுப் பாடல்களைப் படைப்பவர்கள். எனவே நாடு கூடி இயற்றும் இப் பாடல்களை 'நாட்டுப் பாடல்' என்றழைப்பது பொருத்தமே தனிப்படைப்பு (individual creation) கூட்டுப்படைப்பு (collective creation) என்ற பாடல் தோற்ற முறைகளில் நாட்டுப் பாடல்கள் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவை. நாட்டு கலைகள். இசை, நடனம் அனைத்திலும் கூட்டுப் படைப்பு இயல்பு காணப்படுகிறது. எனவே நாட்டுப் பாடல் என்ற பெயர் அதற்குப் பொருத்தமே.

இனி 'நாட்டுப்புறப் பாடல்' என்ற சொற்றொடரே 'Folk songs' என்ற சொற்றொடரின் பொருளுக்குப் பொருத்தமானது என்று பேராசிரியர் அழகப்பன் கூறுகிறார்.

நாட்டுப்புறம் பூகோள ரீதியானது. (geographical), (rural) அது கிராமப்புறத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே இப் பாடல் "கிராமப்புறத்தார் பாடல்" என்ற பொருளில் இருக்க வேண்டும் என்பது ஆசிரியர் கருத்து.

நகர்ப்புறம், நாட்டுப்புறம் என்ற பிரிவில் இப் பாடல்களைத்தையும் அடக்க முடியாது. உதாரணமாக மலைமக்கள் பாடலை நாட்டுப்புறப் பாடல் என்று கூற

முடியுமா? நாட்டிலும் இல்லாமல் நகரிலும் இல்லாமல் கடலில் மீன் பிடிக்கச் செல்லும் பரதவரின் 'அம்பாப் பாட்டை', நாட்டுப் புறப் பாடல் என்று சொல்லலாமா? தாலாட்டுகளில் வரும் மதுரை வருணனையும், ஸ்ரீரங்க வருணனையும் நாட்டுப் புறப் பாடலில் அடங்குமா? தற்காலத்தில் நூற்றுக்கணக்கில் தோன்றியுள்ள 'தங்கச் சுரங்கம் பற்றிய பாடல்கள்' 'தேயிலைத் தோட்டப்பாடல்கள்' 'உப்பளப் பாடல்கள்' இவையெல்லாம் நாட்டுப் புறப் பாடல்களா? சமூக வாழ்க்கை பற்றிய 'சிவகாசிக் கலகம்', 'கமுகுமலைக் கலகம்' 'கவுண்டர் கலகம்' 'வெள்ளைக் காரன் வழிநடைப் பாட்டு' இவையெல்லாம் நாட்டுப்புறப் பாடல்களா?

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் என்ற சொல்லின் கருத்துப் பரப்பு நாட்டுப்புறப்பாட்டு என்ற சொல்லில் இல்லை. எனவே இருகுறியாக வழங்கும் நாடோடிப் பாடல் என்ற சொல்லுக்குப் பழைமை வழக்கு என்ற சிறப்பும், நாட்டுப் பாடல் என்ற சொல்லுக்கு பொருள் சிறப்பும் இருக்கின்றன. நாட்டுப்புறப்பாடல் என்ற சொல்லுக்கு இரண்டும் இல்லை!

- தாமரை டிசம்பர் 1966.

பள்ளுப் பாட்டு

“ஆடுவோமே பள்ளுப்பாடுவோமே!” என்று பாடினார் பாரதியார். ஆட்டத்துக்கு ஏற்ற பாட்டு பள்ளு. உலகத்தின் உயிர் நாடியான பள்ளரின் இன்பதுன்பங்களையும், ஆசாபாசங்களையும் அவர்களது வாய் மொழியாலேயே சித்திரிப்பது பள்ளுப்பாட்டு. உழைப்பால் உணவளிக்கும் பள்ளர், உழைப்பின் கடுமையைத் தெரியாமலிருக்கவும், உழைப்பின் பெருமிதத்தால் பெருமை கொண்டும் பாடும் பாட்டுக்களின் இலக்கிய வடிவம் பள்ளுப் பாட்டு.

உழைப்பின் பெருமையைப் போற்றுவது தமிழ்க் கவிகள் மரபு.

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.”

என்றார் வள்ளுவர்.

“உழுவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்”

என்றார் பாரதியார்.

வேந்தனது வெற்றியைப் போலவே உழவரது வெற்றியைப் போற்றிப் பாடினார் தமிழ்க் கவிஞர்கள்.

“கருங்கை வினைஞரும் களமரும்கூடி
பாருடைப்பனர் போல் பழிச்சினம் கைதொழ,
ஏரோடு நின்றார் ஏர்மங்கலம்.”

என்று உழவர் ஏற்பூட்டி உழும் போது பாடிடும் பாட்டை வருணித்தார் இளங்கோவடிகள்.

ஆயினும் தமிழ்க் கவிஞர்களில் பலர் இம்மரபினின்றும் விலகி, தம் வயிற்றுப் பாட்டுக்காக அரசனையும், செல்வர்களையும் மிகைப்பட புகழ்ந்துபாடிச் செய்த காவியங்கள் இடைக்காலத்தில் மிகப்பல.

தமிழ் மக்கள் வாழ்க்கையை வளம்படுத்த வேண்டிய கவிதை, ஆதிக்கத்திலுள்ளோரைப் புகழ்ந்து, ஊதியம் பெறுவதற்குரிய குடுகுடுப்பாண்டிப் பாட்டாக மாறிற்று. ஆனால் உழைப்போரை உயர்ந்தோர் என்று கருதும் தமிழ்க்கவி மரபு சாகவில்லை. உழவரது நாவிலே இனிய தமிழ் பழகுகிறது என்பதைக்கண்ட கவிகளும் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய உழைப்பே உலகின் அச்சாணி, அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் இன்பதுன்பங்கள் கவிதையில் சித்திரிக்கத்தக்கவை என்று கருதிய கவிஞர்களும் இருந்தார்கள். உழவர்களது வாழ்க்கை அனுபவங்களில் ஒன்றிப்போன கவிஞர்கள் தமிழ் மக்களின் சிறந்த பண்புகளை உழைக்கும் சேரிமக்களிடம் கண்டார்கள். உழைக்கும் பள்ளனை காவியத் தலைவனாக்கி, உழைக்கும் பள்ளியரை காவியத் தலைவியராக்கி, பண்ணையாரை, இராவணனாகவும், இரணியனாகவும் ஆக்கிக் கேலி செய்து, பிரபந்தம் செய்தார்கள். இக்கருப் பொருளைக் கொண்ட பாட்டே பள்ளுப் பாட்டு.

இப்பாட்டின் கதை மிகவும் சாதாரணமானது. கதையின் நிகழ்ச்சிகள் யாவும், சேரிக்குடிசைகளிலும், வயல்வரப்புகளிலும் ஆற்றோரத்திலும், கால்வாய்க்கரையிலும் நிகழுகின்றன. கதையின் முக்கிய பாத்திரங்கள், பள்ளன், மூத்தபள்ளி, இளையபள்ளி, மூத்த பள்ளியும், இளைய பள்ளியும், பள்ளனது மனைவியர், இடையே பண்ணைக்காரன் வருவான், போவான், பள்ளரும், பள்ளியரும் தொழிலில் ஈடுபட்டுச் செய்யும் வேலைகள் தான் முக்கிய நிகழ்ச்சிகள். ஆற்றோரம், வெள்ளம், பச்சைப்பயிர், வரப்பு, களமேடு, நெற்குவியல், இவைதான் நிகழ்ச்சிகளின் பகைப்புலன்.

இப்பகைப்புலனில் பண்ணையரின் கொடுமையைக் காண்கிறோம். அவனுடைய அற்பத்தனத்தைக் காண்கிறோம். உழைப்பில் பள்ளர் காணும் இன்பத்தைப் பார்க்கிறோம். உழைப்போடு காதலும், இன்பதுன்பங்களும் இணைவதைப் பார்க்கிறோம். உழைப்பின் பயன் கொள்ளை போகும் காட்சியையும் காண்கிறோம். அதுவே பள்ளியருக்குள் சண்டையாக மூளுவதைப் பார்க்கிறோம். முடிவில் ஒற்றுமையாவதையும் காண்கிறோம்.

பள்ளர்மொழி சிதையாமல், அவர்கள் பாமரப் பாட்டு இன்பம் குறையாமல் இலக்கிய வடிவம் பெற்றுள்ள பள்ளப் பாட்டு முக்கூடற்பள்ளு என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம். இந்நூல் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சீவலப்பேரி என்று வழங்கும் முக்கூடலில் கோவில் கொண்டிருக்கும் அழகர் மீது பாடப்பட்டது. ஆனால் அழகர் மறைந்து நிற்கும் தெய்வமே அன்றி கதாநாயகர் அல்ல. பள்ளப்பாட்டின் மாதிரிக்காக முக்கூடற் பள்ளின் கதையைப் பார்ப்போம்.

அழகருடைய பண்ணையிலே வேலை செய்யும் பள்ளர், பள்ளியரது வாழ்க்கையை அது சித்திரிக்கிறது. பள்ளியர் வருகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பின் பள்ளன் வருகிறான். இவர்கள் தான் முக்கிய கதாபாத்திரங்கள். அவர்கள் எப்படியிருக்கிறார்கள்? மூத்த பள்ளியை கவிஞர் வர்ணிக்கிறார்:

நெற்றியிலிடும் மஞ்சணைப் பொட்டும்

மற்றொரு திருநாமப் பொட்டும்

நெகிழ்ந்த கருங்கொண்டை ரெண்டாய்

வகிர்ந்த வகுப்பும்

பற்றிய கரும்பொற் காப்பும்

வெற்றிலையும் வாயில் ஒதுக்கிய

பாக்கும் ஒரு சுருளுக்கொடுக்கால்

நீக்கும் இதழும்

..... பட்டாங்குமிலங்க

திருமுக்கூடற் பள்ளி தோன்றினாளே!
கரும்பொன் - இரும்பு, பட்டாங்கு
பள்ளர் கட்டும் சேவை.

இவள் வைணவ மதம்.

அவளோடு வரும் இளைய பள்ளியைப்பாருங்கள்.

செஞ்சரணப் படமிடுங் கொச்சியின்
மஞ்சளும் பச்சையும் மணக்கச்
சிறிய நுதன் பிறைவெண்ணீற்றுக்
குறி யொளி வீசப்
பஞ்சலை மீன் கெண்டைகள் எனவே
அஞ்சனந்தோய் கண்கள் இரண்டும்
பக்கக் கெண்டையினுங் குழையினுந்
தைக்கக் குதிக்க
மருதூர்க்கு வாய்த்த பள்ளி தோன்றினாளே!

இவள் சைவ மதம். வெண் ணீறு பூசியிருக்கிறாள்

பள்ளன் எப்படியிருக்கிறான்?

கறுக்குங்கிடாய் மருப்பின்
முறுக்கு மீசையும் - சித்ரக்
கத்தரிகையிட்ட வன்னக்
கன்னப் பரிசும்

.....

வடிவழகக் குடும்பன்
வந்து தோன்றினாளே!

செம்மறிக்கிடாய்க் கொம்பு போல மீசை கருப்பு
கத்தரிக்காய்போல் கன்னம், நீலக்குடுமி, இடுப்பில் கத்தியும்,
கம்பும், மேலே உருமால். இதுதான் கதாநாயகன் தோற்றம்.

அரசனைக் கவிகள் வருணிப்பதுபோல அல்லவா, பள்ளனைக் கவி வருணிக்கிறார்!

இவர்களைச் சமூகம் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறது. தாழ்ந்த சாதியென்கிறது. ஒதுங்கிப் போகச் சொல்கிறது. ஆனால் தங்கள் சாதியைப்பற்றி இவர்கள் நினைப்பது என்ன? முக்கூடலில் கலக்கும் தாமிரவருணியும், சித்திரா நதியும், என்று கூடினவோ, அன்று முதல் வாழையடி வாழையாக வரும் பழங்குடி தாங்கள் தான் என்று மூத்த பள்ளி கூறுகிறாள். அவளுடைய பெருமையைப் பார்த்தீர்களா? தமிழ் உரையாசிரியர்கள் 'குடி'யென்றால் சேர சோழ பாண்டியர் குடிகளைப் போல உலகம்தோன்றிய காலம் முதல் நிலைத்திற்கும் குடி என்றார்கள். ஆனால் பள்ளியோதன் குடியே ஆறு தோன்றி உழவு தோன்றிய காலமுதல் நிலைத்திருக்கும் குடியென்கிறாள். ஆம்! உண்மைதானே! உழவு தோன்று முன் அரசன் ஏது? அரசர் குடி உழவர் குடிக்குப் பின் வந்ததுதானே! பள்ளியின் பாட்டு மூலமாகவே அவள் குடிப் பெருமையை அறிந்து கொள்வோம்.

உத்தர பாகமாக

சித்திர நதியும் தென்பால்

ஓடும் பொருநையுடன்

கூடும் போதே

அத்தனை காலமுந் தொட்டு

இத்தனை காலமுங் கண்டு

அடியடி வாழையான

குடியில் வந்தேன்

(உத்திர பாகம் - வடப்பக்கம்).

இவளுக்கு ஒருபடி முன் சென்று, பள்ளன் தன்குடி அழகர் முக்கூடலில் காலடி வைக்குமன்றே தோன்றியது என்கிறான். அழகர் தோன்றிய காலம் ஒன்று உண்டா?

தன்குடியின் முதுமை காலத்துக்குட்படாது என்கிறான் பள்ளன். ஆனால் இவ்வளவு பழங்குடியில் வந்த தன்னை ஒதுங்கித் தூரப்போகச் சொல்லுகிறார்கள். தன் குடிக்குப் பின் தோன்றிய குடியில் பிறந்தவர்கள். ஆனால் அவர்கள் உண்ணும் சோறோ, பள்ளன் விளைத்த 'வெள்ளாமை' என்பதை மறந்து விடுகிறார்கள். அவர்கள் உண்மையை உணராதவர்கள், என்கிறான் வடிவழகக் குடும்பன்.

‘முக்கூடலுற்றழகர்
 திருவடிவைக்குமன்றே
 வரும் அடியேன்
 பக்கமே தூரப்போயும்,
 தக்கசோறென் வேளாண்மை
 பள்ளா பள்ளா என்பார் மெய்
 கொள்ளாதவர்
 மைக்கடல் முத்துக்கீடாய்
 மிக்கநெல் முத்துண்டர்க்கும்,
 வடிவழகக் குடும்பன்
 நானேயாண்டே!

(மைக்கடல் - கருப்பு நிறக்கடல்)

தங்கள் குலப் பெருமையைப் பாடிய பின்னர் பள்ளனும், பள்ளியரும் தங்கள் நாட்டு வளத்தையும் நகர் வளத்தையும் புகழ்ந்து பாடுகிறார்கள். மழை பெய்ய அருள வேண்டி தெய்வத்தை வேண்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். மழைக் குறிகள் காண்கின்றன. பள்ளர் பாடி ஆடுகிறார்கள். சூல் கொண்ட மேகங்கள் வானை மறைத்துக் காலுன்றிப் பூமி குளிர மழையைப் பொழிகின்றன. பொருளை நதியும், சித்திரா நதியும் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றன. பருவ காலம் நெருங்கி விட்டது. இவற்றிலிருந்து பள்ளப்பாட்டின் கதைப் போக்கையும் செய்யுள் அமைப்பையும் பற்றி நாம் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

• தோற்றம்

முன் இதழ்களில் பள்ளுப் பாட்டின் கதைப் போக்கையும் செய்யுள் அமைப்பையும் பற்றித் தெரிந்து கொண்டோம். பள்ளு தோன்றியது எவ்வாறு? அதன் வரலாறு என்ன? என்ற கேள்விகளுக்கு இக்கட்டுரையில் விடை காண முயலுவோம்.

“பள்ளின் பூர்வ சரித்திரம் இருளிற் புதையுண்டிருக்கிறது. ஆனால் 16-ம் நூற்றாண்டு தொடங்கி இதன் சரித்திரம் புலப்படக் கூடியதாயிருக்கிறது” என்று பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் குருகூர் பள்ளின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். “பள்ளுப்பிரபந்தம் எவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்தது என்பதை ஊகிக்கலாமேயன்றித் திட்டமாகக் கூறமுடியாது. 17-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து தான் இதன் சரித்திரம் புலப்படக் கூடியதாயிருக்கிறது” என்று முக்கூடற் பள்ளின் பதிப்பாசிரியர் மு. அருணாசலம் அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

பள்ளுப் பாட்டு, இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் கதையமைப்போடும், செய்யுளமைப்போடும் 17-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு இருந்ததில்லை என்பது உண்மையே. ஆனால் 17-ம் நூற்றாண்டில் திடீரென்று இது முளைத்துவிட்டதென்று சொல்ல முடியாது. பல சிற்றோடைகளாக மலைச்சாரலில் ஓடிவரும் நீர் பகுதிகள், சமவெளியில் கலந்து ஆறாகப் பெருவதைப் போல, உழவர் வாழ்க்கையைப் பொருளாகக் கொண்டு பழங்காலமுதல் தமிழ்க்கவிகள் பாடிய பாடல்களும், உழவர்கள் வாழ்க்கையில் உயிரோடு உலவி வந்த நாட்டுப் பாடல்களும் கூத்துமே, பள்ளுப்பாட்டு உருவாகக் காரணமாக இருந்திருக்கவேண்டும். புற நானூற்றிலே

உழவர்களைப் பெருமையாக வருணிக்கும் பாடல்கள் உள்ளன. உழவர்களைப் பாதுகாப்பது அரசன் கடமை என்று வலியுறுத்தும் பாடல்கள் சில காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக கீழ்வரும் செய்யுளைப் பாருங்கள்.

“பகடு புறம் தருநர் பாரம் ஒம்பி
குடி புறந்தருகுவை யாயின் நின்
அடி புறந்தருகுவர் அடங்கா தோரே!”

(பகடு - காளை - புறம் தருகுவர் - வணங்குவர்)

உழவர் வாழ்க்கையை வருணிக்கும் செய்யுள்கள் புற நானூற்றிலே காணப்படுகின்றன.

“நெல்லரியும் இருந்தொழுவர்
செஞ்ஞாயிற்று வெயில் முனையில்
தெண் கடல் திரை மிசைப்பாய்ந்து
திண்டிமில் வன் பரதவர்
வெப்புடைய மட்டுண்டு
தண் குரவைச் சீர்தூ வகுந்து
தூவலில் கலித்த தேம்பாய் புன்னை,
மெல்லினர்க் கண்ணி மிடைந்த மைந்தர்
ஒவ்வளை மகளிர் தலைக்கை தருஉம்
வண்டுபட மலர்ந்த தண்ணறுங் கானல்”

(இருந்தொழுவர் - பெருமையுடைய உழவர். முனையில் - வெறுத்தால், திரை - அலை. திண்டிமில் - பருத்த தோள். வெப்பு - சூடு கொடுக்கும். மட்டு - கள். குரவை - பாட்டு. தூவல் - கடல் திவலை. தலைக்கை தருஉம் - கை கொடுக்கும்.)

“புதுநெல் வெண்சோற்றுக் கண்ணுறையாக
விலாப்புடை மருங்கு மாந்தி
நீடுகதிக் கழனிச் சூடுத்தி மாறும்
வன்கை விளைஞர் புன்றலைச்சிறார்.”

(கண்ணுறை - தொடுகறி. சூடு - பொலி)

‘பொய்கை நாரை போர்விற் சேக்கு,
நெய்தலங் கழனி நெல்லரி தொழுவர்
கும்புவிடு மென் பிணியவிழ்ந்த ஆம்பல்,
அகலடை யரியல் மாந்தித் தெண் கடல்
படுதிரையின் சீர் பாணி தூங்கும்
மென்புல் வைப்பின் நல் நாட்டுப் பொருந்!’

(போர் - வைக்கோல் போர். சேக்கும் - உறங்கும். நெய்தலங் கழனி - கடற்கரையை அடுத்த வயல். தொழுவர் - உழவர். பிணியவிழ்ந்த - இதழ் விரிந்த. அகல் - இலையால் குவித்துச் செய்யப்பட்ட கள்ளுண்ணும் கலம். படுதிரையின் சீர்பாணி - அலையின் தாளத்தோடு பாடியாடுகிற. வைப்பு - சிறுஊர்)

“சுரச் செவ்வி உதவின ஆயினும்
பல் வெருத்துள்ளும் நல்வெருது நோக்கி
விறுவீறாயும் உழவன் போல.....”

(பயிருக்கு ஈரப்பதம் இருப்பினும், தனது எருதுகளுள் உழவுக்கேற்றவற்றைத் தேர்ந்து கொள்ளும் உழவன் போல)

“எருது காலுறாது இளைஞர் கொன்ற
சில்விளை வரகின் புல்வென் குப்பை
தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்
பசித்த பாணர் உண்டு கடை தப்பலின்”

(எருது கால்படாமல், சிறுவர்களே போரடித்துப் போட்ட வரகுப் பொலியை கடன்காரர்கள் வளைத்துக்கொண்டு அள்ளிச் சென்றனர். மிச்சமுள்ள வரகைப் பாடியாடும் பாணருக்கு உழவர் கொடுத்தனர்.)

“.... முதற் புறவு சேர்ந்திருந்த
புன்புலச் சீறார் நெல்விளையாதே
வரகும் தினையும் உள்ளவை யெல்லாம்
இரவன் மாக்களுக் கீயத் தொலைந்தன.”

“வரகும் தினையும் உள்ளவை யெல்லாம்
 இரவன் மாக்கள் உணக்கொளத் தீர்ந்தெனக்
 குறித்து மாறெதிர்ப்பை பெறா அமையிற்
 குரலுணங்கு விதைத்தினை உரல் வாய்ப்பெய்து
 சிறிது புறப்பட்டோவிலன் தன்னூர்
 வேட்டக் குடிதொறும் கூட்டு

(இரவலருக்கு வரகும் தினையும் அளித்துத் தீர்ந்தது. பாடு
 வோரும், புலவரும் விருந்தாக வந்தனர். புன்செய் நில
 உழவர் மகள் விதைக்காக வைத்த தினையையும், காணாத
 தற்கு வேட்டுவர் குடிகளில் சென்று அவர்கள் தந்ததையும்
 கொண்டு வந்து சமையல் செய்து படைத்தாள்.)

மேற்கண்ட செய்யுள்கள் புற நானூற்றில் உள்ளன.
 அவை உழவர் வாழ்க்கையை வருணிக்கின்றன. மன்னர்
 களைப் புகழ்ந்து பரிசில் கேட்கும் புலவர்கள் அவர்கள்
 நாடுகளில் வாழும் உழவர்களையும் புகழ்ந்து பாடுகிறார்
 கள். உழவர்களது வாழ்க்கையின் இன்பதுன்பங்களைச் சித்திரிக்
 கிறார்கள். வறுமையிலும் செம்மையாக வாழும் உழவர்
 களைப் புகழ்ந்து போற்றுகிறார்கள். கடன் தொல்லையில்
 உழன்று மாடுகளையும் விளைச்சலையும் பறிகொடுத்து
 விட்ட போதிலும், உழவர்கள், கலைஞர்களைப் பாதுகாக்கும்
 சிறந்த பண்பைப் போற்றுகிறார்கள். உழத்தியர் தம் வயிற்றுக்
 கில்லாவிட்டாலும் பாணருக்கும், புலவருக்கும், விதைக்குச்
 சேமித்துவைத்த வரகையும், காணாததற்கு வறுமையில்
 உழலும் வேடுவர் குடிசையில் கிடைக்கும் தானியத்தையும்
 சேகரித்து விருந்து வைக்கும் தமிழர் பண்பைப் புகழ்ந்து
 பாடுகிறார்கள்.

புறநானூறு தொன்மையான நூல். புறநானூற்றுச்
 செய்யுள்கள் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்
 தோன்றியவை. அவற்றுள் அரசனுடைய பெருமையைப்

போற்றும் புலவர்கள் உலகத்தின் அச்சாணி போன்ற உழவர் பண்பையும் போற்றிப் பாடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அரசனால் இடையூறு நேர்ந்த காலத்தில், அவர்களுக்காக வாதாடுகிறார்கள். அவர்களுடைய தொழிலைப் பாதுகாப்பதே அரசு எனது தலையாய கடமையென்று போதிக்கிறார்கள் இதுவே சங்கப் புலவர்களின் கவி மரபு. தமிழ்க் கவிகளின் கவி மரபென்றும் சொல்லலாம்.

பிற்காலப் புலவர்களில் பலர் இம் மரபைப் பின்பற்றினார்கள். உழவர் வாழ்க்கையை அன்போடு சித்திரித்தார்கள். அவர்கள் தொழிலை ஏற்றம் உடையதரகப் பாராட்டினார்கள். அவர்களுடைய பாட்டையும், கூத்தையும் தங்கள் கவிகளிலே இணைத்துக்கொண்டார்கள். உழவர்களுடைய வழக்குத் தமிழில் செய்யுள் செய்தார்கள். தமிழ்க் கதையல்லாத இராமாயணத்தில் கம்பன் கோசல நாட்டு உழவர்களை, தமிழ் நாட்டுப் பள்ளர்களை மனத்திலே கொண்டே வருணித்தான். உழவுத் தொழிலையும், உழவையும் போற்றி ஏரெழுபது பாடினான். அவன் காலத்திலும், அதற்கு முன்பும், உழவரை மறந்து, அரசரைத் துதித்து வாழ்ந்த புலவர்கள் இருந்தார்கள். சோழ மன்னர்களைப் புகழ்ந்து உலாக்களும், பரணிகளும் பாடினார்கள். ஆனால் கம்பன் போன்ற புலவர்கள் உண்மையான தமிழ்க் கவி மரபைப் பாதுகாத்தார்கள். இலக்கணத்திலும், அரசரது வெற்றியைக் கூறும், வாள்மங்கலம், குடை மங்கலம் என்ற துறைகளோடு ஏர் மங்கலமும் இடம் பெற்றது.

இவை தமிழ்க் கவி மரபு. இம்மரபின் வழி வந்ததே பள்ளுப் பாட்டு.

இப் பள்ளுப்பாட்டு தனிப் பிரபந்தமாக உருவானதற்குக் காரணம் என்ன? இக்கேள்விக்கு பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் கருத்தையே விடையாகக்

கொள்ளலாம். “மிகப் பூர்விக காலம் தொட்டு தமிழ் நாடுகளை ஆண்டு வந்த சேர சோழ பாண்டியர் வம்சங்கள் அழிவுற்றுப் பல நூற்றாண்டுகளாயின. பேராண்மையில் மிக்க நாயக்க அரசர்கள் ஆங்காங்கே சிற்றரசர்களையும், பிரதிநிதிகளையும் நிறுவி அரசு புரியத் தொடங்கினர்தமிழ் மக்களது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளத்தக்க பெரு நிகழ்ச்சியொன்றும் இன்றி நாட்டில் ஒருவாறாக அமைதி குடிகொள்ளத் தொடங்கியது. பெருங்கவலைகளும் பெருந்துன்பங்களும் இல்லாது சலனமற்ற ஒரு நிலையிலே அமைந்தொழுகும் வாழ்க்கையின் நலங்களைப் பலவகையாகப்பேணிப் பெருக்குதற்குத் தமிழ் மக்கள் முயன்றனர். உலகத்தைக் கலங்காமல் ஒரு நிலையில் நிறுத்தவல்ல அச்சாணி போன்றதாகிய உழவின் மேல் பெரிதும் கவனம் செலுத்துவாராயினர்.

“செய்யுள் உலகின் கண்ணும் ஒருவகையான அமைதி ஏற்பட்டது. தன்னிகரில்லாத் தலைவன் மீது பாடுதற்குரிய பெருங்காப்பியங்கள் எழுதுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லாது போயிற்று. சிறுபிரபந்த வகைகளே தோன்றுதற்குத் தக்க காலமாய் முடிந்தது. பாட்டியல் ஆசிரியர்கள் வகுத்த பிரபந்த வகைகள் யாவும் தோன்றலாயின. புதுப் புது முறைகளில் நூதன நூல்கள் இயற்றுதலில் தமிழ்க் கவி வாணரது மனஞ் சென்றது. இப்புது வழியிலே முயன்று வந்தவர்கள் நாள் தோறும் நிகழ்ந்து வரும் நிகழ்ச்சிகளையே தமக்குத் தக்க நூற்பொருளாகக் கொண்டனர். இந்நிலையில் உழவினைக் குறித்த நூல்கள் தோன்றுதல் ஒரு சிறிதும் வியப்பான காரியம் அன்று” என்ற வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களின் கருத்து பள்ளின் தோற்றுவாய்க்குப் பொருத்தமான காரணம் கூறுகிறது.

மற்றொரு சரித்திர ரீதியான காரணமும் உண்டென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. முடிமன்னர் காலத்தில் புலவர்களை அரசர்களும், உயர்ந்தோரும் மக்களும் ஆதரித்தனர். இடைக்காலத்தில், பலபுலவர்கள் மக்களை

விட்டு விலகி அரசர் பாடுவதையே தொழிலாகக் கொண்டார்கள். அவர்களது புலமை அரசரது பொழுதுபோக்குக் கருவியாக மாறிற்று. யமகம், மடக்கு சிலேடை, முதலிய ஜாலவித்தைகளில் புலவர்கள் ஈடுபட்டனர். பொருள் வறட்சி ஏற்பட்டது. இக்காலத்தில் தமிழ் மன்னராட்சி ஒழிந்து, தமிழறியாத நாயக்கர்கள், மராத்தியர், கன்னடியர் ஆட்சி தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் தோன்றின. கடைசியில் ஆர்க்காட்டு நவாபின் ஆட்சி தோன்றிற்று. இக்காலத்தில் புலவர்களை ஆதரிப்பது ஒரு சடங்கு என்றுதான் இம் மன்னர்கள் கருதினார்கள். உயர்தர அதிகாரிகளும், மன்னன் வழியிலே தான் சென்றார்கள். ஆகவே மக்களை நோக்கித் திரும்ப வேண்டிய அவசியம் தமிழ்ப்புலவர்களுக்கு ஏற்பட்டது ஆகவே பழைய தமிழுக்கவி மரபுக்குத் திரும்பினார்கள். பள்ளுப் பாட்டும், குறவஞ்சியும், நொண்டி நாடகமும் தலையெடுத்தன; வளர்ந்தன. தமிழ் மக்களின் உண்மையான இலக்கியங்களாகத் திகழ்ந்தன; திகழ்ந்து வருகின்றன.

தமிழ் நாட்டின் மிகமிக முக்கியமான தொழில் பயிர்த் தொழில் உழவரும் உழத்தியரும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும்போதே பாடியும் ஆடியும் வாழ்க்கையை ரசித்து அனுபவித்து வந்தார்கள். அவர்களிடம் உயிருள்ள தமிழ்ப் பாட்டுகள் வழங்கி வந்தன. அவற்றுள் நவரசமும் பொதிந்து கிடந்தன. ஆடலுக்கேற்ற பாட்டுக்களாக அவையிருந்தன. புது நூல்கள் செய்ய ஊக்கம் கொண்ட கவிஞர்கள் உழவர்கள் வாழ்க்கையோடு ஒன்றினார்கள். பாடல்களை அனுபவித்தார்கள். சேரி மொழியிலேயே இலக்கிய உருவம் கொடுத்து பள்ளுப்பாட்டு பாடினார்கள். நாட்டுப் பாட்டுக்கு, உழவர்களது மழலைமொழிக்கு இலக்கிய உருவம் வந்தது. தமிழ் மொழி செழிப்படைய சேரிமொழி இலக்கிய உலகில் புகுந்தது. "பழகு தமிழ் இனிமை" கொண்ட பலவகைப் பிரபந்தங்கள் தோன்ற பள்ளு உதாரணமாகத் தோன்றிற்று.

• வளர்ச்சி

பண்டைக்கால இலக்கிய மரபையும், உழவரது நாடோடிப் பாடல்களையும், அடிப்படையாகக் கொண்டு பள்ளப்பாட்டு எழுந்ததென்று சென்ற கட்டுரையில் பார்த்தோம்.

முக்கூடற் பள்ளு சுமார் 270 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியது என்று நூலிலுள்ள அகச் சான்றுகளால் தெரிகிறது. திருவாரூர்ப்பள்ளு அதற்கு முன்பு தோன்றியது என்பது திரு. வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் கருத்து. முன்னர்த் தோன்றியதாயினும் அது முக்கூடற்பள்ளைப் போலப் பிரபலமெய்தவில்லை. முக்கூடற்பள்ளு பிரபலமெய்தியதற்கு ஒரு காரணமுண்டு. நூல் வடிவில் இலக்கியமாக இயற்றப் பட்ட இப்பள்ளு 18-ம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் நாடகமாக்கப் பட்டது. நூலில் உள்ள கதையமைப்பும் சந்த நயமும் இம் முயற்சிக்குக் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும். "எல்லாக்கு நயினான்" என்ற புலவர் இதனை நாடகமாக்கினார் ஆடவும் பாடவும் பள்ளு இவ்வுருவில் ஏற்றதாயிற்று. கோயில் விழாக்களில் இது அரங்கேறியது ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பார்த்து ரசித்தனர்.

இவ்வாறு பள்ளு பிரபலமெய்துவதாயிற்று. "கௌசிக ஏகாதசி" மகிமையைப் போன்ற பல விரத தினங்களின் மகாத்மியத்தை விளக்கும் கதைகளைப் பார்த்து மக்கள் சலித்திருந்த காலம். தேவர்களையும் அசுரர்களையும் மன்னர்களையும் பார்த்து அலுத்துவிட்ட காலம். உயிரோடு உலவும் உணர்ச்சியுள்ள உழவர் வாழ்க்கையை நாடகமாகக் காண அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். மக்கள் பள்ளு நாடகங்களைக் காணத் திரள் திரளாகக் கூடினர்.

இவ்வாறு மக்களால் வரவேற்கப்பட்ட காரணத்தால் பல பள்ளுகள் தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களில் தோன்ற ஆரம்பித்தன. அவையனைத்தையும் இரு வகையாகப் பிரிக்கலாம். சில, முக்கூடற்பள்ளைப் பின்பற்றி, உழவர் வாழ்க்கையை அனுதாபத்தோடு, தன்மை நவீற்சியாகச் சித்திரிப்பவை. சேரி மொழியையும் சேரிப் பழமொழிகளையும் இலக்கியத்தோடு இணைத்துக் கொள்பவை. உழைப்பின் பெருமிதத்தை உழவர் வாயிலாக அறிவிப்பவை. அக்கால உழவுத் தொழிலமைப்பை நமக்குப் புலப்படுத்துபவை. சாதிப் பாகுபாட்டைத் தவறெனச் சாற்றுபவை. சைவ வைணவச் சண்டைகளைப் பொருளற்றவையெனச் சுட்டிக்காட்டுபவை.

இன்னும் சில, 'புதிய பாதை'யொன்றை வகுத்துக் கொண்டன. அவை சேரி மொழி இலக்கியத்துக்கு உதவாது, என்று கருதுபவ போல அதனை விலக்குகின்றன. சிற்சில இடங்களில் மட்டும் வேண்டாவெறுப்பாக பள்ளு என்ற பெயருக்காக மட்டும் சிற்சில சேரிப் பழமொழிகளைக் கையாளுகின்றன. எளிய சொற்களை விட்டு விட்டு கடினமான பழைய செய்யுள் நடையை மேற்கொண்டன. முக்கூடற்பள்ளில் காணப்படும் அனுதாப உணர்வும், சமரச உணர்வும் அவற்றில் இல்லை. இம்மாறுதல்கள் ஏன் தோன்றின என்ற விஷயத்தைப் பின்னர் ஆராய்வோம். முக்கூடற் பள்ளு நாடகம் தோன்றி நடிக்கப்பட்டதன் பின்னர் சுமார் 40 பள்ளுகள் தோன்றின என்பதை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடுவோம்.

நூலாகத் தோன்றியது மட்டுமின்றி நாடக உருவத்திலும் பள்ளு தமிழகம் முழுவதும் உலவத் தொடங்கியது திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள பல திருமால் கோயில்களில் சில குறிப்பிட்ட உற்சவங்களின் போது கோவிற்கணிகையர் பள்ளுப் பாடி ஆடுவது சம்பகாலம்வரை வழக்கமாயிருந்து வந்தது ஆழ்வார் திருநகரி என்ற குருகூரில்,

குருகூர்ப்பள்ளு பாடப்பட்டு வந்தது. ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் ஒரு பள்ளு பாடப்பட்டு வந்தது. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் பல ஸ்தலங்களுக்கு தனித்தனிப் பள்ளுகள் இருப்பதைப் பார்த்தால் இவை ஊர்ப் பொதுமன்றமாகிய கோவில்களில் உற்சவ சமயங்களில் நாடகமாக ஆடப்பெற்று வந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. குற்றாலக் குறவஞ்சியைப் பாடுவதற்கு அதன் ஆசிரியர் திரிகூட ராசப்ப கவிராயருக்கு மதுரையை யாண்ட முத்து விஜயரங்கநாத நாயக்கர் நில மளித்து, "பிரபந்த வித்துவான்" என்ற பட்டமும் அளித்திருக்கிறார். அதுபோல "குற்றாலப் பள்ளு" ஒன்றிருந்ததாகத் தெரிகிறது. அதுவும் பாடப்பட்டு வந்திருக்கலாம். ஆனால் அது படிப்படியாக மறைந்து தற்பொழுது மூன்று பாடல்களே கிடைக்கின்றன. குற்றாலத்துக்கருகேயுள்ள திருமலையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் முருகன் மீது பெரியவன் கவிராயர் செய்த பள்ளு முழுதும் கிடைக்கிறது. இவ்வாறு முழுதும் கிடைக்கும் பள்ளுகள் சமீப காலம்வரை கோயிலில் பாடப்பெற்றிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. 18-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குள்ளாக, பள்ளுப்பாட்டு தமிழ்நாடு முழுதும் பரவிவிட்டது. ஊருக்கு ஊர் பள்ளுகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. அதுமட்டுமல்லாமல், கடல் கடந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கும் சென்றது யாழ்ப்பாணத்திலும் பள்ளுகள் தோன்றின. அவற்றுள் சிறந்தவை கதிரை மலைப்பள்ளு. பறாளை விநாயகர் பள்ளு என்பவை.

இவ்வாறு பிரபலமடைந்துவரும் பள்ளை உயர் சாதியினரும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிவந்தது. மக்களுக்குப் பிடித்துப்போன பள்ளைதாங்களும் ஏற்றுக்கொண்டு அதையே சில மாறுதல்களோடு கோயில்களிலே பாடச் செய்தனர். முதலில் எதிர்த்துப் பார்த்திருக்க வேண்டும் ஆனால் உயிர் நிரம்பிய கலை வெள்ளத்துக்கு அவர்களால் அணைபோட முடியவில்லை. எதிர்த்துப் பார்த்து முடியாமல் பள்ளை

ஒப்புக் கொண்டார்கள் போலும். கீழ் வரும் வரலாறு இக் கூற்றை மெய்ப்பிக்கிறது ஸ்ரீரங்கம் கோவிலில் இன்றும் பள்ளு உற்சவம் உண்டு. தாளத்திற்கேற்ப அரையர் ஒருவர் ஆடுகிறார். தாளமும் அபிநயமும் இருக்கிறது. பாட்டுப்பாடும் வழக்கம் மட்டும் நின்றுவிட்டது இது ஏன் என்று பின்னர் காண்போம். இப்பள்ளு உற்சவத்தின் வரலாற்றைக் "கோயிலொழுக்கு" என்ற ஸ்ரீரங்கம் கோயிலைப் பற்றிய பழைய நூல் கூறுகிறது.

"தற்காலத்திலேயிருந்த அரையரிலே ஒருத்தர் கேவலம் தூர்த்தராய் சிற்றின்பத்திலே மண்டி, கீழ் பறைச் சேரியிலே ஒரு விஷயத்தைப் பரிசீலித்து நாலாவிதமாகத் கிரிய ஸ்வஜனங்களும் அந்த விஷயமும் சாமபேத தண்டங்களாலே தெரியச் சொன்னாலும் கேளாமல் ஸ்வஜனங்களாலே நிரஸ்தராய், பறைச் சேரியிலே தானே நியதமாக வாசம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் காலத்திலே பெருமாள் ஒரு மஹோத்தவத்திலே எட்டாந் திருநாள் கீழையுருக்கு எழுந்தருளுகிறதாக, எல்லைக் கரை நாலுகால் மண்டபத்திலே எழுந்தருளியிருக்க, இவர் பறைச்சேரியிலே இருந்து பள்ளுப் பறையும் இசையுடனே பாடக்கேட்டருளி, பெருமாள் ஸ்ரீபாதம் நாங்குவோருக்கு குருவாயிருந்துகொண்டு பறைச் சேரியிலிருந்து அரையரை சந்நிதிக்கு அழைத்து வரச்சொல்லி நியமித்தருள அவரும் வருகிறதற்குச் சங்கோசித்திருக்க அனைத்துக் கொத்துப் பரிவாரங்களும், ஜியர்களும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஸங்கதாராக இருக்க, பெருமானும் தம் விஷய்காரம் பிரஸித்தமாகும்படி, அவருக்கு "வரந்தரும் பெருமானாரையர்" என்ற பட்டப் பெயர் சாதித்தருளினார்..... திருவூறல் மகோத்தவத்தினன்று நடந்து திரும்பி எழுந்தருளுகிற போதும், ஏழாந் திருநாள் நாய்ச்சியார் கோயிலுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது அவர் பாடின பள்ளும், பறையும் இசையுடனே கேட்டருளும்படி திருவுளம் பற்றி அந்தப்படியே

செய்யச் சொல்லி நியமித்தருளினார்'' இவ்வாறு கோயிலொழுக்கு' என்ற அந்தப் பழைய நூல் பள்ளுக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்பைப் புலப்படுத்துகிறது.

இவ்வரலாறு எதனைக்காட்டுகிறது? பள்ளிசையைக் கற்கச் சென்ற அரையரை அவருடைய சாதியார் விலக்கி வைத்தனர். ஆனால் அவரோ, அவ்விசையோடு ஒன்றி அதனைக் கற்றுச் சேரியில் தங்கிவிட்டார். பெருமாள் அப் பள்ளினைக் கேட்க ஆசைப்பட்டு அரையரை அழைத்தார் - என்று இக்கதை கூறுகிறது. பள்ளுப்பாட எதிர்ப்பு இருந்த தென்பதையும் அதன் கலைச்சுவையும் மக்கள் ஆதரவுமே, அதனைக் கோவில் நுழைவு கொள்ள வைத்தது என்பதையும் இது தெளிவாக்குகிறது.

★ ★ ★

இருவகையாகப் பள்ளுப்பாட்டை பிரிக்கலாம் என்று சொன்னேனல்லவா? இயற்கை நவீர்சிக்கும், அனுதாபத்தோடு உழவர் வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பதற்கும் முக்கூடற் பள்ளை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். பள்ளு பிரபலமான பின்னர் இத்தன்மைகளை அப்பிரபந்தத்திலிருந்து அகற்றிவிட முயற்சிகள் நிகழ்ந்தன. சாதிவெறி ஊறிநின்ற அக்காலத்தில் பள்ளரைக் கதைத் தலைவராகக் கொண்ட பிரபந்தத்தை ஏற்பதற்கு பள்ளு மக்களிடம் பெற்ற செல்வாக்கே காரணம். ஆகவே உயர்சாதியினர், கோயில் களில் பள்ளுப் பாடத் தொடங்கிய காலமுதல் முக்கூடற் பள்ளிலுள்ள சிறந்த அம்சங்களை எடுத்துவிட்டு பள்ளுப் பாட்டுகள் புனைய முனைந்தார்கள். கவிதைச் சிறப்பும், வருணனைச் சிறப்பையும் பெரிதாக்கி, கதைப் பொருளை மழுங்கடிக்க முயன்றார்கள். இதற்கு உதாரணமே "குருகூர்ப் பள்ளு". முக்கூடற் பள்ளிலிருந்து எவ்வாறு இது மாறுபடுகிறது? ஏன் மாறுபடுகிறது? என்ற கேள்விகளுக்கு அடுத்த கட்டுரையில் விடை காண்போம்.

★★

● மாறுதல்கள்

பள்ளுப்பாட்டு பிரபலமடையத் தொடங்கிய காலத்தில் அதில் பல மாறுதல்கள் புகுத்தப்பட்டன என்று சென்ற கட்டுரையின் இறுதியில் குறிப்பிட்டேன். முக்கூடற் பள்ளும், குருகூர்ப்பள்ளும் என்னென்ன அம்சங்களில் மாறுபடுகின்றன; இம்மாறுதல்களைப் புகுத்துவதற்கு என்ன காரணங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

குருகூர்ப்பள்ளு, முக்கூடற் பள்ளினின்றும் மாறுபடும் அம்சங்களாவன: கதாபாத்திரங்கள் வருணனை, கதைப் போக்கு, கருத்துக்கள், ஏசற்பொருள், நடை.

முதலில் முக்கூடற் பள்ளு கதாபாத்திரங்களை எவ்வாறு சித்திரிக்கிறது; குருகூர்ப்பள்ளு இவ்வருணனையில் மாறுபடுவது எவ்வாறு என்று பார்ப்போம். முக்கூடற் பள்ளின் பாட்டுடைத் தலைவர், கூடல் அழகர். அவர் நாடக அரங்கின் பின்னணியிலேயே இருக்கிறார். மேடையில் தோன்றவில்லை. குருகூர்ப்பள்ளின் பாட்டுடைத் தலைவர் நம்மாழ்வார். அவரும் மேடையில் தோன்றவில்லை. ஆனால் கதையின் இடையிடையே கதைப் போக்கு எவ்விதத்திலும் தொடர்பில்லாத வகையில் அவர்மீது காதல்கொண்ட பெண்ணொருத்தி தன் காதலை வெளியிடும் முறையில் பன்னிரண்டு பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக் கைக்கிளைச் செய்யுள்கள் என்று சொல்வார்கள். கைக்கிளை அகத்திணைகளுள் ஒன்று. ஒருத்தி தலைவனொருவன் மீது காதல் கொண்டு மனமுருகிப் பாடும் பாடல்கள் இத்திணையைச் சார்ந்தவை; தலைவன் அரசனாகவோ, தேவனாகவோ இருப்பான். பரஸ்பர நேயம் ஐந்திணைகளுள் அடங்கும் ஒரு

புடைக்காதல் கைக்கிளையாகும். இத்திணை நிகழ்ச்சிகளும், மனநிலையும் சிறப்பானவையல்ல என்பது சங்கப் புலவர்களின் கருத்து. பிற்காலத்தில் இயற்கைக் காதல் மணம் அருகிப்போன பின்னர் கைக்கிளைத் திணைக்குப் பொருள் உண்டாயிற்று. முற்றிலும் இக்கிளைச் செய்யுள்களடங்கிய நூல்கள் தோன்றின. அவை கலம்பகம் மடல், கோவை முதலியன இவற்றுள் செய்யுள் நலமே பிரதானம். கருத்து, நிறைவேறாமல் காதலும் ஏக்கமும் ஆதலால் சிறந்தவையல்ல. ஆயினும் பிற்கால நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பில் தலைவர் மக்களினின்றும் வேறுபட்டவன். அவனே சிறந்த பெண்களின் காதலுக்கு உரியவன் என்ற கருத்தை இந்நூல்கள் உணர்த்துகின்றன. எல்லா நிலங்களுக்கும் உரிமையுடையவன், உலகின் நலங்களனைத்துக்கும் உரியவன் அல்லவா? கோவையும், கலம்பகமும் இக்கருத்தையே வெளியிடுகின்றன. இக்கருத்துக்கொண்ட பாடல்கள் தன்மை நவீற்சியைத் தனது தனிப்பெருஞ் சிறப்பாகக் கொண்ட பள்ளுப்பாட்டை அழகு செய்யவில்லை. மேடையில் தோன்றாத மங்கையொருத்தியின் காதல் ஏக்கத்தை அடிக்கடி குருகூர்ப்பள்ளிலே கேட்கிறோம். தனியாகக் கேட்டால் இவை சுவையுடையனவே, ஆனால் பள்ளின் பிரதான கதைப் போக்கை இவை தடுக்கின்றன. கருத்தைச் சிதைக்கின்றன.

இனி, பள்ளனும் பள்ளியரும் இரு பள்ளுகளிலும் எவ்வாறு வருணிக்கப்பட்டுள்ளார். என்று பார்ப்போம்:

“நெற்றியிலிடும் மஞ்சணைப் பொட்டும்,

மற்றொரு திருநாமப் பொட்டும்

நெகிழ்ந்த கருங்கொண்டை ரெண்டாய்

வகிர்ந்த வகுப்பும்

பற்றிய கரும்பொற் காப்பர் கையில்

வெற்றிலையும் வாயில் ஒதுக்கிய

பாக்கும் ஒரு சுருளுக்கொருக்கால்
நீக்கும் இதழும்

.....

சிற்றிடையும் செம்பொனிடக்கிடை
பெற்றிடும் பட்டாங்கு மிலங்கத்
திருமுக்கூடற் பள்ளி
தோன்றினாளே.”

பள்ளியின் வருகையை முக்கூடற் பள்ளு ஆசிரியர் முற்கண்ட செய்யுளில் வருணிக்கிறார். இரண்டு பொட்டுகள்; நடுவகிர்ப்புள்ள சுருங்கொண்டை; இரும்புக் காப்பு; கை விரல்களுக்கிடையே வெற்றிலைச்சுருள்; வெற்றிலை உட்கொள்ள நீக்கும் உதடுகள் பட்டாங்குச்சேலை - இவ்வாறு உயிருள்ள ஓர் உருவத்தை சொற்களின் மந்திர சக்தியாலே படைத்துவிடுகிறார் கவிஞர். இது தன்மை நவீற்சியாயினும், நுண்ணிய கற்பனைத் திறமும் கவிதை வளமும் மிகுந்து காணப்படுகிறது. மிக மிக எளிய சொற்கள் கவிஞரின் ஏவலின்படி தொழில் புரிகின்றன. பள்ளியை வருணிப்பது போலவே இளைய பள்ளியையும், பள்ளனையும் கவிஞர் வருணிக்கிறார்.

“செஞ்சரணப் படமிடும் கொச்சியின்
மஞ்சளும் பச்சையும் மணக்க
சிறிய நுதற்பிறை வெண்ணீற்றுக்
குறியொளி வீச.

.....

மருதூர்க்கு வாய்ந்த பள்ளி தோன்றினாளே!

இது இளைய பள்ளியை வருணிப்பது.

“கறுக்குங் கிடாய் மருப்பின்
முறுக்கு மீசையும் - சித்திரக்
கத்திரிகை யிட்ட வன்னக்
கன்னப் பரிசும்
குறுக்கில் வளைதடி சேர்த்
திறுக்கும் கச்சையும் - செம்பொற்
கோலப் புள்ளி யுருமாலும்
நீலக் கொண்டையும்
கறுக்குத் தொறுங் குதிப்பும்
கறுக்குந் தொறும் அசைப்பும்
தடி சுற்றி ஒப்பமிட்டே
அடிவைப்பதும்
மறுக்கும் மதுவெறி கொண்
டுறுக்குஞ் சிரிப்பிந் தோன்ற
வடிவழகக் குடும்பன்
தோன்றினானே!

இது பள்ளன் வருகையை வருணிப்பது. பள்ளன் மீது ஆசிரியருக்குள்ள ஈடுபாடு இப்பாட்டில் பெருக்கெடுக்கிறது. இக்கதாப் பாத்திரத்தில் ஆசிரியர் தன் அன்பனைத்தையும் கொட்டியுள்ளார். அவனை, மன்னர்களை, உலாவிலும், பரணியிலும் கவிஞர்கள் வருணிப்பது போலல்லவா வருணிக்கிறார்?

அது மட்டுமா? பள்ளனும் பள்ளியரும் தங்கள் குலப் பெருமை கூறும்போது பெருமையோடு பேசுகிறார்கள். தமிழ்க் கவிமரபுக்கேற்ப “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்” என்று பெருமிதம் கொள்ளுகிறார்கள். தாங்கள் கீழ்மக்கள், தீண்டத் தகாதவர் என்று சொல்பவர்கள் அறிவில்லாதவர்கள். அவ்வாறு சொல்லுபவர்கள் தாங்கள்

உண்ணும் சோற்றை விளைவித்தவர் யார்? - என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள்.

மூத்த பள்ளி கூறுகிறாள்:

“உத்திர பாகமான
சித்திரநதியும் தென்பால்
ஓடும் பொருநையுடன்
கூடும் போதே

அத்தனை காலமுந் தொட்டு
இத்தனை காலமுங்கண்டு
அடியடி வாழையான
குடியில் வந்தேன்.

தமிழரில் மூத்த குடி அவள் குடிதானாம்!

பள்ளன் கூறுவதைக் கேளுங்கள்!
முக்கடலுற்றழகர்
திருவடி வைக்குமன்றே
வரும் அடியேன்

பக்கமே தூரப்போயும்
தக்கசோறென் வெள்ளாமை என்பார் மெய்
பள்ளா, பள்ளா,
கொள்ளாதவர்

மைக்கடல் முத்துக்கிடாய்
மிக்க நெல் முத்துண்டாக்கும்
வடி வழகக் குடும்பன்
நானே யாண்டே”

குருகூர்ப்பள்ளியில் பள்ளனும் பள்ளியரும் உலகில் காணப்படாத தேவரைப்போலவும், தேவமங்கையரைப் போலவும் வருணிக்கப்படுகிறார்கள்.

உதாரணமாகப் பள்ளியர் வருகை குருகூர்ப்பள்ளில் இவ்வாறு வருணிக்கப்படுகிறது.

“.....

இணங்கடையிறுமிறு மென நடந்திடு
மிரங்க தல் பரங்காணென மாமல
யைப் பூண்டு கொண்டன வயமிட்டிரு
சிலம்பலம்ப
அணங்காசென மங்கையர் களிந்தொழ
ஆடவர் மடல் தேடி நின்றேறிட
..... சிறு பிடியென்ப படிமிசை
யடிகள் வைத்தழகாய்
மணங்கமழ் குருகாபுரிப் பள்ளியும்
வளர்புகழ்ச் சீரங்கப்பள்ளியும்
வான்தரு முகில் மழைக்கெழு மயிலென
தோன்றினாரே!

சிற்றிடையாம்! வேலை செய்பவர்களுக்காசிற்றிடை? சிலம்பணிந்திருக்கிறார்களாம்! இவர்கள் கற்பனையின் சேய்கள், உலகில் நடமாடும் பள்ளியரல்ல. தெய்வப் பெண்ணரசியாக்கிவிட்டார் உழைக்கும் பள்ளியரை, தடையை அன்னத்துக்கும் பிடிக்கும் ஒப்பிட்டார். இது அதித கற்பனைச் சித்திரம். கூடியமட்டும் உண்மையான பள்ளியரின் சித்திரம் உள்ளத்தில் உருவாகக்கூடாதென்றே இப்பாடல் பாடப் பட்டதோவென்று தோன்றுகிறது. ஆமாம்! செல்வத்தில் புரளும் சீமாட்டிகளாகக் காட்சியளிக்கிறார்கள் பள்ளியர்கள்!

பள்ளனைப் பாருங்கள்:

“விள்ளரிய செம்பவள வொள்ளிய தாவங்கட்டி
மெய்ப்பாகவாய்த்த செம்பொற் றொப்பாரங்கட்டி.”

பவளமும், பொன்னும் கலந்த மாலையணிந்திருக்கிறானாம் பள்ளன்!

முக்கூடற்பள்ளிலே பள்ளனும் பள்ளியரும் ஆளுக் கொரு பாடலிலே தங்கள் குலப் பெருமை கூறுகிறார்கள். ஆனால் குருகூர்ப்பள்ளிலே இது ஒரே ஒரு பாட்டாகக் குருகிவிட்டது. மேலும் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ள அவர்களுக்கு ஒன்றுமில்லை என்பது கவிஞர் கருத்துப்போலும். முக்கூடற் பள்ளிலே தங்கள் உழைப்பைக் குறித்து பெருமைப்படும் பள்ளனையும் பள்ளியரையும் நாம் காண்கிறோம் குருகூர்ப்பள்ளிலே பக்திப் பிரவாகத்தில் குழ்ந்து பழைய புராணக் கதைகளைப் பாராயணம் செய்யும் அதிசயப் பள்ளனையும் பள்ளியையும் காண்கிறோம்.

“.....

சினத்துவாதியர் கனத்தைமோதிய

தேவனாவலர் தம்பிரான்

திருநாமம் பாடியாடும் பள்ளிநானே

விரித்த கதிர்ச்சிலை தரித்த கரத்தினர்,

மிருத்தவரக்கர் வன்சிரத்தை நெரித்தவர்

வீரர் காவிரியாறர், அரவணை - மீதுகண் துயிர்வோர்

சிரித்து முப்புறம் எரித்தவன் இறப்

பறித்த திருவரங்கேசர்தம்

திருநாமம் பாடியாடும் பள்ளிநானே!

தங்களைப் பற்றிப் பள்ளர் பள்ளியர் பெருமையாப் பேசிக் கொள்ளவில்லை. திருமால் பெருமையைப் பேசுகிறார்கள்.

முக்கூடற் பள்ளில் கவிக் கூற்றாகவே பள்ளரை, உலன் அச்சாணியென மதித்துப் புகழ்ந்திருக்கிறார்.

“பள்ளி மருதூர் இளையாள்

சோதிமுக மள்ளருக்கே தோன்றி வயலுற்றுநட்ட

போதிலொரு பூவில் ஐந்து பூவும் பயிராமே! இளைய பள்ளி நடுகையில் சமர்த்தி, அவள் நட்ட வயலில் ஒரு பூவில் ஐந்து பூ பயிராகும். அவள் கை விசேசம் அது!

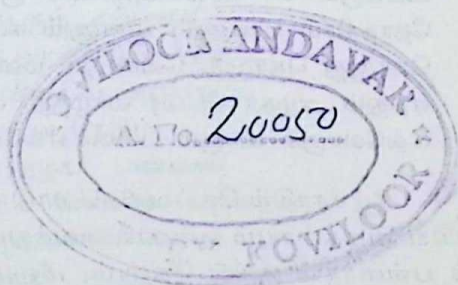
நட்டபின் பயிர் செழித்து வளர்ந்தது. அதை வருணிக் கும் கவி, வறுமையிலும் செம்மை குன்றாதுவாழும் உழவர் களைப் புகழ்ந்து அவர்கள் வாழ்வையே பயிரின் செழுமைக்கு உவமையாகக் கூறுகிறார்.

பாரின் அமுதுண்ண பசிக்களிப்பார் நின்றநிலை
பேரின்மேன்மேலும் பெருகுதற்குச் சாட்சியென்றே
காரினுகுவச் சுருதி காரணர் முக்கூடல் வயல்
சீரின் நடுநாற்று நட்ட செய்யில் நின்றோங்கியதே!

இத்தகைய வருணனையை குருகூர்ப்பள்ளில் காண முடியவில்லை.

வேறு அம்சங்களில் இவ்விரு பள்ளிகளும் எவ்வாறு வேறுபடுகின்றனவென்று அடுத்த இதழில் காண்போம்.

★ ★ ★

• கதைப்போக்கு

இரண்டு பள்ளுகளிலும் கதைப் போக்கைப் பார்ப்போம். பள்ளனும் பள்ளியரும் தோன்றுகிறார்கள். அவரவர் நாட்டு வளம் கூறுகிறார்கள். பின்பு தமிழ் தழைக்கவும், செல்வம் கொழிக்கவும், அரசன் செங்கோன்மை ஓங்கவும், வைணவரும், தானிகரும், பரிசனமும் வாழவும் குயில் கூவ வேண்டுமென்று மூவரும் வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். இக் குயில் பாட்டு குருகூர்ப்பள்ளில் இல்லை. அவர்கள் மழை அருள வேண்டி சேரித்தெய்வங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். முக்கூடற் பள்ளில் இரண்டு பாடல்கள் அவர்கள் தெய்வத்தை வேண்டிக் கொள்ளுவதைக் கூறுகின்றன. பூலாவுடையாரும், குழுக்காவுடையாரும், பூலியூருடையாரும், வடக்குவாய்ச் செல்லியும், அழகரும் அவர்கள் போற்றும் தெய்வங்கள். தேங்காயும், கரும்பும் கிடாயும், சாராயமும், கள்ளும் படைத்து அவர்கள் தெய்வங்களை ஆராதிக்கிறார்கள்.

“பூத்த தலைச் செஞ்சேவல் சாத்திரத்தாலே
பூலியுடையார் கொள்ளப் பலிதானிடும்
வாய்த்த சாராயமும் பனையூற்றுக்களளும்
வடக்குவாய்ச் செல்லியுண்ணக் குடத்தில் வையும்
தோத்திரம் பண்ணும் பண்ணும் கூத்தாடியே,
தொழுது தொழுது வேண்டும் மழை பெய்யவே,
ஏத்தும் அழகர் பேரை வாழ்த்தி வாழ்த்தியே
எல்லோரும் வாரும் பள்ளர் எல்லோருமே!

கீழ்ச்சாதித் தெய்வங்களோடு மலே சாதித் தெய்வமாகிய அழகரையும் ஒன்றாக வைத்துப் பூசனை செய்கிறார்கள் பள்ளர்கள் குகன் தேனும், மீனும், இறைச்சியையும் அன்போடு கொணர்ந்து இராமனுக்குக் கொடுக்கவில்லையா?

அது போலவே இவர்களும் அழகருக்கும் கோழியும் சாராயமும் படைத்தார்கள். குருகூர்ப்பள்ளு ஆசிரியருக்கு இது பிடிக்க வில்லை போலும். நம்மாழ்வருக்குக் கோழியும், சாராயமும் படைப்பதைக் கவிஞர் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியுமா? ஆகையால் தெய்வ வணக்கத்தை இரண்டடியில் முடித்துவிட்டு மேலே செல்லுகிறார்.

“பூட்டு பெருங்கருணை வருணானையே நோக்கி
புகழ்ந்து மழை நல்கெனவே புரிந்து கேட்ப.”

வாழ்க்கையில் பள்ளர் வணங்கும் தெய்வங்களையும் நம்மாழ்வாரையும் ஒரு வரிசையில் வைக்கவே மனம் கூசி விட்டது. குருகூர்ப்பள்ளு ஆசிரியருக்கு

மழை பெய்கிறது பொருணைநதியும், சித்திராநதியும் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றன. அணைகட்டிக் கால்திறக்கப் போகிறார்கள் பள்ளர்கள் முக்கூடற் பள்ளு அவர்களின் செயலை வருணிக்கிறது:

“தக்க தோணியைத் துறையில்
சிக்கெனக் கட்டும் - மடல்
தாழைக் குடைக் கொங்கணியும்
வேளைக்கே வேண்டும்
பக்கமேயுங் சூழ் கம்பஞ்சு -
ருக்க வாங்கிடும் - சீலைப்
பந்தமும் விளக்கெண்ணையும்
முந்தவே தேடும்
முக்கூடல் அழகர் பண்ணை
- மிக்க சேரியில் - பள்ளர்
முழுதும் குரவையிட்டே
எழுவோமடா!

இவ்வாறு ஆடிப்பாடிக்கொண்டு வாய்க்கால் வெட்டச் செல்லுகிறார்கள் முக்கூடல் பள்ளர்கள். இதைப்பற்றி குருகூர் பள்ளில் வருணனை எதுவுமில்லை.

ஆற்று வெள்ளம் ஐந்திணை நிலங்களிலும் பாய்ந்து சென்று பூமியைப் பதமாக்குகிறது ஆற்று வருணனை இரண்டு பள்ளுகளிலும், ஒரே விதமாகவே யிருக்கின்றன இவ்வைந்திணை நிலங்களும், தமிழ்க் கவி மரபின்படி அகவொழுக்கத்துக்குரியவையாதலால் இங்கு மட்டும் முக்கூடற் பள்ளு ஆசிரியர் அகத்துறைப் பாடல்கள் ஐந்தை அமைத்திருக்கிறார். இதனால் கதைப் போக்குக்கு எவ்விதத் தடையும் ஏற்படவில்லை.

இதன் பின்னர், முக்கூடற் பள்ளு பண்ணைக்காரன் வருகை பற்றிக் கூறும்.

“ஏறுபுனல் கண்டதற் பின்
எம்பெருமான் முக்கூடல்
வீறுதரும் பண்ணை
விசாரிப்பான் வந்தானே!

குருகூர்ப்பள்ளு இடையிலே பள்ளர்கள் கூற்றாகச் சில செய்திகளைக் கூறுகிறது. “நாம் தலைநோவென்று வேலைக்கு ஒளிக்கக்கூடாது. தோட்டமெங்கும் ஒளித்து ஓடலாகாது. சூதும் வம்பும் பேசிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. அப்படிச் சோம்பிக் கிடந்தால் பண்ணைக்காரன் அடிப்பான்” என்று பள்ளர்கள் பேசிக்கொள்கிறார்கள். குருகூர்ப்பள்ளு “பள்ளர் சோம்பேறிகள்; வேலைக்கு ஒளிப்பவர்கள் அடித்துத்தான் வேலை வாங்கவேண்டும்” என்ற கருத்தை உருவாக்க முயலுகிறது. முக்கூடற்பள்ளு மழை பெய்ததும் பள்ளர் குதித்தோடி வேலைக்குச் செல்வதாகக் கூறுகிறது அவருடைய கருத்து பள்ளரோடு உணர்வில் ஒன்றிய

கவிஞரது கருத்து. குருகூர்பள்ளு ஆசிரியர் கருத்து நிலச் சுவானுடைய கருத்து. ஆம்! அடித்து உடைத்தால்தான் பள்ளப்பயல் வழிக்கு வருவான்! இது யாருடைய மனோபாவம்!

1. “தாறுமாறின்று நடவாதே - கால்
தலைநோவென்று கிடவாதே
குறையிட முறையம் பிள்ளைவாரான் - ஏது
சொன்னாலும் அவன் கோபமாறான்
கூறிய நாமாரை நோவோம் - கொட்டுக்
கூடைகளும் எடுத்துக்கொண்டு போவோம்.

2. “.....

கூட்டமிட்டுக் கொண்டிருப்ப தடைவோ - முரட்டுக்
குரட்டுக் கம்பாலேயடி படவோ!

இனி பண்ணைக்காரனை, இரு பள்ளுகளும் வருணிக்
கின்றன. அவை ஏகதேசம் ஒத்திருக்கின்றன. அவையிரண்டுமே
அவனைக் கேலி செய்கின்றன.

இனி குருகூர்ப்பள்ளில் மூத்த பள்ளி பண்ணைக்
காரனைக் கும்பிடுகிறாள், அவள் கும்பிட்டுப் பேசும் பேச்சு
ஒரு பாட்டாகி விடுகிறது. ஆனால் முக்கூடற் பள்ளில் அவள்
நேரடியாகவே தனது முறையீட்டை ஆரம்பிக்கிறாள். குரு
கூர்ப்பள்ளிலோ, பள்ளனிடம் அவன் 'விதைக் கணக்கும்,
ஏர்க் கணக்கும் கேட்கிறான். அவனையனுப்பிய பின் பள்ளி
முறையீட்டைத் தொடங்குகிறாள்.

முக்கூடற் பள்ளில் பள்ளன், வேலை செய்யச் சோம்பு
கிறான் என்பதை மூத்தபள்ளி பலவகையாலும் குறிப்பிட்டுப்
பின் அதற்கெல்லாம் காரணம் இளையவள் மோகம் என்று
சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறாள்.

“மருதூராணை விருதுக்கே வைத்தான்.”

என்று ஒரு வரியில் சொல்லிவிடுகிறான். இளையபள்ளி அதைக் கேட்டு,

“மாற்றவன் சொற் கேளா
மருதூரில் பள்ளியும்தான்
ஏற்றபடி சொன்னான் இரண்டு
படில் யார் பொறுப்பார்?”

என்று கேட்டுப்போய்விடுகிறான்.

குருகூர் பள்ளி இவ்விஷயத்தை வேறுவிதமாகச் சொல்லுகிறது. இளையபள்ளி வீட்டுச் செலவுக்குப் பள்ளன் கொட்டியளப்பதாகவும் அவனை மாயமந்திரங்களாலும் மருந்தாலும் அவன் மயக்கிவிட்டதாகவும் மூத்தபள்ளி கூறுகிறான். இந்த மருந்தைச் செய்யும் விதத்தை இரண்டு பாடல்களிலே விளக்கமாகச் சொல்லுகிறான். ‘காகத்தின் கண்ணும், கூகையின் நாக்கும்’ என்று தொடங்கி ஊமத்து ஒரி விரட்டி தொழுகண்ணி வித்தும்” முடிய பல வேர்களும், வித்துகளும் சேர்த்தரைத்த மருந்தின் மயக்கத்தால் பள்ளன் புத்தி தடுமாறி விட்டான் என்று பள்ளி, சொல்லுகிறான். முக்கூடற் பள்ளி இயற்கையான காரணத்தைச் சொல்லுகிறது. குருகூர் பள்ளி மாய மந்திரங்களையும், மருந்தையும் புகுத்துகிறது.

இதைக் கேட்டு பண்ணைக்காரன் பள்ளனைக் குட்டையில் இடுகிறான். முக்கூடற் பள்ளில் இடையே வேறொரு செய்தி கூறப்படுகிறது. பண்ணைக்காரன் வயலுக்கு ஆட்டுக்கிடை வயலில் கிடக்கும்போது பள்ளன் இளைய பள்ளி வீட்டுக்குப் போய் விடுகிறான். மறுபடியும் மூத்த பள்ளி பண்ணைக்காரனிடம் முறையிடுகிறான்.

பொறுப்பில்லாதவன், புரட்சிக்காரன், வாய்வீம் படிப்பவன், வேலையில் கள்ளன் என்று அடுக்குகிறான். அவன் முறையிட்டபோதிலும் பள்ளன்மேல் அவளுக்குள்ள பாசம் வெளியாகாமல் போகவில்லை பெருமையாகவும் பேசுகிறான்:

“ஆருக்கும் பணியான் - சீவலப்
 பேரிக்குள் கணியான் - விரலென்னும்
 அரிப்பிட்டுப் போட்டான் - பள்வரி
 தெரிப்பிட்டுக் கேட்டான்
 ஊருக்குள் ஏற்றம் - இவனிந்தச்
 சேரிக்குள் நாற்றம் - குறும்புசெய்
 தூராருக்குழைத்தான் - அழகர் சொம்
 மாறாகப் பிழைத்தான்
 ஏருக்குள் மாடும் - முந்தின
 காருக்குள் சூடும் - தன்
 எவருக்கும் பொதுவாம் ஆட்கொள்ளும்
 அவருக்கு அதுவாம்
 “பேச்சிட் டுப்பாரும் - மரக்கணு
 வாச்சிக்குத் தீரும் - பயப்படப்
 பிடித்தது பிடியாய்க் குட்டையில்
 அடித்திடும் ஆண்டே!”

அதன் பின்தான் பண்ணைக்காரன் பள்ளனைக் குட்டையில் மாட்டுகிறான். மூத்த பள்ளியின் முறையீடு ஆறு பாடல்களிலே வருகிறது. அப்பாடல்களனைத்தும் குடும்ப பாரத்தை ஏற்று நடத்தும் மனைக்கிழத்தி பொறுப்பற்ற தன் கணவனைத் திருத்தச் செய்யும் நன்முயற்சிகளை விளக்குகின்றன. இடயிடையே விவசாயிகளின் அன்றாடக் கவலைகளையும், கடன் சுமைகளையும் அப்பாடல்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. மிக நீண்டுவிட்ட போதிலும் சலிப்புத் தட்டாத வகையில் ஆசிரியர் சேரி மொழியிலே பள்ளியின் வாய்

மொழியாகச் சொல்லுகிறார். சேரிப் பழமொழிகள் பாட வளப்படுத்துகின்றன.

“தீயினாற் சுட்ட புண் ஆறும் - ஆறாதே
நாவினாற் சுட்ட வடு”.

என்ற குறளை அனாயாசமாக,

“தீச்சுட்டதாறும் - பழித்திடும்
நாச்சுட்டதேறும்”

என்று சேரிமொழியாக்குகிறாள் மூத்த பள்ளி.

இம்முறையீடு குருகூர் பள்ளில் இல்லை. சேரி வாழ்க்கைச் சித்திரம் குருகூர் பள்ளில் தீட்டப்படவில்லை. முக்கூடற் பள்ளு, சேரியில் குடும்ப வாழ்க்கை எப்படியிருக்கிறதென்பதைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. கதையைச் சுவைமிகுந்ததாக்குகிறது இப்பகுதி.

பள்ளனைக் குட்டையில் இடுகிறான் பண்ணைக் காரன். மூத்த பள்ளி சோறுகொண்டு வருகிறான். பள்ளன் தன்னை மீட்கப் பண்ணைக்காரனை வேண்டிக் கொள்ளச் சொல்லி மூத்த பள்ளியை அனுப்புகிறான். அவளுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி பண்ணைக்காரன், பள்ளனை விடுதலை செய்கிறான். அவன் மாட்டுக் கணக்கும், ஏர்க்கணக்கும் சொல்லுகிறான். பின் உழச் செல்லுகிறான். உழும்போது பள்ளனை மாடு முட்டி விடுகிறது. பள்ளியர் புலம்புகிறார்கள். பள்ளன் சிரித்துக் கொண்டு எழுந்து உழச் செல்லுகிறான். இதுவரை இரண்டு பள்ளுகளும் கதைப்போக்கில் மாறுபாடில்லாமல் செல்லுகின்றன. உழுத பின்னர் விதை விதைத்து முளைத்ததை நான்கு பாடல்களில் முக்கூடற் பள்ளு கூறுகிறது. தங்கள் உழைப்பினால் பயிர் வளர்ந்ததை எண்ணி பள்ளர்கள் மகிழ்ச்சி கொள்ளுகிறார்கள். இது தானே சிருஷ்டியின்பம்.

- 1) உழுத உழவைக்கண்டு களித்தான் - பள்ளர்
உள்ளபேரை எல்லாம் விளித்தான்
தொழுது தெய்வக் கடன் கழித்தான் - அந்தத்
தொளியில் விதைகள் எல்லாம் தெளித்தான்
- 2) முளைக்குத் தண்ணீரை
அடைத்திட்டான் - கொல்லை
முழுதும் மறுநாள்
வெட்டிவிட்டான்
வளைத்து வேலி குழ
நட்டான் - நாற்று
வளர்க்க நாளும் ஒருப்பட்டான்
- 3) வளர்ந்த நாற்றை
முகங்கண்டான் - சேரி
மள்ளர் கூட மதுவுண்டான்,
அளந்திடா மகிழ்ச்சி
கொண்டான் - பண்ணை
ஆண்டவர்க் கந்தச்
செய்தி விண்டான்.

வேலை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாகச் சொல்லப் படுகிறது. உழைப்பினால் நாற்று வளர்ந்ததும் குழந்தை முகங்கண்டு பிள்ளைப் பேற்றின் துன்பத்தை மறக்கும் தாய்போல மகிழ்ச்சியடைந்தான் பள்ளன். உழைப்பையும் உணர்ச்சியையும் இணைத்து இப்பாடல்களில் சித்திரம் செய்கிறார் கவிஞர். ஆனால் குருகூர் பள்ளோ,

“இச்சையுடனே முழு பரம்படித்து
விதைத்த வியல்பதனால்
அச்சமறவே வெள்ளி முளையா
மென்ன வளர்ந்த
பச்சைமாமால் வடிவு
கொண்ட பருவநாற்று”

என்று விதைத்த விதை, வெள்ளிமுளை போலரும்பி, பசுமையாக மாறிற்று என்றார், விதை, பசுமையான நாற்றாக மாற்றோடுபாய்ச்சின உழைப்பு பசுமையானதும், உழவன் மனமும் பசுமையாகக் குளிர்வது, இயற்கையும் மனிதனது உள்ளமும் உழைப்பின் மூலம் பரஸ்பரம் கூட்டுறவு கொள்வது, இவற்றை குருகூர்ப் பள்ளு ஆசிரியர் காணவில்லை.

அதன் பின்னர் பள்ளியர் நடுகிறார்கள். நாற்று நடுகையின் பின்னணியிலே காதல் பயிரையும் நட்டு வளர்க்கிறார்கள். இக்காட்சி இரண்டு பள்ளுகளிலும் அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. பயிர் வளர்ந்து முற்றி அறுவடைக்குத் தயாராகிறது.

அறுவடையை குருகூர்ப்பள்ளு, ஒரே வரியில் வருணிக்கிறது:

“கற்புடையாரென்னத்
தலைசாய்த்து வாய்த்த
கதிர்களறுத்தடித்துத்
துற்றியளந்து”

மனிதன் தொழிலை எப்பொழுதும் பெருமிதமாக வருணிக்கும் முக்கூடற் பள்ளு ஆசிரியர், அறுவடையை வருணிப்பதைப் பாருங்கள்!

“கடிதிற்புரிமுறுக்கிக் கதிர் இறுக்கி
கட்டினகட்டெடுப்பார்,
களத்தில் விடுப்பார்
நெடிதில் சுமைகொண்டூய்ப் பார்,
நலைப்போர் வைப்பார்,
நின்ற போரைச் சரிப்பார், நிலத்தில் விரிப்பார்

பிடியிற் பகடணைப்பார், பிணையல் பிணைப்பார்,
 பிணையல் விடத்தொடுப்பார், பேர்த்துக் கொடுப்பார்,
 பொடிவைக்கோலைப் பிடிப்பார், பொலியைக்
 குவிப்பார்,
 பொலிதூற்றி யாற்றிப்
 பொலிபொலி யென்றளப்பார்.”

அறுவடைக் களம் நம் கண் முன்னே வந்து விடுகிறது.
 உழவர் செயல்களையெல்லாம் கண்ணால் காண்கிறோம்.
 அவர்களது பேச்சையும் பாட்டையும் காதால் கேட்கிறோம்.

பொலி குவித்த பின்னர் வளமையாக அளக்க
 வேண்டிய இனங்களுக்கெல்லாம் பள்ளர் அளந்து கொடுக்
 கிறார்கள். முக்கூடற்பள்ளு இதனை விவரமாகக் கூறுகிறது.

தினச்சத்திரத்துக் கென்றும் பெரிய நம்பி
 திருமாளிகைக் கென்றுஞ் சில
 நெல்லுக் கொடுப்பார்.

சனக்கட்டளை எழுதிருப்பதிக்கும்

தலத்தார் படிக்குஞ் சில சாலியளப்பார்
 மனதுக்கினிய காவை வடமலேத்திரன்

மடத்துக்கு வேண்டுஞ் செந்நெல் வாரிக்கு விப்பார்
 கனக்குஞ் சிறப்பமையக் கட்டியளப்பார்
 கங்காணப்படி பண்ணைக் காரனார் முன்னே!

கோயில் காரியங்களும் சத்திர தானங்களும், மடங்
 களும் இவர்கள் கொடுக்கும் நெல்லில் தான் நடைபெறு
 கின்றன. இவர்களது தானம், அவற்றிற்கெல்லாம் மேலானது.
 “அளிப்பார்,” “கொடுப்பார்” என்பது தருமமாகப் பள்ளர்கள்
 கொடுத்தார்கள் என்பதையே குறிக்கிறது. முன்பே பாரின்
 அமுதுண்ணப் பசிக்களிப்பார் என்று பள்ளர்களை ஆசிரியர்
 குறிப்பிடவில்லையா? பள்ளு நாடகத்திலே அணைகட்ட

வேலை செய்தவர்களைக் கண்டோம். ஆட்டுக்கிடை போட்டவனைக் கண்டோம். உழுதவர்களைக் கண்டோம். விதைத்தவர்களைக் கண்டோம். நடவுநட்டவர்களைக் கண்டோம். அறுவடை செய்தவர்களைக் கண்டோம். பொலிதூற்றி யளந்த பின்னர், களத்துக்கு வராமலேயே நெல்லில் ஆயிரக் கணக்கான கோட்டைகளை அள்ளிச் செல்பவர்களின் பெயர்களை மட்டும் கேட்கிறோம். பள்ளன் கணக்குச் சொல்லு கிறான்.

- 1) ஆடித்திருநாளுக்கு, நெல் ஆறாயிரங்கோட்டை
- 2) வருபங்குனித் திருநாட் படிக்கு ஆறாயிரங் கோட்டை
- 3) சிற்றாற்றணைக் கல்லுக் கட்ட செலவாயிரங் கோட்டை
- 4) மண்டகப்படி சாத்து முறைக்காறாயிரங் கோட்டை.
- 5) நாவாணர்க்கும் மறையோர்க்கும் நாலாயிரம் கோட்டை.
- 6) தினப்பூசை நெல் எண்ணாயிரங் கோட்டை. இவையளந்த பின்,

முற்றுங்கணக்கென்னாற் சொல்ல முடியாதறிவீர் - சேரில் மற்றநெல்லும் விதையும் கட்டி வைத்தேன் ஆண்டே

இதைக்கேட்டு தன் கணக்கைச் சொல்லாமல் விட்டான் என்று மூத்தபள்ளி, கோபம் கொள்ளுகிறான். அவர்களுக்கு வாழ்வதற்குப் போதிய நெல் கூடக் கிடைக்க வில்லை என்பதே அவளது குற்றச்சாட்டு. நேரடியாக பண்ணை முறையை எதிர்க்காமல் மறைமுகமாய்ச் சுரண்டல் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இளையபள்ளிக்கு அதிகப் பங்கும் தனக்குக் குறைந்த பங்கும் கொடுத்தான் என்று அவள் குற்றம் சாட்டுகிறாள்.

● பள்ளேசல்

பள்ளுப் பாட்டிற்கு பள்ளேசல் என்ற மறு பெயர் உண்டு. "ஆரூர் தியாகர்க்குப் பள்ளேசல் பாடவே" என்று திருவாரூர்ப் பள்ளின் காப்புச் செய்யுள் கூறுகிறது. "கொந்துலவு சோலைக் குருகை நகராழ்வார்க்குச், செந்தமிழால் பள்ளேசல் செப்பவே" என்று குருகூர் பள்ளு கூறும். எனவே 'ஏசல்' என்னும் பகுதியை பள்ளுப் பாட்டின் சிறப்படைந்த பகுதியாகக் கவிஞர்கள் கருதினர்.

பள்ளேசல், மூத்த பள்ளிக்கும் இளைய பள்ளிக்கும் இடையே நடக்கும் வாக்குவாதம். ஏசற் பகுதியில் வரும் செய்யுள்களில் முதலிரண்டு அடிகளை ஒரு பள்ளியும், பின்னிரண்டு அடிகளை இளைய பள்ளியும் பாடுவார்கள். படிப்படியாக வாக்குவாதம் உயர்ந்து கடைசிப் பாட்டு முத்தாய்ப்பாக விழும். இவ்வேசலில் ஒரு பள்ளியை மற்றொரு பள்ளி குறை கூறுவாள். அவரவர் தெய்வங்களை நிந்தனை செய்வார்கள். கடைசியில் தாமே சமாதானமாவார்கள். அல்லது கணவன் தர்க்கமமைத்துச் சண்டையை நிறுத்துவான். அல்லது பண்ணைக்காரன் தலையிட்டுச் சண்டையை நிறுத்துவான்.

முக்கூடற்பள்ளு, திருக்கோட்டியூர் - திருப்புத்தூர் பள்ளேசல், குருகூர்ப்பள்ளு, ஆகிய மூன்று நூல்களில் 'ஏசற்பகுதி' கையாளப்படும் முறையைக் காண்போம்.

நெற்களத்தில் பண்ணைக்காரன் முன்பு பள்ளன் நெற்கணக்குச் சொல்லுகிறான். ஆடித்திருநாள் முதல், தினப் பூசைவரை, திருநாளுக்கும், தான தருமங்களுக்கும் அவன் அளந்து கொடுத்த நெல்கணக்கை விவரமாகச் சொல்லுகிறான். பாக்கி நெல்லை விதைக்காகக் கட்டி களஞ்சியத்தில்

போட்டுவிட்டதாக அறிவிக்கிறான். இதைக் கேட்ட மூத்த பள்ளி,

“எல்லாக் கணக்குரைத்தும்
என்பேரும் என்கணக்கும்,
சொல்லாது விட்ட பள்ளன் குதை யினிக்கேளுமென்றே
வில்லாளர் முக்கூடல் மிக்கபள்ளி தன் பொருமல்
நில்லாமல் பள்ளியர் முன் நிட்டுரஞ் சொன்னாளே,

மேலும் இளைய பள்ளிக்கு அதிகப் பங்கும் தனக்குக் குறைந்த பங்கும் கொடுத்தான் என்று குறைகூறுகிறாள்:

தள்ளுமண்ணும் கல்லுஞ் சற்றே
நெல்லுங்கலந்தே - பங்கு
தந்தோமென்றெனக் கிம்மட்டுத்
தந்தான் பள்ளிரே!

இச் சொல்லைக் கேட்டதும் இளைய பள்ளிக்குக் கோபம் உண்டாகிறது. அவள் ஏசத் தொடங்குகிறாள்;

முண்டை முறையிட்ட தென்ன
முக்கூடற் பள்ளி - உங்கள்
மூப்புச் சொம் மெனக்குத் தந்தால்
முதலியடி.

(மூப்புச்சொம் - பூர்விகச் சொத்து)

மூத்தபள்ளி பதில் சொல்லுகிறாள். இளைய பள்ளியும் வார்த்தைக்கு வார்த்தை பதில் சொல்லுகிறாள். அவர்களுக்கு மணமான முறையை வாக்குவாதத்திலிருந்து தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

மூத்த பள்ளி:

வழக்கிட்டு நான் வந்தேனோ
மருதூர்ப்பள்ளி - பள்ளன்
மாமன் மகனென்றே என்னை
மறித்துக் கொண்டான்.

இளைய பள்ளி:

உழக்கிற் கிழக்கு மேற்கோ
முக்கூடற் பள்ளி - மறிந்து
உன்னைக் கொண்டான் என்னைக் கண்டென்
னூரிலே வந்தான்.

உரிமை மணமா காதல் மணமா இரண்டில் எது
நல்லது என்ற கேள்வியை பள்ளியர் எழுப்புகிறார்கள்.
ஆனால் கவிஞர் விடை கூறாமல் உங்களையே தீர்ப்புச்
சொல்லவிட்டு விடுகிறார்.

பேச்சு முற்றுகிறது. பள்ளியர், அவரவர் சொன்ன
தையே சாதிக்கிறார்கள். மூத்த பள்ளி சொல்லுகிறாள்:

சாதிப்பது எக்குவரும்,
மருதூர்ப்பள்ளி - நரி
தான் பரியாகச் சாதித்தானும்
சம்பு வல்லோடி?

மூத்தபள்ளி வைணவ சமயத்தினள். ஆகவே இளைய
பள்ளி வணங்கும் சிவபெருமான். நரியைக் குதிரையாக்கிய
கதையைக் காட்டி ஜாலவித்தை சிவனுக்கும் அவனடியார்
களுக்குமே கைப்பழக்கமானது என்று இடித்துரைக்கிறாள்.
வைணவ புராணத்தில் இத்தகைய கதைகளுக்காக பஞ்சம்?
இளையபள்ளிக்கும் விஷயம் கிடைக்கிறது. அவள் கேட்
கிறாள்:

பேதிக்கச் சாதிக்க வல்லாய்
 மூக்கூடற்பள்ளி - கல்லைப்
 பெண்ணாகச் சாதித்தான் உங்கள்
 பெம்மானல் லோடி.

என்று வரிசையாக சிவபெருமானையும், திருமாலையும்
 மாறிமாறி வசைபாடி, அவர்களின் குணங்கள் தானே அடியார்
 களுக்கும், இருக்கும் என்று ஏசிக்கொள்ளுகிறார்கள்.
 அவர்கள் கோபமாக பேசிக் கொண்டாலும் கேட்போருக்கு
 உயர்ந்த நகைச்சுவை தோன்றும் வண்ணம் கவிஞர் உரை
 யாடலை நடத்திச் செல்லுகிறார்.

“ஏற ஒரு வாகனமும்
 இல்லாமையினால் - மாட்டில்
 ஏறியே திரிந்தனங்கள்
 ஈசனல்லோடி”

என்கிறாள் மூத்தபள்ளி, இளைய பள்ளி சற்றும் சளைக்காமல்,

“வீறு சொன்னதென்ன - மாடு
 தானுமில்லாமல் - பட்சி
 மீதிவேறிக் கொண்டானுங்கள்
 கீதனல்லோடி -

என்று சுடச்சுடப் பதில் கொடுக்கிறாள். மூத்தபள்ளி தான்
 ஏசலைத் தொடங்கினாள். அவள் பொறுப்புடையவளல்லவா?
 ஆகவே அவளே இறங்கிப் பேசிக் கோபத்தை ஆற்றும்
 வகையில் பேசுகிறாள்.

“பெருமாள் அடியானுக்குப்
 பெண்டிருந்துமே - எங்கள்
 பெருமானை நீ பழித்துப்
 பேசலாமோடி.”

இளையபள்ளி குரல் மாறுவதைப் பாருங்கள்;

“திருமால் அடிமையென்றாய்,
சாலப்பசித்தால் - ஆருந்
தின்னாததுண்டோ, சினத்தால்
சொல்லாத துண்டோ?”

மூத்தபள்ளி அன்போடு இளைய பள்ளியைச் செல்ல
மாகக் கண்டிக்கிறாள்:

“தீராண்மை நன்றாகச் சொன்னாய்
மருதூர்ப்பள்ளி - போ, போ
சினத்தாலுஞ் சீரழியச்
செபுவார்களோ!”

இளையபள்ளி கோபத்தில் சொன்ன வார்த்தைகளை வகை
வைக்கலாமா மறந்துவிட வேண்டாமா' என்று கேட்கிறாள்:

“வாராதோ எனக்குக் கோபம்
முக்கூடற் பள்ளி - முந்த
வைதவரை வாழ்த்தினவர்
வையகத்துண்டோ?”

மூத்தபள்ளி 'நான் வைதாலென்ன, மூப்பிளமை
பார்த்து பொறுத்துப் போகவேண்டாமா' என்று கேட்கிறாள்.
இந்த வார்த்தையை முன்னால் சொன்னால் சண்டை இத்
தனைக்கு நீண்டுருக்குமா என்று இளைய பள்ளி கேட்
கிறாள். இருவரும் சேர்ந்து பாடுகிறார்கள்:

சொன்னாலென்ன நீயும் பொறு
நானும் பொறுத்தேன் - கிளை
குழந்திருக்க நாமே கூடி
வாழ்ந்திருக்கலாம்.

என்று அழகர் பெயர் பாடி, ஆடுகிறார்கள். கதை முடிகிறது. இது முக்கூடற் பள்ளில், பள்ளேசல் கையாளப்படும் விதம்.

திருக்கோட்டியூர் திருப்புத்தூர் பள்ளேசலில் வாக்கு வாதம் அடிக்கு அடி முக்கூடற் பள்ளைப் பின்பற்றுகிறது. உதாரணமாகக் கீழ்க்கண்ட செய்யுட்களை பார்ப்போம்.

முக்கூடற்பள்ளு

மூத்தபள்ளி:

சுற்றிக்கட்ட நாலுமுழத்
துண்டுமில்லாமல் - புலித்
தோலையுடுத்தானுங்கள்
சோதியல்லோடி?

இளையபள்ளி:

கற்றைச் சடைகட்டி மர
வரியுஞ் சேலைதான் - பண்டு
கட்டிக் கொண்டான் உங்கள் சங்குக்
கையனல் லோடி?

திருக்கோட்டியூர் திருப்புத்தூர் பள்ளேசல்

குளிப்பனிக்கும் காற்றுக்கும் ஆற்றாமலே - மத
களிறுரித்துப் போர்த்தானுங்கள் காளனல்லோடி,
ஒளிறுமிடையாடை கிடையாம
லல்லவோ - வனத்தில் மர
உரி உடுத்தித் திரிந்தானுங்கள் கரியமாலடி?

இரண்டு பள்ளுகளிலும் கதைகள் வேறுபடுகின்றன. ஆனால் அவை கையாளப்படும் முறையொன்றே. சைவ -

வைஷ்ணவபுராணக்கதைகளே 'நகைச்சுவைக்குப் பொருளாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் முடிவில் ஒரு வேறுபாடு காணப்படுகிறது. முக்கூடற் பள்ளில், பள்ளியர் தாங்கள் பொறுப்புணர்ந்து, குடும்ப வாழ்க்கையைக் கருதியும், கிளைஞரது நன்மையைக் கருதியும் ஒன்று சேருகிறார்கள். யாருடைய இடையீடு மில்லாமலேயே சமாதானமடைகின்றனர். ஆனால் திருக் கோட்டியூர் பள்ளேசலில் பள்ளியர் தாமாகச் சமாதான மடையவில்லை. பள்ளன் வந்து இருவருக்கும் சம பங்கு கொடுத்து சமாதானப்படுத்துகிறான்.

இப்படியே புத்தூர்ப்பள்ளி

கோட்டியூர் பள்ளியும் - கலந்

தேசலிட்டு ஆண்டவரைப் பேசி நிற்கையில்

பிற்பயிரில் சிறந்த தென்

கோட்டியூர்ப் பள்ளன் - மந்த

காசம் பண்ணிக்கொண்டு

வந்தான் சொந்தப் பள்ளீரே!

ஆண்டை ரெண்டு கட்டலாமோ

எக்களிப்பள்ளி - பொறு

ஆளபங்கு உங்களுக்கு நானே நடுவாய்க்

கூண்டு பிரித்துத் தருவேன்

சண்டை பண்ணாமல் - ஒன்றாய்க்

கூடியிருந்தே களித்துக் கூடிச் சுகிப்போம்

என்று கூறிப் பள்ளன் பள்ளியரைச் சமாதானப் படுத்துகிறான். இப்பள்ளேசலில் பள்ளியர் தங்கள் அறிவின் திறத்தினால் சண்டையை நிறுத்தாமல் கணவன் சொல்லை மீறமாட்டாமல் சண்டையை நிறுத்துகிறார்கள்.

ஆனால் குருகூர்ப்பள்ளு ஆசிரியரோ, இவ்வேசற் பகுதி முழுவதையுமே வேறு விதமாக மாற்றிச் சொல்லுகிறார். முதலில் சண்டை தோன்றும் காரணம்; இரண்டு பள்ளுகளிலும் ஒரே விதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. "குறை நாழியால் எனக்குக் கொத்தளிக்கும் பள்ளன், இளைய பள்ளிக்கு பெருத்த மரக்காலால் திருத்தி அளக்கிறான்" என்று மூத்தபள்ளி குறை கூறுகிறான். சண்டை தொடங்குகிறது. "வெட்டி விடுவேன், கொத்தி விடுவேன்" என்று கொச்சையாகப் பள்ளியர் பேசுகிறார்கள். தெய்வங்களை முன்னிட்டு ஏசும்போது, பள்ளியரில் ஒருத்தியை வைணவ சமயத்தினளாகவும், மற்றொருத்தியை சைவ சமயத்தினளாகவும் கூறுவது பள்ளுப் பாட்டின் மரபு. குருகூர்ப் பள்ளில் ஒரு மாற்றத்தைக் காண்கிறோம். இப்பள்ளில் இருவருமே வைணவ சமயத்தினர். ஆனால் இஷ்டதேவதைகள் வேறு, வேறு, ஒருத்தி குருகூர்ப் பெருமானை வணங்குபவள் மற்றொருத்தி ஸ்ரீரங்கப் பெருமானை வணங்குபவள். தன்கதாபாத்திரங்களில் ஒருத்தியை சைவ சமயத்தினளாகக் கொள்வது வீர வைணவரான குருகூர்ப் பள்ளு ஆசிரியருக்குச் சகிக்கவில்லை. ஆகவே சிவனையும், அவனடியார்களுக்கும் பள்ளேசலில் இடம் கொடுக்கவில்லை.

இவ்வேசல் முடியும் முறையும் இப்பள்ளில் வேறு விதமாயுள்ளது. முக்கூடற் பள்ளியில் பள்ளியர்தாமே சமாதானமாகின்றனர். திருக்கோட்டியூர்ப் பள்ளில் கணவன் சமாதானம் செய்து வைக்கிறான். குருகூர்ப்பள்ளிலோ பண்ணைக்காரன் வந்து சமாதானம் செய்து வைக்கிறான். ஸ்ரீரங்கநாதரும், குருகூர்ப் பெருமானும் ஒன்றென்ற ஞானத்தைப் பள்ளியருக்குப் புகட்டுகிறான். அவர்கள் அவனுடைய அதிகாரத்துக்குப் பணிந்து வாய் பேசாமல் போகிறார்கள்.

அப்போதிருவரையும் - தர்க்க
மமைத்தே பண்ணைக்காரன் - பொன்
அரங்கேசரும் ஆழ்வாகும் - ஒன்
றல்லோ - இன்று சொல்லவோ?

முக்கூடற் பள்ளில் பள்ளியர் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பிரதிநிதிகள், குடும்ப நன்மைக்காகவும் கிளைஞரின் நன்மைக்காகவும் சமயச் சண்டை போடக்கூடாது. சமயசமரசம் வேண்டும் என்று தாமதாகவே பள்ளியர் உணருகிறார்கள். ஆசிரியர் உழைப்போரிடையே இத்தகைய சகிப்புத் தன்மையைக் கண்டு, அப்பண்பை வளர்க்க இரண்டு பள்ளியரையும் சிருஷ்டித்திருக்கிறார்.

திருக்கோட்டியூர்ப் பள்ளேசல், கணவனைப் பொறுமை சாலியாகக் காட்டுகிறது. அவனது பொறுப்பை முக்கூடற் பள்ளை விட அதிகமாக வலியுறுத்துகிறது.

குருகூர்ப் பள்ளோ, உழைப்போரது பாத்திரங்களை இழிவானவையாக்குகிறது. அவர்கள் பொருளின்றிச் சண்டை செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நீதி வழங்கும் பொறுப்பை பண்ணைக்காரனுக்கு அளிக்கிறது. முக்கூடற்பள்ளின் கதா பாத்திரங்களான பள்ளியர், உழைப்போர்மீது கவிஞர் கொண்ட அன்பினால் எழுந்த சிருஷ்டிகள். குருகூர்ப்பள்ளிலோ பள்ளியர் தாழ்ந்தவர்கள் இயற்கை; மாடுகள் சண்டை போட்டால் சொந்தக்காரன் பிரித்து விடுவதுபோல, பண்ணைக்காரன் அவர்களைப் பிரித்து வேலைக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்வதுபோலக் கதையைக் கையாளுகிறது.

★★★

• பள்ளும் இணைவிழைச்சும்

இணை விழைச்சு என்றால் ஆண் பெண் கவர்ச்சி, ஆண், பெண் இணை சேர விரும்புவது. அவ்வுணர்ச்சியின் வெளியீட்டை சங்க காலமுதல் இன்று வரை தமிழ்க் கவிஞர்கள் சித்திரித்துள்ளார்கள். பல்வேறு காலங்களில் இதனைச் சித்தரிப்பதில் என்ன மாறுபாடுகள் இருந்திருக்கின்றன என்பதை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. பள்ளுப் பிரபந்தம் சம்பந்தப்பட்ட வரை இவ்வுணர்ச்சியை கவிஞர்கள் எவ்வாறு கவிதையில் கையாண்டுள்ளார்கள் என்பதைச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவதே இக்கட்டுரையின் குறிக்கோள்.

பள்ளு காதற்காவியமல்ல. கூட்டு வாழ்க்கை, கூட்டு உழைப்பு, இயற்கையோடியுயைந்த உழவர் வாழ்க்கை இவற்றைச் சித்திரிப்பதே பள்ளு. ஆனால் சமூக வாழ்க்கையில் குடும்பத்துக்கு அடிப்படையான ஆண் பெண் கவர்ச்சியை ஒதுக்கிவிட்டு, சமூக வாழ்க்கையையும் கூட்டு வாழ்க்கையின் இன்பத்தையும், சித்திரித்துக் காட்ட முடியாது. ஆகவே அதற்கும் பிரபந்தத்தில் கவிஞர்கள் இடம் கொடுத்துள்ளார்கள்.

பள்ளுப்பாட்டில் இருவகையில் இணை விழைச்சு உணர்வைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள்.

முதலில் பண்ணைக்காரன் பள்ளியரிடம் நெருங்கிப் பழகும்போது அவன் மனத்தில் அவர்கள் மீது எழும் உணர்ச்சியைக் கவிஞர் ஒரு செய்யுளில் குறிப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். அவன் யார்? அவன் உழைத்து உண்பவன் அல்ல. பள்ளர் பள்ளியரது வாழ்க்கை வேறு; அவனது வாழ்க்கை வேறு. அவன் சுரண்டும் வர்க்கத்தாரின் கைப்பாவை பள்ளர்,

பள்ளியரை மிரட்டியும், அதட்டியும் வேலவாங்குபவன், எல்லாப் பள்ளிகளிலும் அவன் நகைச்சுவைக்கிடமான பாத்திரமாகவே வருகிறான். பள்ளியர் அவனைக் கிண்டல் செய்கிறார்கள். கவிஞரும் பள்ளியரது கருத்தையொட்டியே பண்ணைக்காரனைக் கேலி செய்கிறார். அவன் உருவத்தைக் கேலிக்கிடமாய் படைத்து அவனது இணைவிழைச்சையும் கேலிக்கிடமாக ஆக்கிவிடுகிறார் கவிஞர். இது 'ஒரு புடைக் காமம்' என்று தொல்காப்பியர் வகுத்தாரே, அதன் பால் படும். அதைக் 'கைக்கிளை' என்று பொருள். இலக்கண நூலோர் கூறுவர். அது ஒருவன் காமத்தால் ஏங்க, அவன் உள்ளத்தில் இடங்கொண்ட நங்கை கவலைப்படாமல் இருத்தல். அதே போல ஒரு பெண் காமத்தால் வாட, அவள் உள்ளம் கவர்ந்த கள்வன் பராமுகமாக இருத்தல், ஆண்டாளுடைய பாடல் களும், மடலேறுதல் என்ற துறையில் வரும் சங்கச் செய்யுள்களும், கைக்கிளைச் செய்யுள்களே. காதலும், அது நிறைவேறாதபோது தோன்றும் ஏக்கமும் நம்மை பாத்திரங்களின் மீது அனுதாபம் கொள்ளச் செய்கின்றன.

ஆனால் பண்ணைக்காரன் குறிப்பிட்டு யார் மீதும் ஆசைகொள்ளவில்லை. அவனுடைய அடிமையுள்ளத்தில் ஆழ்ந்த உணர்ச்சிக்கு இடமில்லை. அவனுடைய ஆசை பொதுப்படையானது யார்மீது அந்த ஆசையிருந்ததோ, அவர்களே கேலி செய்யும் வகையில் அது வெளிப்படுகிறது. இதோ அவனுடைய தோற்றத்தையும், அவனுடைய இணைவிழைச்சு வெளியாகும் விதத்தையும் கவிஞரது சொற்களின் வாயிலாகவே காண்போம்.

மாறு கண்ணும் பருத்திப்பையின்

கூறை வயிறும் - கீரை

மத்துப்போல் தலையும் சுரை

வித்துப் போல் பல்லும்

நீறுபோல் வெளுத்த ஊளை
 யூறுநூசியும் - தட்டி
 நெரித்த மாங்கொட்டைபோல்
 அரித்த வாயும்
 தாறுமாறாய் மீசையில் அஞ்
 சாறு மயிரும் - தூங்கற்
 கண்ணைக் கிடாப் போல் நடையும்
 மொண்ணை முகமும்
 வேறுகீறி ஓட்ட வைத்த
 ஒறு காதுமாய் - நேமி
 வீரனார் முக்கூடற் பண்ணை
 காரனார் வந்தார்.

முத்தபள்ளி முகம் பார்த்து
 வார்த்தை சொல்வாராம் - பெரு
 மூச்சுக் கொண்டிளையபள்ளி
 பேச்சுக் கேட்பாராம்
 சாத்தி மகள் காத்தி தன்னைப்
 பேத்தி என்பாராம் - மெல்லச்
 சன்னையாய்க் களத்தில் வாடி
 பின்னை யென்பாராம்

அவன் பள்ளிப்பெண்களிடம் பழகும்போது
 தோன்றும் மனோவிகற்பத்தை கவிஞர் கேலி செய்கிறார்.
 'பெருந்தாக் காமம்' அல்லது பெருந்திணை என்பது
 சிரிப்புக்கிடம் தரும் என்று உரையாசிரியர்கள் சொல்வதை
 யும், இயற்கை உண்மையைப் பின்பற்றியும் கவிஞர்
 பண்ணைக்காரனின் மனோபாவத்தை சித்திரித்துள்ளார்.

இனி இரண்டாவது, இயற்கையான பரஸ்பர இணை
 விழைச்சு உணர்வைக் கவிஞர் எப்படிச் கையாள்கிறார்
 என்று பார்க்கலாம். பள்ளுகளில் 'நடுகை' என்ற பகுதியில்

ஆண்கள் வரப்பில் நின்று நாற்றை வீச அதை வாங்கிப் பெண்கள் நடும் செயல் வருணிக்கப்படுகிறது. இளைஞர்களும், இளம் பெண்களும் சேர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டிய திருக்கிறது, பரஸ்பர அன்பினால் கட்டுண்ட காதல் ஜோடிகள் தனிமையை நாடுகின்றனர். 'ஆசை வெட்கமறியாது' என்ற பழமொழிக்கேற்ப சில வேளைகளில் இளைஞன் எல்லை மீறி நடந்து கொள்ளுகிறான். இளம் பெண்ணோ அவனை அடக்கி கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருகிறாள். ஒரே பெண்மீது இருவருக்கு ஆசையிருந்தால், பெரிய யுத்தம் மூளுவதற்கு அது காரணமாகிவிடுகிறது. உலக பாரகாவியங்களுக்கு அடிப்படையே இத்தகைய காதல் போட்டிதானே! இணைவிழைக்க உணர்வும், அத வெளியிடப்படும் முறையும் பள்ளர் பள்ளியரைப் பொருத்தவரை ரகசியமாக இல்லை. பெரியவர்கள்கூட இந்தக் காதல் நாடகங்களைக் கண்டும் காணாமலும் மனதிற்குள் இளைஞர்களை வாழ்த்திக் கொண்டு ஒதுங்கி விடுகிறார்கள். இக்காதல் நிகழ்ச்சிகளை வருணிக்கும் கவிஞர் காதலுக்கு வாழ்த்துக் கூறுகிறார். 'தலைவன்' மீதும் 'தலைவி' மீதும் தனது அன்பைச் சுரந்து அவர்களது சொல்லையும், செயலையும் கவிதையின் மூலம் நம் கண் முன் கொணர்கிறார்.

இத்தகைய சித்திரங்கள் இரண்டொன்றை நாம் காண்போம்.

குறுவை நெல் அறுவடையான பின், தாள் மிஞ்சி நின்றது. அதை உழுது போட்டு பரம்பு அடித்தாகிவிட்டது. அதைக் காலால் உழப்பிக் கொண்டிருக்கிறான் சருவக்குடும்பன் என்னும் இளைஞன். அவனுடைய மாமன் மகள், கூழைப்பிச்சி, அவள் சம்பா நடுகிறாள். தள்ளி நின்று பக்கத்தில் வருமாறு அவன் அழைக்கிறான். அவர் போவென்று முகத்தைச் சிணுங்குகிறாள். கோபத்தால் அல்ல; பக்கத்தில் தாய் தந்தையர் இருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தால், அவன்

அவளை வழி மறிக்கிறான். அவள் ஓடுகிறாள். வரப்பிலுள்ள அருகங்கொடி தடுக்கிவிட்டது. கீழே விழுகிறாள். அவன் ஓடிப்போய் தலையைத் தாங்குவதுபோல அவளை மார்போடு அணைத்துக்கொள்கிறார்கள். காரணம் அவர்கள் உள்ளத்தில் அழுக்கு இல்லை. இனிகவிஞர் சொற்களின் மூலம் இக்காதற் சித்திரத்தைக் காண்போம்.

குறுவையறு தாளடியையும் பள்ள
பரவி உழுத தடியையும்
குழப்பி பரம்பு தடவிக் காலிட்
டுழப்பிச் சம்பா நடச்செய்தே
மறுகி மறுகிச் சருவக்குடும்பன்
மச்சினி கூழைப் பிச்சியை
வாவென்றான் அவள் போவென்றாள் இவன்
மறித்தான் அவள்பின் பிரித்துப் போய்
தறுகி அருகங் கொடியிலே அடி
தட்டி விழுந்த மட்டிலே
தலையைத் தாங்குறாப் போலவே குத்து
முலையைத் தாங்குறான் பள்ளிரே!

(முக்கூடற் பள்ளு)

வேறொன்று:

நடுகை நடக்கிறது. பெரியான் ஒரு இடக்குக்காரன். அவனை ஊரிலே இடக்குப் பெரியான் என்றால்தான் தெரியும் அவனுக்குச் 'சூலி' என்ற பெண்மேல் ஆசை. அவன் ஆசையல்லாம் இடக்காகத்தான் வெளியாகும். நடவு நட்டுக் கொண்டிருந்த அவள் கொண்டையில், அவன் சோற்றை எடுத்து அப்பினான். நடக்குனிந்து நின்றவன் நிமிர்ந்து அவன் முகத்தில் துப்பிவிட்டான். பக்கத்தில் நட்டுக்கொண்டிருந்த

வேலி மகள், சாலியும், தண்டைக்காலியும் அவனைப் பிடித்து
 சேற்றில் தள்ளி அடிக்க ஆரம்பித்தனர். அவர்களுக்கு சூலிக்குப்
 பெரியான்மீது ஆசையென்று தெரியாது. எல்லைமீறிப்
 போகிறான் என்று இவ்வாறு அவனை அவர்கள் தண்டிக்கத்
 துணிந்தார்கள். அவர்கள் பெரியானை அடிக்க ஆரம்பித்ததும்
 சூலி குதித்து அவர்களை அடிக்க ஆரம்பித்தான். சூலிக்கு
 பரிந்து அவர்கள் அவனை அடிக்க, சூலியே, அவனுக்குப்
 பரிந்து அவர்களை அடிக்கத் தொடங்கினான். காதலின் விசித்
 திரத்தைப் பார்த்தீர்களா? என்று கவிஞர் நம்மை வினவுவது
 போல் தோன்றுகிறது முடிவு.

பாட்டைப் பாருங்கள்:

தெட்சணத் துவாரகை

பட்சம் வைத்த மன்னர்

சித்தம் மெச்சும்

பண்ணை வயலுளே,

கோலி வந்திடக்குப்

பெரியான் சூலி

.கொண்டையில் சேற்றை

யப்பினான் - நடக்

குனித்து நின்றவள்

நிமிர்ந்தவன் முகம்

நிறைந்திட எட்டித்

துப்பினான் - சின்ன

வேலி மகள் சாலியும்

போற தண்டைக்

காலியும் பள்ளனைப்

பிடித்துத்தான் - சேற்றில்

அடித்ததும் குவி
குதித்ததும் சண்டை
கதித்ததும் பாரும்
பள்ளீரே!

(மன்னார் மனமோகனப் பள்ளு)

இந்தச் சண்டையை ரசித்துப் பார்க்கிறார்கள் விஷய
மறிந்தவர்கள்.

மணமாகாதவர்கள் மட்டுமல்லாமல், மணமானவர்
களைக்கூட இணைவிழைச்சு ஆட்கொள்ளுகிறது. ஆனால்
அவர்கள் சுய உணர்வோடு இல்லை என்று கவிஞர் குறிப்
பிடுகிறார் கள்ளைக் குடித்துவிட்டு பெண்களிடம் நெருங்கு
கிறவர்களையும் கவி நமக்குக் காட்டுகிறார். அதனால் ஏற்படும்
சங்கடங்கள் கள்ளாண்டு தன்னை மறப்பதால் வருகிறது என்று
வலியுறுத்துகிறார்.

தானிக் குடம் கள்ளைக்
குடித்ததும் நெட்டைத்
தேனி கன்னத்தில்
அடித்ததும்,
சற்பனை செய்யவே
தொடுத்ததும் இவள்
கற்பனை என்றுதான்
விடுத்ததும்

கூன இருவன் மகளை
இன்றந்திக்குள்
கொள்ளுவேன் அவளைத்
தள்ளுவேன் - என்று

குறித்ததும் - முத்தாள்
 மறித்ததும் கள்ளு
 வெறித்ததும் பாரும்
 பள்ளிரே.

(மன்னார் மனமோகனப் பள்ளு)

ஒருத்தியிருக்கும்போது அவளைத் தள்ளிவிட்டு வேறொருத்தியைக் கொள்ளுவேன் என்று பிடிவாதம் செய்யும் பள்ளன் 'தன் உணர்வினால் அவ்வாறு சொல்லவில்லை. குடிவெறியால் சொல்லுகிறான்' என்று பள்ளர்கள் நினைக்கிறார்கள். கட்டிய மனைவியை விட்டு வேறொரு மனைவி கொள்ளுவதை நிதானமுள்ளவன் செயல் என்று அவர்கள் கருதவில்லை. இரு தார மணம் அவர்களிடையே இருந்த போதிலும் அவர்கள் அதனைப் பெரிதும் உவந்து ஆதரிக்கவில்லை.

இனியொன்று:

இதற்கு விளக்கம் தேவையில்லை. பாட்டே எளிதில் புரிந்து கொள்ளும்படி உள்ளது:

வளரும் காழில் பெரிய நாயகர்
 வளமைப் பண்ணை வயலுமே

குள்ளன் மகள் இராமியும் - அவள்
 மாமியும் முத்துச்சாமியும் -

குலுக்கிச் சிறுக்கி

சிலம்பியும் - கலுக்

குள்ளக் குட்டியும்

பாடியே

பிள்ளைக் கட்டளை நாற்றை வாங்கிப்
 பிடுங்கியே தனி நடுகையில்
 பேச்சி வீட்டுப் பையலும் சின்ன
 நாச்சி வீட்டுத் தையலும்

கள்ளைக்குடித்து வேர்த்ததும் - அவள்
 கடைக் கண்ணாலே பார்த்ததும்
 கண்டு பிறகு தொடர்ந்ததும் - அவள்
 அண்டை வயலில் நடந்ததும்

அள்ளல் நீரில் விழுந்ததும் - கலை
 உள்ளும் புறமும் நனைந்ததும்
 அங்கமெல்லாம் தெரிந்
 ததும் - பயல்
 அதைக் கண்டோடித்
 திரிந்ததும்

துள்ளு சேறுபடிந்ததும் - அதைத்
 துடைத்து முத்தம் கொடுத்ததும்
 சொட்டால் என்றவள்
 அடித்ததும் - பயல்
 மட்டார் காலைப்
 பிடித்ததும்

புள்ளிப்புடவை பிழிந்து முலையில்
 மெள்ளக் கையை நீட்டியே
 புதைப்பதும் அவள்
 உதைப்பதும் - இவன்
 பதைப்பதும் பாரும்
 பள்ளீரே!

மேற்கண்ட உதாரணங்கள் அனைத்திலும் இணை
 விழைச்சு வெளியீடு இயற்கையாகவுள்ளது. புலனுணர்வு
 மூலம் தோன்றும் இவ்வுணர்ச்சி புலன்களின் மூலம் பெறும்

இன்பத்தை விரும்பத் தூண்டுகிறது. அதில் எத்தவறுமில்லை. இவ்விருப்பமே பின்னர் குடும்ப இன்பத்துக்கும், பொறுப்புக்கும் வித்தாக அமைகிறது. பள்ளுகள் தோன்றிய காலத்தில் ஜமின்தார்களது காமஉணர்வைத் தூண்ட எழுதப்பட்ட 'கூளப்ப நாயக்கன் காதல்' போன்ற பாட்டுகளில் வரும் விகற்பமான வருணனைகள் இங்கில்லை. உழைக்கும் மக்களின் காதல் ஓரளவுக்குச்சதந்தரமானது. கபடமில்லாதது, ஒளிவு மறைவில்லாதது. வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டிய அநாகரிக உணர்ச்சி அதுவல்ல என்றே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

நமது பள்ளுகளின் ஆசிரியர்கள் இவ்வாறுதான் ஆண் பெண் கவர்ச்சி என்னும் உணர்வைக் கவிதையில் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். பள்ளுக் கதைப் பொருளின் பின்னணியில் உழைப்பாளி மக்களின் இணை விழைச்சு உணர்வு பள்ளுகளில் திறமையாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

★★★

வில்லுப்பாட்டு கதையும் கதைமாந்தரும்

1. "வில்லிடிச்சா கோவிலிலே விளக்குப் பொருத்த நேரமில்லை" என்ற பழமொழி நெல்லை குமரி மாவட்டங்களில் வழங்கிவருகிறது. வில்லுப்பாட்டு, கோயிலில் பாடப்படும் நேரத்தில் விளக்கு ஏற்றுகிற கோயில் பணியாளர்கள் கூட வில்லுப் பாட்டுக் கேட்க போய்விடுவார்கள், விளக்கேற்றமாட்டார்கள் என்பது இப் பழமொழியின் கருத்து. வில்லுப்பாட்டின் கவர்ச்சி அத்தனை அதிகம் என்பதை இப்பழமொழி மூலம் மக்கள் வெளியிடுகிறார்கள். நெல்லை குமரி மாவட்டங்களில் கிராம தேவதைகளது கொடை விழாக்களின் போது வில்லுப்பாட்டு பாடப்படுகிறது. இம் மாவட்டங்களின் கிராம மக்களது உள்ளத்தைக் கவர்ந்த நாட்டுக் கலை வில்லுப்பாட்டாகும்.

2. வில்லுப் பாட்டின் கவர்ச்சிக்கு முக்கிய காரணம். அதன் கதை அம்சமே பாட்டு என்பது இசையைக் குறிப்பிட்டாலும், வில்லுப் பாட்டில் கதையே முக்கிய உறுப்பாக இருக்கிறது. வில்லுப்பாட்டை பாடுகிறவர் புலவர் என்றழைக்கப்படுகிறார். அவர் கதையை உரை நடையிலும், பாட்டிலும் மாறிமாறிச் சொல்லி வில்லையை யும் அடிப்பார். பானைத்தாளம் கொட்டுபவர், பக்கப் பாட்டுக்காரர், தாளம் கொட்டுபவர் எல்லாம் துணை கலைஞர்களே. கதையை சுவையாக கூறுவதற்குத் துணையாக இருப்பதே இசை. மற்றபடி, உரை நடையிலும் உரை நடை போன்ற எளிய பாடல் நடையிலும் புலவர் கதை கூறுவார்.

3. நெல்லை, குமரி மாவட்டங்களில் நூற்றுக்கணக்கான வில்லுப்பாட்டுகள் இன்று பாடப்படுகின்றன. கதைப் பொருளைக் கொண்டு அவற்றை நான்கு பிரிவுகளாகக் கருதலாம். ஒரு பிரிவு முதன்மையானதாகவும், மற்றப் பிரிவுகளின் கூறுகள் கலந்தும் பாடல்கள் காணப்படும்.

1) சிறு தெய்வ வரலாறுகள், அம்மன் வரலாறுகள், மாடன் வரலாறுகள் முதலிய ஆண் பெண் தெய்வ வரலாற்றுக் கதைகளைக் கூறும். கோயில் விழாக்களில் பாடப்படுவதால், இவ்வகையான பாடல்கள் பெரும் பாலானவை. (2) புராணப் பகுதிகள் :- பாரதக் கதை, கந்தபுராணக் கதை, இராமாயணக் கதை முதலிய காப்பியங்களின் பகுதிகள் வில்லுப் பாட்டாகப் பாடப் படுகின்றன. 3. வரலாற்றுக் கதைகள் :- வரலாற்றுக் மாந்தர்களான, ஐவர் ராஜாக்கள் கதை போன்றவை வில்லுப் பாட்டில் உள்ளன. சமூக வீரர்களைப் பற்றிய பாடல்கள் - மதுரை வீரன், முத்துப்பட்டன், சின்னத்தம்பி, சின்ன நாடான், முதலிய கிராம வீரர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் கதைகளாகப் பாடப்படுகின்றன.

4. வில்லுப்பாட்டு வழங்கும் பகுதிகளில் உழைக்கும் மக்களால் வணங்கப்படும் தெய்வங்கள், அவர்களுக்கு நன்மை அல்லது தீமை விளைவிக்கும் சக்தியுடையவை என்று நம்பப்படுகின்றன. இவைதாம் அவர்களது வாழ்க்கையில் நேரடியாகத் தலையிடக் கூடியவை என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். முத்தாரம்மன், ஆயிரத்தம்மன், நீலி முதலியன நோய்களை உண்டாக்கக்கூடிய தெய்வங்கள். இசக்கி காதலோடும், இளமையோடும் தொடர்புடையது. இது துன்பத்தையே விளைவிக்கும். பேராய்ச்சி தாய் தெய்வம். ஆவுடையாள் பசுக்களைப் பாதுகாக்கும். மாரிமழைத் தெய்வம். கடல் நாய்ச்சி, கடலன்னை, கடல் பயணிகளையும், மீனவர்களையும் பாதுகாக்கும் தெய்வம். தங்கம்மாள்

பஞ்ச கருமார்களின் தெய்வம். தனித் தனியாக வணங்கப் பட்டு தனித் தன்மை உடையனவாகக் கருதப்பட்ட இத் தெய்வங்கள் இக்காலத்தில் ஒரே மகா சக்தியான காளி, அல்லது பார்வதியின் பரிவாரத் தேவதைகளாகவோ அல்லது அம்சங்களாகவோ கருதப்படுகின்றன. உயர் சாதிக்காரர்களின் சமயமான சைவத்தின் தாக்கத்தால் இத் தெய்வங்கள் சீவனோடோ, முருகனோடோ, பார்வதியோடோ, மகன் அல்லது மகள் என்று தொடர்பு படுத்தப்பட்டு அதற்கேற்ற புனைக் கதைகள் பல Origin myths புனையப்பட்டுள்ளன. அவை வில்லுப் பாட்டாகப் பாடப்படுகின்றன. இதற்கு உதாரணங்கள் வீர புத்திரன், முப்புடாதி, வண்டி மலையன், முத்துமாலை, வைரவர் முதலிய தெய்வங்களாகும். செந்நெறி பண்பாட்டிற்கும் நாட்டுப் பண்பாட்டிற்கும். இடையே ஏற்பட்ட கலப்புகளாகும்.

5. புராணங்கள், காப்பியங்கள் முதலியன எழுத்தறிவற்ற நம்முடைய மக்களிடையே பரவிய போது அக்கதைகள் நாட்டு மக்களின் நம்பிக்கைகளுக்கும் மதிப்புகளுக்கும் ஏற்றபடி மாற்றப்பட்டன. விஜயநகர மன்னர்கள் பல மொழிகள் பேசுகிற மக்கள் வாழுகிற நாடுகளை பேரரசராக இணைத்து ஆண்டுவந்தனர். பண்பாட்டு ஒருமைப் பாட்டை உருவாக்கும் நோக்கோடு பாரத இராமாயணக் கதைகளை பேரரசின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பரப்ப முயன்றார்கள். பெரிய கோயில்கள் இருந்த ஊர்களில் எல்லாம் இக்கதைகளைப் பிரசங்கம் செய்ய புரானிதர்களை நியமித்து அவர்களுக்கு சாலாபோகம் என்ற பெயரில் நிவந்தங்கள் அளித்தார்கள். இக்கதைகளை நமது கிராமப்புற மக்கள் கேட்டு, அக்கதை நிகழ்ச்சிகளை தங்கள் நம்பிக்கைகளுக்கும், பண்பாட்டு மதிப்புகளுக்கும் ஏற்ப மாற்றி புதிய கதைகளை புனைந்தார்கள். அவை வில்லுப் பாட்டுகளாக எழுதப்பட்டு பாடப்பட்டன. அவற்றில்

இலக்கிய மாந்தர்களது மரபு வழியான இயல்புகள் நாட்டுப் புற மரபு வழிக்கு மாற்றப்பட்டன. அறிஞர்கள், தத்துவ அறிஞர்கள், அரசியல் சூழ்ச்சியாளர்கள் ஆகிய கதை மாந்தர்களைவிட நாட்டுப்புற மக்களுக்கு வீரன், தியாகி, பொறுப்பேற்பவன், பிறர் நலம் பேணுகிறவன், குழந்தைகளையும் பெயர்களையும் பாதுகாக்கிறவன் முதலிய கதைமாந்தர்களைப் பிடிக்கும். எனவே நாட்டுப் பாடல்களில் பீமன், அர்ச்சுனன், கர்ணன், அபிமன்யன் முதலியோர் கதை மாந்தர்களாகிறார்கள். கிருஷ்ணன் நண்பர்களுக்கு எவ்வகையிலும் உதவுகிறவனாகவும். வீரர்களுக்கு சூழ்ச்சி கற்பிப்பவனாகவும் காதலர்களுக்கு உதவுகிறவனாகவும் நாட்டு மக்கள் பண்பாட்டின் தாக்கம் பெற்று வில்லுப்பாட்டில் இயல்பு மாற்றம் பெற்றிருக்கிறான். கிருஷ்ணன் தூது, பாஞ்சாலி வஸ்திராபகரணம், பஞ்சபாண்டவர் வனவாசம், அல்லியரசாணி மாலை, பவளக் கொடி முதலிய பாடல்களில் கிருஷ்ணன் நாட்டுக் கதை மனிதனாக மாற்றப்பட்டுள்ளான். கர்ணனை மகாபாரதம் கொடையாளியாகவும், வீரனாகவும், நண்பனுக்காகத் தியாகம் புரிபவனாகவும் தர்மநோக்கு இல்லாதவனாகவும் சித்திரிக்கிறது. ஆனால் "பொன்னுருவி மசக்கை" என்ற நாட்டுப் பாடலில் அவன் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பொன்னுருவி, தேர்பாகனின் மகனான தன்னை மணந்து மனைவியான பின்னும் சாதிக் கருவத்தால் அவமதிக்கும் போது அவன் எப்படி யுக்தியாலும் வன்முறையாலும் அவனை வசப்படுத்துகிறான், என்பதைக் கூறுகிறது.

இங்கே கர்ணன் சாதி சமத்துவத்தை மனைவிக்கு அறிவூட்டும் ஓர் கணவன். துரியோதனனைத் தண்டிக்க வீமனும் அர்ச்சுனனும் சபதம் செய்கிறார்கள் என்பது பாரதக் கதை. மனைவியின் அவமானத்திற்காக கணவர்கள் பழி தீர்க்க முன்வருகிறார்கள். துரோபதை அழுது புலம்பிக்

கொண்டிருக்கிறாள். இது பாரதம். அர்ச்சுனனின் மனைவி யொருத்தி மீது துரியோதனன் காமப் பார்வை செலுத்தி அவளைத் தன் எண்ணத்திற்கு இணங்க வைக்க முயல்கிறான். அவள் அல்லியைச் சரணடைகிறாள். அல்லியும், கர்ணனும் ஓர் சூழ்ச்சி செய்து துரியோதனனை ஓர் மாய ஏணியில் ஏறச் செய்து பல பெண்களிடம் அனுப்புகிறார்கள். அங்கு ஏணியை வரவேற்கும் பெண்கள் அவனை அவமதித்து அனுப்புகிறார்கள். கடைசியில் ஏணி அவனை அவன் மனைவியிடமே கொண்டு சேர்க்கிறது. பெண்களே தவறு செய்ய எண்ணியவனைத் தண்டிப்பதாக கதை மாற்றம் பெறுகிறது. நாட்டுப் பண்பாட்டில் உயர் சாதியினர் பாட்டில் உள்ளதை விடப் பெண்களுக்கு சுதந்திரமும், மதிப்பும் வீரமும் அதிகம். இதற்கேற்றபடி கதை மாற்றம் பெற்றுவிட்டது. இவ்வாறு புராணக் கதைகள் நாட்டுப் பண்பாட்டு நம்பிக்கைகள், மதிப்புகளின் தாக்கம் பெற்று புதிய கதைகள் ஆகிவிட்டன. சித்திரக் கதை அர்ச்சுனன் காதல் என்ற ஓர் சிறிய பாரதக் குறிப்பு. அல்லியரசாணி மாலை என்ற நீண்ட பாட்டாக வளர்ந்து வில்லுப்பாட்டாகப் பாடப்பட்டது. வீரன் எந்த நாட்டானாய் இருந்தாலும் எந்த சாதியானாய் இருந்தாலும் மக்கள் விரும்பிப் போற்றிய பண்புகளையுடையவனாயிருந்தால் அவனது கதையை நாட்டுக்கதைப் பாடலாகப் பாடி வந்தார்கள். இப்பாடல்கள் மக்கள் இலக்கியமாக, அவர்களுடைய சமுதாய ஒற்றுமையை வளர்க்கவும் பண்பாட்டு மதிப்புகளை வளர்க்கவும் பயன்பட்டன.

6. பண்டையக் கதைகளில் வீரர்களது மரபு வழியான தன்மைகள், வில்லுப்பாட்டு வீரர்களுக்கு உள்ளனவா? நாட்டுப் பாடல் வீரர்களின் இயல்பு எவை? இவ்வியல்புகள் நாட்டுப்பாடல் இலக்கிய மரபாக எவ்வாறு தொடருகிறது?

பண்டைய இலக்கிய வீரர்களின் கதையமைப்பை ராக்லான் பிரபு ஆராய்ந்துள்ளார். அவர்களுடைய கதைகளில் 22 மூலங்கள் உள்ளனவென்று அவர் கண்டுள்ளார். அவற்றில் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவோம். ராஜாவின் மகன், திருமணமாகாத தாயின் மகன், இளமை வாழ்க்கை பற்றி கதை எதுவும் கூறாது. அயல்நாட்டில் வேற்றரசனின் பராமரிப்பில் வாழ்க்கை, அங்கு போர்ப்பயிற்சி அல்லது மந்திர சக்தியை பெறுதல், தாய்நாடு திரும்புதல், அங்கு ஆளுகிற அரசனைக் கொல்லுதல், ஆட்சியைக் கைப்பற்றுதல், நாட்டிற்குப் புதிய சட்டங்கள் இயற்றுதல், தெய்வங்கள் அல்லது மக்களின் கோபத்துக்குள்ளாதல், இதன் விளைவாகத் தோல்விகள். முடிவு, அவனுடைய பரம்பரையினர் ஆட்சிப் பதவிக்கு வரமாட்டார்கள், இவை போன்ற 22 மூலங்களை மதிப்பெண்களாகக்கொண்டு பண்டைய ரோம, கிரேக்க, யூத இலக்கிய வீரர்களை ராக்லான் மதிப்பிட்டுள்ளார். அவர்களுள் யூத வீரன் மோஸஸ் 22 மதிப்பெண்கள் பெறுகிறான். கிரேக்க வீரர்கள் 14 முதல் 20 மதிப்பெண்கள் பெறுகிறார்கள். மிகப் பலர் 12 முதல் 16 மதிப்பெண்கள் தான் பெறுகிறார்கள்.

கதையமைப்பு ஆய்வும், மதிப்பெண் முறையும் பண்டைய ஐரோப்பியக் காப்பியநாயகர்களது கதை நிகழ்ச்சிகளில் (events) பொதுமையானவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இம்முறையை தமிழ் நாட்டுப் பாடல் வீரர்களுக்கு கால - இட - வரலாற்று வேற்றுமைகளை ஒதுக்கி விட்டு பொருத்திப் பார்க்க சில ஆய்வாளர்கள் முயன்றுள்ளார்கள். நாம் அவ்வாறு பொருத்திப் பார்த்தால் நாட்டுப் புராணக்கதை வீரர்கள் 0 முதல் 5 வரை மதிப்பெண்கள் பெறுவார்கள். அரச குடும்ப வீரர்கள் 5 முதல் 10 வரை மதிப்பெண் பெறுவார்கள். சமூகக் கதை வீரர்களான மதுரைவீரன், முத்துப்பட்டன், சுடலைமாடன்,

சின்னநாடான், சின்னத்தம்பி, கௌதலமாடன் வேப்பிலை சாமி, முதலியவர்கள் - 0 - மதிப்பெண்ணே பெறுவார்கள்.

அவ்வாறானால் நாட்டுப்பாடல் வீரர்களின் இயல்பு களும், செயல்களும், கதை நிகழ்ச்சி மூலங்களும் ராக்லான் மதிப்புகளிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவையாகும். அவை யாவை என்று சுருக்கமாகக் காண்போம்.

வில்லுப்பாட்டில் இலக்கிய மரபு வீரர்களில் அரசர்களும், போர் வீரர்களும், மிகக் குறைவானவர்களே. இவர்கள் இலக்கியக் கற்பனையால் உருவாக்கப்பட்டவர்கள். நாட்டுப் பண்பாட்டு வழி வழிப் பரவுதலில், அப்பண்பாட்டின் நம்பிக்கைகள் மதிப்புக் கேற்ப உருமாற்றம் பெற்றவர்கள். கர்ணனை முன்பே குறிப்பிட்டோம். அவன் நாட்டுக் கதையில் நமது இரக்கத்திற்குரிய கீழ்ச்சாதி வீரனாகவும், அவனது மனைவி நமது வெறுப்புக்குரிய மேல்சாதி கருவம் உடையவளாகவும் படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அர்கனன் புராணத்தில் வில் வீரனாக இருந்த போதிலும், அல்லி அரசாணி மாலையிலும், பவளக்கொடியிலும், தமிழர் நாட்டுப் பண்பாட்டில் பரம்பரையாக உருவான கள்ளக் காதலன்பு அதாவது, அக இலக்கியங்களின் காதலின் தன்மையைத்தான் காண்கிறோம்.

நாட்டு மக்களின் சமுதாய அடித்தளத்தின் மீது உருவாக்கப்பட்ட நாட்டுப் பண்புடைய வீரர்கள் (Folk heroes) எனிய இயல்புடையவர்கள், வீரமும், பிறர் நலத்திற்காக தியாகம் செய்யும் இயல்பும் உடையவர்கள், பண குடி வயல்களில், மலையிலிருந்து இறங்கிப் பயிரையழித்த காட்டுப் பன்றியை வேட்டையாட ஒரு தொண்டர் படை திரட்டிச் சென்று பன்றிகளை வேரறுத்த சக்கிலியன் சின்னத்தம்பி, சிவகிரி மலையில் பன்றி

நா. வானமாமலை

வேட்டையாடச் சென்று உயிர்நீத்த வேப்பிலைச் சாமி, பெண்கள் மானம் காக்க கௌதலன் என்ற போக்கிரியை குத்திக் கொன்ற பணகுடி பட்டாணியன், சக்கிலியப் பெண்களை மணம் புரிந்து, சக்கிலியர் குடியோடு ஒன்று பட்டு, அவர்களடைய பசு மந்தைகளை கள்வரிட மிருந்து காக்கப் போராடி உயிர் நீத்த முத்துப்பட்டன் என்ற பிராமணன், பொம்மியென்ற நாயக்கப் பெண்ணை மணந்து, அவனுடைய தந்தையைக் கொன்று, கள்வரை அடக்குவதற்காக நாயக்கர்களுக்கு உதவி, பெரும் பதவி பெற்று வாழ்கிறபோது, மன்னனின் ஆசை நாயகியைக் காதலித்ததற்காக கொல்லப்பட்ட மதுரை வீரன், இவர்களுல்லோரும் நாட்டுப் பாடல் வீரர்களின் இயல்புடையவர்கள்.

இவர்களனைவரும் சாதி அமைப்பு முறைகளோடு முரண்பட்டவர்கள். மரபுவழி விதிகளை மீறியவர்கள். அவர்களில் சிலர் சாதி அமைப்பு முறைகளுக்கு அளித்த ஸ்தானத்திலிருந்து திறமையாலும், முயற்சியாலும் உயர்கிறபொழுது சாதி உயர்வு தாழ்வுகளை நிலைநிறுத்த விரும்பிய, உயர் சாதிக்காரர்களால் அடக்கப்பட்டு, கொலை செய்யப்பட்டவர்கள்.

நாட்டுக் கதைப் பாடல்கள் நாட்டு மக்கள் பண்பாட்டில் தோன்றிய புதிய போக்குகளையும், மதிப்புகளையும், தனது மரபில் இணைத்துக் கொண்டது. நாட்டு மக்களது பண்பாட்டுப் போக்குகளும், சமூக இயக்கத்திற்கேற்ற புதிய மதிப்புகளும், படைப்புகளும் செந்நெறி இலக்கியத்தில் தோன்றாமல் தேக்கம் ஏற்பட்டது. இலக்கியத்தில் பாளையக்காரர்கள் மீது உலாக்களும் தூதுகளும் காதல்களும், தெய்வங்களின்மீது உலாக்களும், பிள்ளைத் தமிழ்களும் தோன்றின. ஏனெனில் யாப்புக் கைவந்த புலவர்கள் பாளையக்காரர்கள் ஆஸ்தானங்களில் ஊதியம்

பெற்று வந்தனர். அல்லது தேவ ஸ்தானங்களில் ஊதியம் பெற்று பிழைத்து வந்தனர்.

13ம் நூற்றாண்டிலிருந்தே காப்பிய அமைப்புடைய நீளமான கதைப் பாடல்கள் இலக்கியத்தில் தோன்றவில்லை. சிறு பிரபந்தங்களும் தெய்வ வழி பாட்டுப் பாடல்களுமே மலிந்திருந்தன. மனித இயல்புகள், செயல்கள் சமூக மாற்றங்கள், மதிப்பு மாற்றங்கள் எதுவும் இலக்கியத்தைப் பாதிக்கவில்லை. இந்நூற்றாண்டுகளில் நாட்டு மக்கள் சிறந்த மனித இயல்புகளையும் சிறந்த மனிதச் செயல்களையும், சமூக மாற்றங்களையும், மனித மதிப்புக்களையும் போற்றி, கதைகளில் மூலங்களாக்கி நாட்டு இலக்கியங்களைப் படைத்தார்கள். அவர்களது இலக்கிய உணர்வின் குரலாக நாட்டுப் பாடகர்கள் தோன்றி இப்புதிய மூலங்களை பழைய மரபோடு இணைத்தும் மரபை மாற்றியும், புதுமையாகவும் வில்லுப் பாடல்களைப் புனைந்தார்கள். இப்பாடல்கள் நாட்டுப் பண்பாட்டின் சிறந்த இலக்கிய வெளியீடுகள். இம் முயற்சிகளால் சிறந்த கதைப் பாடல் இலக்கியம் உருவாயிற்று. ஒரு புதிய கதாரசனையும், மரபும் உருவாயின. பிற்கால கதை கூறும் இலக்கியம், தமிழ் மொழியில் தோன்ற இவை வழிவகுத்தன.

நிகழ்காலத்தை இலக்கியத்தில் காட்ட வில்லுப் பாடல் வழி காட்டியது. புதிய புதிய உள்ளடக்கங்களை தனது உருவத்தில் ஏற்றுக்கொண்டது. தங்களுக்காக வீரச் செயல் புரிகிற, தியாகம் செய்கிற தங்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கிற, தாங்கள் முன்னேறப் பணிபுரிகிற நிகழ்கால மனிதர்களைக் கதை மாந்தர்களாகவும், அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை கதை மூலங்களாகவும் கொள்ளுகிற இரண்டு உள்ளடக்கப் போக்குகள் வில்லுப் பாட்டுகளால் தோன்றின. ஒன்று இலக்கியத்தில் நிகழ்கால உணர்வு. இரண்டாவது தன்னுணர்வை குழு

உணர்வோடு இணைக்கும் சமூக உணர்வு. இவை இரண்டும் தற்கால தமிழ் இலக்கியத்தில் வளர்ச்சி பெற்றன.

மொத்தத்தில் வில்லுப் பாட்டு, இலக்கியத்திற்கு அளித்த நல் வரங்கள்.

1. நிகழ்காலப் பிரச்சினை உணர்வு.
2. சமுதாய உணர்வு.
3. நாட்டு மக்கள் வாழ்க்கையை கலைப்படைப்பின் உள்ளடக்கமாக ஆக்குவது.
4. சாதாரண மக்கள் இலக்கிய உலகில், கதை மாந்தரானது.
5. நமது மக்களுக்கு இலக்கிய ரசனைப் பயிற்சியளித்து (narrative prose) - கதை உரை நடை கதைப் பாடல் தோன்ற தமிழ் இலக்கிய நிலத்தைப் பண்படுத்தியது. வில்லுப்பாட்டுக்கள். பிற்காலக் கதைப் பாடல்கள், கதையடக்கமுடைய உரைநடை இலக்கியங்கள் தோன்ற இடைநிலை முயற்சிகளாயிருந்தன. பிற்கால இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வில்லுப்பாட்டு மிக அவசியமான பாலமாயிருந்தது.

இது இன்றும் வாழ்ந்துவரும் கலை. நெல்லை மாவட்டத்தில் கோயில் கொடை விழாக்களின் போது பல வில்லுப்பாட்டுக் குழுக்கள் ஊர் ஊராகச் செல்வதைக் காணலாம். இப்பொழுது இளம் பெண்களும் வில்லுப்பாட்டு முறைகளைக் கற்று பழைய பாணியில் பாடுகிறார்கள். சினிமாவின் போலி நாட்டுப் பாடல்களும் வில்லுப் பாட்டுக் கச்சேரிகளில் இடம் பெறுகின்றன.

சிற்சில குழுக்கள் கோயில் விழாக்கள் அல்லாத இலக்கிய விழாக்களில் பாடுகின்றன. இதற்கு வழிகாட்டி எனது நண்பர் பிச்சைக்குட்டி. அவர் இலக்கிய ரசனையும், அறிவும் பெற்றவர். கிராம மக்களின் கலையை, இலக்கியத் தரத்திற்கு உயர்த்தி இரண்டும் தாழ்ந்து விடாமல், இரண்டும் தரத்தில் உயரும்படியாக வளர்த்தார். சிறு தெய்வ வரலாறு, கிராம வீரர் வரலாறு, பண்டைப் புராணத்துணுக்குகள் முதலிய கதைக் கருக்களை விரித்து, தேசியத் தலைவர் வரலாறுகள், இலக்கியக் கதைகள், கம்ப ராமாயண, பெரிய புராணத் துணுக்குகள் முதலியவற்றை கதைக் கருக்களாக்கி, பாமரரும், படித்தவரும் இக் கலையை ரசிக்கச் செய்தார்.

கருமாற்றம் மட்டுமின்றி - நாட்டுப் பாடல் பாணியை இலக்கிய நடைக்கு உயர்த்தி, இலக்கியத்தின் கடினத்தைக் குறைத்து ஒரு முற்போக்கான கண்ணோட்டத் தோடு மனதில், தற்காலத்திற்குத் தேவையான சமூக மதிப்புக்களை உயர்த்தும் நோக்கோடு பாடினார்.

அவரது இணைப்பு முயற்சி பேரார்வத்தை உண்டாக்கியுள்ளது. படித்தவர்களது ஆர்வம், நாட்டுப் பண்பாட்டின் படைப்பான வில்லுப்பாட்டு உருமாறி விடாமல், வலுக்குன்றிவிடாமல், கிராமிய குறுகிய வட்டத்திலிருந்து விடுபட்டு, தேசியப் பெருவெளிக்கு வருமாறு செய்தல் வேண்டும்.

- தாமரை ஏப்ரல் 1974.

வில் - பாட்டுக் கதைகள்

■ முத்துப்பட்டன் கதை

வில்லுப் பாட்டு இன்று பிரபலமாகி வரும் ஒரு பழைய நாட்டுக் கலை. ரேடியோவில் பிச்சைக்குட்டியின் வில்லுப் பாட்டைக் கேட்கிறோம். கலைவாணர் என்.என். கிருஷ்ணன் வில்லுப்பாட்டில் காந்தியடிகளின் கதையை அமைத்துப் பாடி வந்தார். ஆகவே வில்லுப் பாட்டு என்றால் என்ன என்று வாசகர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். முக்கூடற் பள்ளில் பள்ளன் வில்லுப் பாட்டில் ஈடுபட்டவன் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பள்ளுப் பாட்டு 300 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியது என்று கூறச் சான்றுகள் உள்ளன. ஆகவே வில்லுப் பாட்டு 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பாமர மக்களிடையே வழங்கி வந்திருக்க வேண்டும். இதன் பிற்பக்கம் திருநெல்வேலிச் சீமை, காஞ்சில் நாட்டிலும் இது பரவியிருந்தது.

பலவிதமான கதைகள் வில்லுப் பாட்டில் பாடப்பட்டு வந்தன. அவையனைத்தையும் இரு விதமாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று - புராணக் கதைகளின் தழுவல்கள். இரண்டு - சமூக உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த கதைகள். இவற்றைப்பற்றி விரிவாக சரஸ்வதி இதழ்களில் ஆராய உத்தேசம். இப்போது சமூக உண்மைகளை அடிப்படையாக வைத்துப் பாடப்பட்ட ஒரு வில்லுப் பாட்டுக் கதையை மட்டும் இம்மலரில் காண்போம்.

முன்னூறு நானூறு வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்த சமூக அமைப்பு நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு என்பதை நாமறிவோம். அதை நிலைநிறுத்த, சாதிக் கட்டுப்பாடுகள் ஆளும் வர்க்கத்தினருக்கு அவசியமாக இருந்தன. 'கீழ்ச்

சாதிக்காரர்' உழைப்பிலே, ஓய்வை அனுபவிக்கும் வர்க்கம் உழைக்கும் வர்க்கத்தாரிடமிருந்து பிரித்து வாழ்ந்தது. தன்னைச் சார்ந்திருக்கும் அந்தணர், சோதிடர், கலைஞர் அனைவரையும் உழைக்கும் வர்க்கத்தோடு சேராமல் பாதுகாக்க பெரிய பெரிய சாதிச் சுவர்களை எழுப்பிக்கொண்டது. இச் சுவர்களுக்கு வெளியே உழைக்கும் மக்கள் அறியாமையில் உழன்று, தமது விரோதியான நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கம் பின்னிய விலையில் வீழ்ந்து அவதியுற்றார்கள். மனத்தாலும் அடிமைப்பட்டு வாழ்ந்தார்கள்.

இந்நிலைமையை எதிர்த்து நின்று உயிர்விட்ட ஒரு வீரனின் கதைதான் முத்துப்பட்டன் கதை. அவனோடு உடன் கட்டையேறிய வீரப் பெண்களின் கதையுமாகும் அது.

இக்கதையை வில்லுப்பாட்டு சொல்லிச் செல்லும் போக்கை மாற்றாமலே நானும் சொல்லிவிடுகிறேன். நமது விமர்சனம் விளக்கம் இவற்றையெல்லாம் முடிந்தபின் வைத்துக்கொள்ளுவோம்.

பல வளம் பொருந்திய ஆரிய நாட்டில் அந்தணர் குடும்பமொன்றில் ஏழு சகோதரர்களுக்குப்பின் முத்துப் பட்டன் பிறந்தான். இளமையிலேயே சகல வித்தைகளிலும் வல்லவனானான். அவன் சத்தியத்தில் பற்றுடையவனாதலால் அண்ணன்மாரோடு ஒத்துப்போக முடியவில்லை. தாய் தந்தையரோடு வாழ முடியவில்லை. இதைப் பாடகர் சொல்லும் விதத்தைக் கவனிப்போம்.

“சத்தியவான் முத்துப்பட்டன் தமயன்மாரோடே

சண்டைசெய்து

மாதாபிதா வெறுத்து வஸ்து வகை தானிழந்து

பிறந்த ஊர்தனைக் கடந்து பிறவூரில் போய்ச்சேர்ந்தான்.

நா. வானமாமலை

ஊரைவிட்டு வெளியேறிய முத்துப்பட்டன் கொட்டாரக் கரைக்குச் சென்றான். ராமராஜன் என்ற சிற்றரசனிடம் சேவகத்தில் அமர்ந்தான், சில வருஷங்கள் சென்றன.

அவனுடைய சகோதரர்கள் அவனைத் தேடி எங்கெல்லாமோ அலைந்துவிட்டு, கடைசியில் கொட்டாரக்கரை வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கே ஒரு மரத்தடியில் களைத்துப்போய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தற்செயலாக அங்கு வந்த முத்துப்பட்டனைக் கண்டார்கள். அவனைக் கண்டதும் அவன் சீராக வாழ்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். அவனையும், அவனுடைய செல்வத்தையும் ஊருக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க விரும்பினார்கள்.

“தாயும் தகப்பனாரும் தவித்தல்லோ தேடுகிறார்
சேஷ்யர் பெண்ணையல்லோ சிறப்பூட்டக்
கேட்டிருக்கு

திரவியங்கள் உண்டுமானால் சிமைக்குப்
போய்விடலாம்.”

என்று அவனிடம் சொன்னார்கள்.

முத்துப்பட்டன் அரசனிடம் விடை பெற்று அண்ணன் மாரோடு புறப்பட்டான். ஆரியன் கோவில், குளத்துப்புளி, சவரிமலை ஆகிய ஊர்களைக் கடந்து பொதிகைமலை வழியே நடந்தார்கள். சொரிமுத்துப் பாதை வழியாக தளவாய் கொட்டகைக்கு வந்தார்கள். அங்கே சுமையிறக்கி வைத்து விட்டு மாலை அனுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டார்கள். இரவு கழிந்தபின் மறுபடியும் புறப்பட்டார்கள். சில நாழிகைகளுக்குப் பின் முத்துப்பட்டனுக்குத் தாகமுண்டாயிற்று. அரசடித் துறையில் நீர் குடிக்க இறங்கினான். பூசையில் மூழ்கியிருக்கும்போது அவனுக்குப் பின்னாலிருந்து இனிய நாட்டுப் பாட்டின் ஒலி காற்றில் ஏறிவந்து, அவன் செவிவழியாக உள்ளத்தில் நுழைந்தது. திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் கண்டதென்ன?

“பட்டனும் பூசை செய்ய பாவையர் ரெண்டு பேர்கள் பெட்டியிலே சோறுங்கொண்டு பூச்சிநாய் தனைப்பிடித்து பட்டனத்தன்னை வீட்டு பசுக்கிடைக் கேகும்நேரம் மட்டிலா தாகமுண்டாய் வந்தவர் தண்ணீர்தன்னில்,”

“குவித்தவர் தண்ணீர்கோரிக் குடித்துமே தாகம்தீர்ந்து பணிந்துமே கிடைக்குப்போக பாவையர் பாடுமோசை இனந்தெரியாமல் கேட்டு ஏங்கியே முத்துப்பட்டன் வனந்தனில் சுத்திஓடி மறித்திட்டான் பெண்கள் தன்னை.”

அவர்களை மறித்து அவர்களிடம் தன்னை மணந்து கொள்ளும்படி கேட்கிறான். அவர்கள் மறுத்துப் பேசுகிறார்கள்:

பட்டன் :

“பெண்ணே உனைப் பெற்றதாய் தகப்பனாரு சொல்லு பேதமை கொள்ளாதுசற்றே என்முன்னாக நில்லு.”

பெண்கள் :

“பின்னே வழிவிட்டு ஓடனுமானாலும் கல்லு, வேறே பரியாசஞ்சொன்னால் பறிப்போமே பல்லு சாம்பசிவ நாதர் போலிருக்கிறீர் சுவாமி சக்கிலிச்சி நாங்கள் தீண்டப் பொறுக்குமோ பூமி.”

பட்டன் :

“ஆண்டவன் செயலினா லுங்களைப் பெற்றாளே மாமி, அல்வாமல் வேறில்லை தாகந்தணித்திட நேமி.”

இவன் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே அவர்கள் ஓடிக் காட்டுக்குள் மறைந்துவிட்டார்கள். பட்டன் மயங்கி விழுந்துவிட்டான்.

ஒடிப்போன பெண்கள் ஆடுமேய்த்துக் கொண்டிருந்த தங்கள் தகப்பன் வாலப்பகடையிடம் போய் நடந்த விஷயத்தைச் சொன்னார்கள். அவன் வெகுண்டெழுந்து மாடறுக்கும் கத்தியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அரசடித்துறைக்கு வந்தான். அங்கே பட்டன் புழுதியில் கிடப்பதைக் கண்டான். அவனையறியாமல் இரக்கமுண்டாயிற்று. கையைத் தட்டிச் சப்தமுண்டாக்கினான். பட்டன் எழவில்லை. சிறுகல்லை அவன்மீது எறிந்தான். பட்டன் கண் விழித்தான், "நீ யாரெ"ன்று கேட்டான். வாலப்பகடை, தன் மக்களிருவரை ஒரு பார்ப்பான் மோசம் செய்ய முயன்றதாகவும் அவனைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டவே தேடிக்கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னான்.

“அந்தமொழி சொன்னவுடன் சக்கிலியன் என்றறிந்து அப்போது முத்துப்பட்டன் முறை செப்புவான் தாயுடன் கூடப்பிறந்த அம்மானே சமர்த்திகளுக் காசைப்பட்டு ஓடி வந்தேனே.”

என்று பட்டன் துணிந்து சொன்னான். மேலும்

“நாலுபேரறிய மணஞ்சூட்டி வைப்பாய் நாளை.”

என்று முடிவாகக் கூறினான். அதைக் கேட்ட வாலப்பகடை வாயடைத்துப் போனான். கால்பதறிற்று; நாவுளறிற்று; திக்கித் திணறி அவன் பேசினான். அவன் கோபமெல்லாம் ஆறி விட்டது.

“நாயல்லவோ எங்களுக்குலம் ஓ நயினாரே,
நாற்றமுள்ள விடக்கெடுப்போம் ஓ நயினாரே,
செத்தமா டறுக்கவேணும் ஓ நயினாரே,
சேரிக்கெல்லாம் பங்கிடவேணும் ஓ நயினாரே.”

ஆட்டுத்தோலும் மாட்டுத்தோலும் அமுக வைப்போமே,
அதையெடுத்து உமக்கு நன்றாய் அடியறுப்போமே,
அடியறுப்போம், கவடுதைப்போம், வாரறுப்போமே,
அதையெடுத்துக் கடைக்குக்கடை கொண்டு

விற்போமே.

சாராயம் கள்ளுடிப்போம் வெறிபிடித்த பேர்
சாதியிலே சக்கிலியன் தான் நயினாரே.

அதைக் கேட்ட பட்டன் உறுதியோடு சொல்லுகிறான்;

“கோபம் வேண்டாம் மாமனாரே சொல்லக்கேளும்நீர்
கோடிகோடி தர்மமுண்டு உமது மக்களை
சாதிமுறை யாகத்தாலி கட்டிவைத்தக் கால்
தாய்தகப்பன் நீரல்லவோ இன்று முதலுக்கு
சாதிசனம் போல்நின்று வாரேன் குடிலுக்கு.”

அதைக் கேட்ட வாலப்பகடைக்கு முற்றிலும் ஐயம்
நீங்கிவில்லை. ஆகையால் அவன் ஒரு நிபந்தனை விதிக்கிறான். குடுமியையும், பூணூலையும் களைந்துவிட்டு, நாற்பது நாட்கள் சக்கிலித் தொழில் செய்து செருப்பு விற்பவந்தால் தனது மக்களை அவனுக்கு மணம் செய்து வைப்பதாகக் கூறுகிறான். பட்டன் சம்மதியாமல் ஓடிவிடுவான் என்பதே அவன் எண்ணம். ஆனால் பட்டன் சம்மதிக்கிறான். அண்ணன் மாரிடம் சொல்லிவிட்டு அன்றே திரும்புவதாகக் கூறிச் செல்லுகிறான்.

பட்டன் தனது சகோதரர்களிடம் உண்மையைச் சொல்லுகிறான். அவர்கள் அவனுக்குப் 'புத்தி' சொல்லுகிறார்கள். செத்த மாட்டைத் தின்னும் புலையன் வீட்டுப் பெண்ணோடு சேரலாமா என்று கேட்கிறார்கள். மேல்சாதிக்க

நா. வானமாமலை

காரர், பசு உயிரோடிருக்கும் வரை பாலை உறிஞ்சிவிட்டு செத்த மாட்டைத்தான் புலையனுக்கு மிஞ்சிவிடுகிறார்கள் என்று எதிர்த்துத் தாக்குகிறான் பட்டன். புழு பூச்சிகளையும் நண்டையும் தின்னும் சக்கிலியன் வீட்டுப் பெண்ணைப் பார்ப்பான் மணக்கலாமா என்று கேட்கிறார்கள். வயலில் விளையும் பயிரின் பயனையெல்லாம் மேல் சாதிக்காரர்கள் அள்ளிச்சென்று விடுவதால் வயலில் மிஞ்சும் புழு பூச்சியும், நண்டும்தான் புலையனுக்கு மிஞ்சுகின்றன என்று பட்டன் குத்திக்காட்டுகிறான். விவாதிப்பதில் பயனில்லையென்று கண்ட சகோதரர்கள் அவனை ஒரு கல்லறைக்குள் தள்ளி அடைத்து விடுகிறார்கள்.

அவர்கள் போன பின்பு முத்துப் பட்டன் தந்திரமாக கல்லறையிலிருந்து தப்பி வந்தான். வரும் வழியில் குடுமியை அறுத்தெறிந்தான். பூணூலைக் களைந்தான். தோல் வாங்கிச் செருப்புத் தைத்து தோளில் மாட்டிக்கொண்டு சேரிக்கு வந்து சேர்ந்தான். மாட்டுக்கிடை விட்டுத் திரும்பிய வாலப்பகடை செருப்பைக்கண்டு திகைத்தான். பட்டனைக் கண்டதும் திகைப்பு மகிழ்ச்சியாக மாறிற்று. உடனே திருமணம் நிச்சயித்தான். உறவு முறையாரை அழைத்தான். இந்த அதிசயமான திருமண வைபவத்தைப் பாடகன் வாய்மொழியாகவே கேட்போம்.

“இனசாதிக்காரர், வள்ளுவனும், வந்துஏற்ற

முகூர்த்தமிட்டு,

இட்டாரே அத்திமரம் நாட்டி ஆவரம்பூக்கொண்டு

பந்தலிட்டு,

மணவறையிட்டு பகடைகள்கூடி வாய்த்த நல்ல

பெண்களுக்கு,

வளையுடன், பாசியும்காதில் பென்னோலையும் மஞ்சள்

பருக்கைபூசி

நெற்றியில் பொட்டு மையிட்டு முக்குத்திறத்தும்
 பொருந்தவிட்டு
 வேடிக்கையாக இருபெண்கள் தன்னையும் நேசமாய்க்
 கூட்டிவந்து
 வந்தபட்டனும் பெண்களையும் அந்த மணவறை
 தன்னில்வைத்து
 மங்கிலியம் நிறைநாழியும் வைத்துக் கணபதி
 கொண்டுவைத்து
 சந்திரன், சூரியன், தேவர்கள் சாட்சியாக முத்துப்பட்டன்
 தாலியைப் பூட்டினான் பொம்மக்கா, திம்மக்கா
 தம்கழுத்தில்
 கழுத்தில் மாலையிட, பகடைகள் கலந்து குலவையிட
 காப்பக கையோடந்த மாப்பிள்ளைக்குப் பெண்கள்
 சாப்பாடு கொண்டுவைக்க
 உறமுறையாகும் சடங்கு கழித்தவுடனே விருந்தளிக்க
 உற்ற நல்ல பகடையெல்லாம் மொத்தமாய்
 தாரைவார்த்தார்
 தாரைவார்த்தவுடன் சக்கிலியப் பெண்கள் சகலரும்கூடி
 சாதி முறைப்படி கும்மியடிக்கிற சத்தத்தைக் கேளுங்கள்.”

திருமண விழாவில் உற்சாகமாகக் கலந்துகொண்ட சக்கிலியர்கள், சக்கிலிச்சிகள் சிலரது பெயர்களை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? இதோ: வஞ்சிப் பகடை, வாலப் பகடை, சேருப்பகடை, வள்ளிப்பகடை, ஊமச்சி, கோவில் பகடை, சிவனிப்பகடை, பொம்பிப் பகடை, சோனிப் பகடை, ராச்சிப்பகடை, சின்னப்பகடை, நாச்சிப் பகடை, இன்னும் எத்தனையோ பேர்.

அன்றிரவு பட்டன் திம்மக்கா மடியில் தலையும், பொம்மக்கா மடியில் காலும் வைத்துச் சற்றே கண்ணயர்ந்தான். பொல்லாத சொப்பனங்கள் கண்டான், காப்பை, கரையான் அரித்தாகவும், கோழிக்குஞ்சை விருகுப் பூனை பிடித்து ஓடவும் கண்டான். கதவு தட்டிய ஓசை கேட்டுக் கண் திறந்தான். பகடைச் சிறுவனொருவன் கதவு திறந்ததும் வந்தான். வாலப்பகடையின் மாடுகளை ஊத்துமலை வன்னியரும், உக்கிரங்கோட்டை வன்னியரும் களவு கொண்டுபோனதாகவும் மறித்தவர்களை விரட்டிவிட்டதாகவும் சொன்னான்.

சட்டென எழுந்து பட்டன் வாளையும் தடியையும் எடுத்துக் கொண்டு, நாயையும் அவிழ்த்துவிட்டுப் புறப்பட்டான். அவனது மனைவியர் தடுத்துப் பார்த்தனர். காலையில் பார்க்கலாம் என்றனர். துணையோடு போகலாம் என்றனர். தந்தையிடம் சொல்லலாம் என்றனர், தன்னால் ஏற்பட்ட வெறுப்பினால்தான் வன்னியர், யார் தூண்டுதலாலோ இவ்வாறு பழிவாங்கத் துணிந்தனர் என்று பட்டன் நினைத்தான். ஆகவே யாரையும் துணைக்கு, அழைத்துச் செல்ல அவன் விரும்பவில்லை. தனியே சென்றான். நாய் மட்டும் தொடர்ந்தது.

மாட்டு மந்தையைக் கண்டான். வன்னியரை எதிர்த்துப் போரிட்டான். பத்துப் பேர் இறந்தனர். ஒருவன் எங்கேயோ ஓடி விட்டான். இப்போர் காட்சியைப் பாடகர் எவ்வாறு வருணிக்கிறார் பார்ப்போமா?

“வாங்கொண்டு வெட்டி மடிந்தார் சிலபேர்.
வல்லயத்தில் குத்தி மாண்டார் சிலபேர்,
ஊளையிட்டுக் கொண்டு உருண்டார் சிலபேர்,
ஒதுங்கி அடிபட்டு இறந்தார் சிலபேர்,
முட்டு மடிந்து கிடப்பார் சிலபேர்
பட்டபின் வெட்டாதே என்பார் சிலபேர்”

போர் முடிந்தது என்று எண்ணிய முத்துப்பட்டன் கைகமுவ ஆற்றங்கரைக்கு வந்தான். நாயும் வந்தது. முகம் கைகமுவப் பட்டன் குனிந்ததும் முதுகில் ஒரு குத்துவிழுந்தது. திரும்பிக் குத்தினவனைக் குத்தினான் முத்துப்பட்டன். முத்துப் பட்டன் ஓடைக் கரையில் செத்து விழுந்தான். முதுகில் குத்தியவனும் சற்று தொலைவில் விழுந்து இறந்தான். அவனைப் பாடகர் "சப்பாணி, நொண்டி, ஒளிந்திருந்தவன்" என்று இழிவாக்கிக் கூறுகிறார்.

நாய் ஓடிற்று, குடிசை வாசலிலே காத்திருந்த மனைவியர் நாயைக் கண்டு பதைத்தனர். அது ஓடிய திசையில் ஓடினர். ஓடைக் கரையில் கணவனது உடலைக் கண்டனர். மேல் விழுந்து ஓலமிட்டு அழுதனர்.

“முகத்தோடே முகம்வைத்து முத்தமிட்டுக்

கொண்டமுதார்

நாலு கழியலியே, நாலாநீர் கூடலையே,
ஏழு கழியலியே, ஏழாநீர் கூடலையே,
தாலிகொண்டு வந்த தட்டானும் போகலையே
கொட்டி பறையனுக்குக் கொந்துக் கொடுக்கலையே,
கோண மணவறையில் குந்தவைத்த தோஷமுண்டு
வட்ட மணவறையில் வந்திருந்த தோஷமுண்டு
பொருந்தி இருந்தோமோ, பிள்ளைகளைப் பெற்றோமோ
பணியாரம் சுட்ட சட்டி பாதிமணம் போகலையே
பந்தல் பிரிக்கலையே, வந்தஜனம் போகலையே
எம்கணவா, எம்கணவா, இந்த விதி வருவானேன்?
சண்டாள வன்னியர்கள் சதித்தாரே கணவரைத்தான்.”

பின்பு அவர்கள் கணவனுடலை மலையோரத்தில் இலைகளால் மூடி வைத்துவிட்டு கணவனோடு, தீப்பாய உத்தரவு கேட்க சிங்கம்பட்டி அரண்மனைக்கு வந்தார்கள்.

சிங்கம்பட்டி மன்னன் உண்மையென்னவென்று கேட்டான்.
அவர்கள்,

“..... மன்னா துணைவனும் உயர்குலத்தான்
வல்லமையாகவே தான் மணஞ்செய்தார் எங்களைத்தான்
கள்ளரோடு யுத்தம்செய்து எம்கணவரும்
மாண்டுவிட்டார்
வள்ளலின் பாதஞ்சேர வரம் தரவேணும்.”

என்று சொன்னார்கள். மன்னன் தன் அரண்மனையில் கவலை
யில்லாதன் மனைவிமாரோடு வாழ அழைத்தான், அவர்கள்.

“மங்கிலியப் பெண்கள் எம்மை நகைப்பாரே
வாலைப்பகடை நம்மை இதற்கோ வருந்திப்பெற்றான்?
சங்கடத்தைப் பார்ப்பதற்கோ, சண்டாளி
போய்வாரோம்.”

என்று சொல்லித் திரும்பினார்கள். மன்னன் மனமிளகி அவர்
களை அழைத்து தீப்பாய அனுமதியளித்தான். சந்தனக் கட்டை
யடுக்கி பூம்பந்தல் போட்டுக் கொடுத்தான். பட்டன் உடல்
தகனமாகும்போது அவனது இருமனைவியரும் தீக்குளித்து
உயிர்விட்டார்கள்.

ஆகாயத்திலுள்ள தேவர்கள் எல்லோரும் முத்துப்
பட்டன் பொம்மக்காள், திம்மக்காள் ஆகிய மூவரையும்
வாழ்த்தினார்கள்.

இக்கதையின் சமூக அடிப்படைபற்றியும், வேறு
அம்சங்களைப் பற்றியும் அடுத்த இதழில் விமர்சனம் செய்
வோம்.

■ முத்துப்பட்டன் கதை - ஆராய்ச்சி - 2

முந்திய கட்டுரையை எழுதிய பின்னர் சொரி முத்தையன் கோயிலை நேரில் சென்று பார்த்தேன். முத்துப்பட்டன் கதை உண்மையான சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை வலியுறுத்தப் பல சான்றுகளை அங்கு கண்டேன்.

பட்டவராயன் கோயில் சொரி முத்தய்யன் கோயிலுக்கு வடக்கேயுள்ளது இவை பொாதிகை மலைமேல் தற்போது காரையாறு அணை கட்டியுள்ள இடத்திலிருந்து ஒன்றரை மைல் தூரத்தில் இருக்கின்றன. கோயிலுக்குள் மூன்று சிலைகள் உள்ளன. ஒன்று பட்டவராயன் சிலை. இடுப்பில் சல்லடம், ஒரு கையில் வல்லயம், மற்றொன்றில் சூர்க்கத்தி, தலையில் முண்டாசு, முறுக்கிவிட்ட மீசை, சாய்ந்து விழுவது போன்ற நிலை. மொத்தத்தில் கலைத்திறன் மிக்க சிற்பி தன் ஆர்வம் முழுவதையும் கொட்டிச் செதுக்கியுள்ளது போலத் தோற்றமளிக்கிறது. ஒரு பக்கத்தில் திம்மக்கா, இடுப்பில் ஒரு கூடை. ஒரு கை கூடையை அணைத்திருக்கிறது. இச்சிலை, பட்டவராயன் சிலைக்கு மற்றொருபுறமுள்ள பெண்ணுருவச் சிலையைவிட சற்றே உயரமானது. மறுபுறம் இருக்கும் சிலை பொம்மக்கா அவள் கையில் ஒரு கலசம். மற்றொரு கையில் 'பொந்தந்தடி' என்ற கதை போன்ற தடி. இரண்டு சிலைகளும் மிக அழகாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

வன்னியரை எதிர்த்துச் சண்டை செய்யும்போது பட்டன் பயன்படுத்தியதாகச் சொல்லப்படும் ஈட்டியும், வல்லயமும் கோயிலினுள் சார்த்தி வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை போன்ற பல ஈட்டிகளும் வல்லயங்களும், நேர்த்திக் கடனாக மக்கள் அளித்திருக்கிறார்கள். அவை கோயிலுக்கு

வெளியே இருக்கின்றன. பட்டனுக்கு அருகே இரண்டு நாய்கள் இருக்கின்றன. அவற்றைப் பூச்சி நாய், காட்சி நாய் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

இக்கோயிலின் முன்னுள்ள பாதையில் இக்கோயில் தோன்றிய காலம் 999 ஸ்ரீ என்று, பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்று கொல்லமாண்டு 1133 ஆகையால் 134 வருஷங்களுக்கு முன் இக்கோயில் தோன்றியது என விளங்குகிறது. மற்றொரு கல் வெட்டு இக்கோயில் சிங்கம்பட்டியரால் கட்டப்பட்ட தென்று கூறுகிறது. இக்கோயில் கட்டுமுன் இக்கோயிலில் உள்ள சிலைகள், இக்கோயில் இருக்கும் இடத்திற்குச் சுமார் நான்கு மைல் கீழேயுள்ள சுனியமுத்து பட்டவராயன் கோயிலில் இருந்ததாகவும், அது மிகவும் பழமையான கோயில் எனவும், அதுவே ஆதிப்பட்டவராயன் கோயில் எனவும் கூறுகிறார்கள். இவ்விரண்டு கோயில்களுக்கும் நேர்த்திக் கடனாகச் செருப்புகளைச் சேர்ப்பிக்கிறார்கள். இது கவனத்துக்குரியது.

மலையில் பல பகுதிகள் இக் கதையின் நிகழ்ச்சிகளோடு சம்பந்தப்படுத்திப் பெயரிடப்பட்டுள்ளன. கோயிலுக்குக் கிழக்கேயுள்ள இடம் 'பசுக்கிடைவிளை' என்றழைக்கப்படுகிறது. இங்கே தான் வாலப்பகடையின் பசுக்கிடை இருந்ததாம். இப்பொழுதும் இங்கே பசுக்கிடை இருக்கிறது. 'கச்சை கட்டி முடுக்கு' என்றொரு மலைப்பாதை இருக்கிறது. இங்குதான் வன்னியருக்கும் பட்டனுக்கும் சண்டை நடந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். 'கச்சை கட்டு' என்றால் சண்டைக்குத் தயார் செய்தல் என்ற பொருள் இன்றும் இருக்கிறதல்லவா? 'படுகளப்பாறை' என்ற பாதையில் தான் பட்டன் இறந்து விழுந்து ஓடைக்கரையில் உருண்டான் என்று சொல்லுகிறார்கள். 'அரசடித்துறை அல்லது 'பூசைத்துறை' என்பது பட்டவராயன், பொம்மக்காவையும்

தம்மக்காவையும் பார்க்குமுன் பூசை செய்துகொண்டிருந்த இடமென்று சொல்லப்படுகிறது.

இவ்வளவு துல்லியமாக இடங்கள் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றன. சக்கிலியர்களும், தொட்டியர்களும் வாழ்ந்த இடமும் 'தொட்டியர் வலசை' என்று சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. இவை யாவும் எதனைக் காட்டுகின்றன? இக்கதை உண்மையான கதையென்பதையே வலியுறுத்துகின்றன.

இதற்குமேல் சில செய்திகளை 90 வயது நிறைந்த சிங்கம்பட்டி சுப்பிரமணியக் கவிராயர் அவர்கள் கூறினார்கள். அவர்கள் அப்பகுதியில் வழங்கும் கர்ண பரம்பரைச் செய்திகளின் கருவூலமாக விளங்குகிறார்கள்.

வாலப்பகடையும், அவனது உறவினர்களான சக்கிலியர்களும், நீலகண்டன் என்ற தொட்டியனது மேற்பார்வையின் கீழ் மலைக்காவல் புரிந்து வந்தார்களென்றும், அவர்களே மலையிலுள்ள மாட்டுக் கிடைகளைக் காவல் காத்து வந்தார்களென்றும் சுப்பிரமணியக் கவிராயரவர்கள் கூறுகிறார்கள். மேலும் இந்த நீலகண்டனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் கொன்று விட்டுத்தான் நல்ல குட்டி என்பவன் சிங்கம்பட்டிப் பாளையத்தை ஸ்தாபித்தான் என்றும் கூறுகிறார்கள். நீலகண்டன் கொல்லப்பட்டான் என்பதற்கு, 'நீலகண்டன் கசம்,' நீலகண்டன் 'தலை வெட்டிப் பாறை' என்ற பெயர்கள் சான்றாகக் காணப்படுகின்றன இதே நீலகண்டன் தான் விலலுப் பாட்டிலும்,

“காக்க வேணும் பொதிகாசல

மென்று கட்டுடனே வாரார்”

வந்து திருநீலகண்டனைக் கண்டு

கடவினை நானும் விட்டு,

என்று குறிப்பிடப்படுகிறான், பட்டவராயன் கதை நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும் காலத்தில் அவன் வாழ்ந்திருக்கிறான். அப்படியானால் பட்டவராயன் கதை நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும் காலத்தில் அவன் வாழ்ந்திருக்கிறான். அப்படியானால் பட்டவராயன் கொல்லப்பட்ட சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் நல்லகுட்டி திருநீலகண்டனைக் கொண்டு சிங்கம் பட்டியை ஸ்தாபித்திருக்க வேண்டும். சிங்கம்பட்டியை நல்லகுட்டி ஸ்தாபித்தது சுமார் 350 வருஷங்களுக்கு முன்புதான் என்று தெரிகிறது. அப்படியானால் இச்சம்பவங்களும் சற்றேறக்குறைய அதே காலத்தில் நிகழ்ந்திருக்கக்கூடும்.

இனி இக்கதை எவ்வாறெல்லாம் வழங்குகிறது. அவற்றுள் சரித்திர நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பொருத்தமானது எது என்று காண்போம்.

சென்ற இதழில் அச்சிடப்பட்ட 'பெரிய முத்துப் பட்டன் கதை'யில் கதைப்போக்கு எவ்வாறிருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டேன். இவற்றைத் தவிர சில முக்கிய மாறுதல்களைக் கொண்ட கதையருவங்களும் வழங்கி வருகின்றன. அம்மாறுதல்கள் எவை என்று காண்போம்.

முதன் முதலில் முத்துப்புலவர் என்னும் வில்லுப் பாட்டுப் புலவர் பாடி வரும் வில்லுப்பாட்டைக் கவனிக்கலாம். அவருடைய பாட்டின் படி, பொம்மக்காவும், திம்மக்காவும் பிறப்பில் சக்கிலியப் பெண்கள் அல்ல. அவர்களுடைய பிறப்பு விசித்திரமானது. ஒரு பிராமணர் வீட்டில் பசுவொன்று இரவோடு இரவாய் தண்ணீர்க்குழியில் விழுந்து இறந்து விட்டது. அவர் காலையில் அதைக் கண்டு பசுவைக் காப்பாற்றாத பாவத்தைத் தொலைக்கக் காசிக்குப் போய் விட்டார். அவர் மனைவி பாவந்தீர பல உபவாசங்கள் லிருந்து, சிவபிரான் அருளால் கருவுற்றாள். இரட்டை குழந்தைகளை ஈன்றாள். இவற்றைத் தான் வளர்த்தால் ஊரா

பழிதூற்றுவார்களென்று காட்டில் விட்டுவிடச் செய்தாள். காட்டில் ஒரு நாகம் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றிற்று. வாலப் பகடையும், அவன் மனைவியும் அவ்வழி போகும்போது குழந்தைகளைக் கண்டெடுத்து வளர்த்தனர்.

இவ்வாறு பல இடங்களில் வில்லுப் பாட்டு பாடப் படுகிறது. முத்துப் புலவரையே சந்தித்து இதைப்பற்றிக் கேட்டேன். அவர் வெளிப்படையாக உண்மையைச் சொல்லி விட்டார். அவருக்குமுன், அவருடைய தகப்பனாரும், அவருக்கு முன் அவருடைய பாட்டனாரும் வில்லுப்பாட்டு பாடிவந்தார்களாம். அவர்கள் தான் பட்டவராயன் கோவிலுக்கு வழக்கமாக வில்லடிக்குப் போவார்களாம். மூவரும் பொம்மக்காவும் திம்மக்காவும் பகடையின் மக்களென்றே பாடிவந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் 25 வருஷங்களுக்கு முன்னால் சில பிராமணர்களும், உயர் சாதிக்காரர்களும் கதையை ஆட்சேபித்தார்களாம். பிராமணன், சக்கிலியப் பெண்ணைக் கட்டுகிற கதை என்ன கதை என்று கேலி செய்தார்களாம். சொரிமுத்து ஐயர் கோவிலுக்கு மேல் சாதிக்காரர்கள் அதிகமாக வருவதால், இக்கதையை மாற்றவேண்டுமென்றெண்ணி, அவ்வாறே மாற்றி விட்டாராம். உண்மையில் பொம்மக்கா, திம்மக்கா-இருவரும் சக்கிலியப் பெண்கள் தாமென்று அவர் சொன்னார்.

கதையின் உயிர்நாடியே 'கீழ்சாதி'யில் பட்டன் மணம் செய்துகொண்டது, அவர்கள் வாழ்க்கையில் இணைந்து ஒன்றுபட்டது, அவர்களது நலனைப் பாதுகாக்க உயிர் விட்டது, ஆகியவையே. அவனை வீரனாக்குவது அவனது மனிதத்துவம், சாதி சமயங்களை மீறி அவன் காதலித்த பெண்களை மணந்தான். தான் சேர்ந்துவிட்ட குலத்தைப் பாதுகாக்க உயிர்விட்டான். அவன் நம்நாட்டு இளைஞர்களுக்கு மனிதத்துவத்தின் உருவமாக விளங்கவேண்டும். அதை விடுத்து அவனைச் சாதிக்குள் அடைக்க முயற்சி செய்

திருக்கிறார்கள் சாதி வெறியர்கள். மேலும் எல்லாம் விதிப்படி நடக்கும் என்ற அவர்களது கொள்கையையும் பூர்வஜன்மப் பலன் என்ற கொள்கையையும், இக்கதையினுள் நுழைத்து விட்டார்கள்.

ஏன் அவர்கள் அப்படிச் செய்தார்கள்? பட்டவராயன் பண்பு உயர்ந்த பண்பு, அவன் இலட்சிய புருஷன் என்று உழைக்கும் மக்கள் கருதினார்கள். கூட்டம் கூட்டமாகக் கோயிலுக்கு வந்தார்கள். வில்லுப்பாட்டு பரவிற்று. இதைக் கண்ட நிலப்பிரபுக்களும், அவர்களுடைய நண்பர்களான சாதி வெறியர்களும் கதையை மாற்ற விரும்பினார்கள். மூலக் கதையிலுள்ள உயிரைப் போக்கிவிட விரும்பினார்கள். இம் மாறுதலின் மூலம் உயிரைப் போக்கடித்தும் விட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் முயற்சி வெற்றியடையவில்லை, 200 வருஷங்களில் கதை உழைப்பாளி மக்கள் மத்தியில் நன்கு பரவிவிட்டதால் புதுக் கதை எடுபடவில்லை, இவ்வாறு, உண்மையை தங்கள் பிற்போக்குக் கொள்கைகளுக்கு ஏற்ப மாற்ற அவர்கள் செய்த முயற்சி தோல்வியுற்றது. மக்களது 'நாட்டுக் கலை'யைக் கூடத் திரித்து உண்மையை மறைக்க இன்னும் முயற்சி நடக்கிறது. மக்கள் தங்கள் 'நாட்டுக் கலை'யைப் பாதுகாக்க விழிப்புடனிருக்க வேண்டும் என்பதைத்தான் இம்முயற்சி அறிவுறுத்துகிறது.

முத்துப் புலவர் உண்மையைக் கூறியதற்காக நாம் அவருக்கு நன்றி செலுத்தவேண்டும். அவருடைய குடும்பத்தினர்தான் வெகு காலமாக முத்துப்பட்டன் கதையை வில்லுப் பாட்டாகப் பாடி உயிரோடு வைத்திருக்கிறார்கள். அவர் உண்மையான கதையைச் சொல்லும்போது சம்பவங்கள் நடப்பதுபோல் கண்முன் காண முடிகிறது. அவர் சொன்ன கதையில் சில அம்சங்கள் அச்சக் கதையோடு வேறுபடுகிறது. ஆனால் இவ்வேறுபடும் அம்சங்களே உண்மை என்று சுப்பிரமணியக் கவிராயரும் கூறுகிறார்கள். நமக்கும் நாமறிந்த

சமூக - சரித்திரச் சூழ்நிலைகளில் அவை தாம் உண்மையென்று நம்பத் தோன்றுகிறது.

அச்சப்பாட்டிலிருந்து முத்துப்புலவர் கதை வேறுபடும் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. சக்கிலியப் பெண்கள் முத்துப் பட்டனைக் கண்டு ஆசைப்பட்டார்கள். வெகுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தங்களையறியாமல் பாடி விட்டார்கள். முத்துப் பட்டன் திரும்பினான். வழிமறித்தான்.

2. பெண்கள் ஓடிப்போய் தங்கள் தகப்பனிடம் நடந்ததைக் கூறினார்கள். அவன் அவர்களோடு வந்தான். மூர்ச்சையாகிக்கிடக்கும் பட்டனைக் கண்டான். பட்டன் எழுந்து வாலப்பகடையிடம் அவர்களை மணம் செய்து வைக்கக் கோரினான். வாலப்பகடை இத்தகைய திருமணத்திலுள்ள கஷ்டங்களை எடுத்துச் சொன்னான். பட்டன் பிடிவாதமாகக் கேட்கவே பகடை, பாஷையைப் படிக்க வேண்டும், தொழிலைக்கற்க வேண்டும், தங்களுடைய வாழ்க்கை முறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் - என்று நிபந்தனை விதித்தான். இந்த நிபந்தனையை நிறைவேற்ற நாற்பது நாள் கெடு விதித்தான். சரியென்று பட்டன் ஒப்புக் கொண்டான்.

இவ்விஷயத்தில் கவிராயர் சொல்லும் கதை சற்றே வேறுவிதமாயிருக்கிறது. அவர் சொல்வது; பெண்களைப் பின்தொடர்ந்த பட்டன் பகடைகளிடமே நேரில் போய்ச் சேர்ந்தான். அவர்கள் அவனை வரவேற்றனர். உடனே 'மான்னுறைக் கிடை' என்ற இடத்தில் திருமணம் நடந்தது.

இது இயற்கைக்கு விரோதமாகக் காணப்படுகிறது. விவாதம் எதுவுமில்லாமல் பகடை பெண் கொடுக்க எப்படிச் சம்மதிப்பான்? எப்படி நம்புவான்? நாற்பது நாள் கெடு விதித்ததுதான் நம்பத்தகுந்ததாக உள்ளது.

3. வாலப்பகடை மூன்று வருஷங்களுக்குப் பின் இறந்துபோனான். அவனோடு, அவனுக்கு உதவியாகப் பட்டன் தொழில் செய்து வந்தான். செருப்புத் தைத்தான்.

கிடையைக் காவல் புரிந்தான். துஷ்ட மிருகங்களால் சல்லியம் இல்லாமல் அவற்றைத் தனது நண்பர்களோடு வேட்டையாடிக் கொன்றான். பகடைக்குப் பின் இவனே தலைவனானான். 'பட்டவராயன்' என்று பெயரும் பூண்டான். மலையாளத்துக்குப் போகும் பொதிமாட்டுப் பாதையை வணிகர்களுக்காகப் பாதுகாத்தான். கள்வர் பயமும், துஷ்ட விலங்குகளின் உபத்திரவமும் இல்லாமல் வணிகர்களின் போக்குவரத்துக்கு வசதி செய்து, அவர்கள் தங்கவும் வசதி செய்துகொடுத்தான். அவ்விடம் 'குறும்பிலாக்காவு' என்று அழைக்கப்படுகிறது. குறும்பில்லாத காவாக அவ்விடத்தை அவன் மாற்றினான். சிறிது காலத்திலேயே புகழ் பெற்றான்.

அச்சப் பாட்டில் கலியாணமான அன்றே அவன் இறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. முத்துப் புலவரின் கதைதான் உண்மையாக இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் அச்சில் உள்ள வில்லுப் பாட்டில் சண்டைக்குப் போகும் பட்டனோடு வாலப்பகடை செல்லவில்லை. மறுநாள் கூட தன் மக்களோடு இறந்த மருமகனைக் காணச் செல்லவில்லை. கலியாணத்துக்குப் பின் அவனைப் பற்றிய பேச்சே இல்லை. நாடோடிப் பாடல்களில் இவ்வாறு முக்கிய கதாபாத்திரங்களை நட்ட நடுவில் மறந்து விடுவது மரபல்ல, சின்னத் தம்பி கதையில் அவனது படுகளத்தை அறிந்த தாய், மணம்பேசி வைத்திருந்த சோணைச்சி, தகப்பன் ராமப் பகடை, அனைவருமே உயிர் விடுகிறார்கள். நாய்கூட உயிர் விடுகிறது. ஆகையால் வாலப் பகடை உயிரோடிருந்தால் அவனது முடிவுபற்றிக் கட்டாயம் வில்லுப்பாட்டு சொல்லியிருக்கும். பகடை இறந்துவிட்டா னென்றும், இறந்தபின் முத்துப்பட்டன் இனத்தாருக்கும், உழவர்களுக்கும் வணிகர்களுக்கும் செய்த நன்மைகளைப் பற்றி முத்துப் புலவர் வில்லுப்பாட்டில் பாடுகிறார். சுப்பிரமணியக் கவிராயரும் வாலப்பகடை இறந்த பின் தான் கொள்ளை நடந்தது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

5. கொள்ளை நடத்தியவர்கள் வன்னியக் கரந்தை தேவர்கள் என்று முத்துப் புலவரும், சுப்பிரமணியக் கவி

ராயரும் ஒரு முகமாகச் சொல்லுகிறார்கள். காரணம் கேட்ட போது அவர்கள் கூறியது இதுதான்: அவர்கள் தேசத்தில் 11 வருஷம் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் உக்கிரங்கோட்டைப் பாளையக்காரன் தங்கள் சாதியைச் சேர்ந்தவன் என்று புக லிடம் கேட்டார்கள். அவன் அவர்களைப் பொதிகை மலைக் கிடைகளைக் கொள்ளையடிக்க ஏவித் தானும் ஆட்களை அனுப்பினான். அவனுக்கும் பங்கு கொடுப்பதென்று உடன் படிக்கை ஆயிற்று.

மேற்கூறிய விவரம் இருவரும் கூறியது, தேவர்கள் முற்கால மன்னர்களிடம் படை வீரர்களாக இருந்து நிலத் தொடர்பை இழந்துவிட்டார்கள். பாண்டியராட்சி மறைந்து நாயக்கர்-ஆட்சி ஏற்பட்டபின்னர், அவர்களில் பெரும்பாலோர் பிழைக்க வழியின்றி கூட்டம் கூட்டமாகத் திருடத் தொடங்கி னார்கள். திருமலை நாயக்கர் காலத்தில் அழகர் மலைத் திருடர்களை அடக்க 'மதுரை வீரன்' உதவினான் என்று மதுரை வீரன் கதை கூறும். 'வன்னியன் கதை', 'பட்டன் கதை' இவற்றிலும் இவர்கள் கொள்ளையடித்தது கூறப்படுகிறது. இத்தகைய ஒரு கூட்டத்தை உண்டாக்கியது பலவீனமான நிலப்பிரபுத்துவமே. அவர்களுக்குத் தொழில் கொடுத்து, நிலம் கொடுத்துப் பிழைக்க வழிசெய்ய நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சி யால் முடியவில்லை. ஒருசில நிலப்பிரபுக்கள் அவர்களை ஆதரித்து, பெரும்பணம் திரட்டினார்கள். நிலம் திரட்டி னார்கள். நாளாவட்டத்தில் இந்நிலப் பிரபுக்களிடம் இவர்கள் காவல்காரர்களாக அமர்ந்தனர்.

6. கடைசியாக உடன்கட்டையேறத் தீப்பாய்வதற்கு சிங்கம்பட்டி அரண்மனையில் தீக்கேட்க பட்டனின் மனைவி யார் சென்றார்களென்றும், அரசர் தம்மோடு அரண்மனை யில் தங்கக் கேட்டுக் கொண்டதாயும், அவர்கள் மறுத்தபின் சிதையடுக்கி பட்டனைத் தகனம் செய்ய ஏற்பாடு செய்த தாகவும் அச்சப் பாட்டு கூறுகிறது. ஆனால் முத்துப் புலவரும் சுப்பிரமணியக் கவிராயரும், இது உண்மையல்ல என்று கூறுகிறார்கள். முத்துப் புலவர், "உடன்கட்டை ஏற யாரிடமும்

கேட்க வேண்டாம். பட்டன் இரவில் இறந்தார். பக்கத்திலுள்ள சக்கிலியர் விக்கிரமசிங்கபுரம் போய்த் தகவல் சொன்னார்கள். பசுக்களுக்குடைய கோனார்களும், வேறு உழைப்பாளிகளும் ஓடி வந்தார்கள். பெண்களுக்குக் காணியணிப்பதாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் கேட்கவில்லை, உடன்கட்டையேறினார்கள்.”

சுப்பிரமணியக் கவிராயர் வேறொரு காரணத்தால் இது நடந்திருக்க முடியாதென்று சொல்லுகிறார். ஏனென்றால் பட்டன் கதை நிகழ்ச்சிகள் நடந்த காலத்தில் சிங்கம்பட்டி ஜமீனே தோன்றவில்லை. முன்னரே இதற்குரிய சான்றுகளை நாம் பார்த்தோம். நீலகண்டன் வாழ்ந்த காலம்தான் பட்டன் இறந்த காலம். நீலகண்டனைக் கொன்றுதான் சிங்கம்பட்டியை நல்ல குட்டி நிறுவினான். அப்படியானால் சிங்கம்பட்டியாரிடம் எப்படி பட்டனது மனைவியார் தீக்கேட்டிருக்க முடியும்?

அச்சுப்பாட்டில் இதனைச் சேர்ந்தவர்கள் சிங்கம்பட்டியாரைப் புகழ்ந்து காரியம் சாதிக்கும் நோக்கத்தோடு சேர்த்திருக்கலாம், ஏனெனில் பிற்காலத்தில் இக்கோயில்களனைத்தையும் சிங்கம்பட்டி ஜமீன்தார்கள் மேல் பார்த்து வருகிறார்கள். மேலும் அக்கோயில்களுக்கு எப்படியோ 60 கோட்டை விரைப்பாடு சேர்ந்துள்ளது. பலர் உபயமாக இருக்குமென்று தெரிகிறது. அவற்றை சிங்கம்பட்டி ஜமீன்தார்களே அனுபவித்து கோயில் செலவுகளை நடத்தி வந்தார்கள். இதன் காரணமாக தங்களைப் பட்டன் கதையில் சம்பந்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கலாம். அதுவே அவர்களுக்கு கோயிலிலும் சொத்திலும், உரிமையிருப்பதாக மக்களை நம்ப வைக்கும். சிங்கம்பட்டி சரித்திரத்தை விரிவாக உணர்ந்த, ஜமீன்தாரது சாதியைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணியக் கவிராயரே இதனை இல்லையென்று மறுக்கிறார்கள். பரம்பரை பரம்பரையாக இக்கதையை வில்லுப்பாட்டாகப் பாடி வரும் முத்துப் புலவரும் மறுக்கிறார். ஆகையால் நாமும் அதனை நம்ப முடியாது.

■ முத்துப்பட்டன் கதை - ஆராய்ச்சி - 3

கதாபாத்திரங்களின் இயல்புகள்

சென்ற இதழில் வில்லுப் பாட்டு அச்சப் பிரதிக்கும், வில்லுப்பாட்டு பரம்பரையாகப் பாடப்பெற்று வருவதற்கும், கர்ண பரம்பரைச் செய்திகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை ஆராய்ந்தோம். கதை நிகழ்ச்சிகளில் மேற்கூறிய இரண்டு மூலங்களில் சிற்சில வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்று கண்டோம். முத்துப்புலவர் தற்போது பாடிவரும் பொம்மக்கா, திம்மக்கா - வரலாறு புதுப்புனைவு என்பதை அவரே ஒத்துக்கொள்கிறார் என்றும் கண்டோம். பரம்பரையாக அவரது குடும்பத்தில் பாடப்பெற்று வந்த வில்லுப்பாட்டு அமைந்திருக்கும் கதைப்பொருளும் அச்சப் பிரதியின் கதைப்பொருளும் கர்ணபரம்பரைச் செய்திகளும் சாராம்சத்தில் ஒத்திருக்கின்றன. வில்லுப்பாட்டில் கதையின் விறுவிறுப்புக்காகவும் கேட்போர் மனதில் உணர்ச்சியைத் தூண்டுவதற்காகவும் சிற்சில மாறுதல்கள் அங்கும் இங்கும் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால் கதையின் தலைவியான பொம்மக்காள், திம்மக்காள், மற்றும் இதர கதாபாத்திரங்களான வாலப்பகடை பட்டனின் சகோதரர்கள், வன்னியர்கள் ஆகியோரின் பண்புகளை மூன்று மூலங்களும் ஒரே விதமாகத்தான் சித்திரிக்கின்றன.

இவற்றின் காரணம் என்ன? வில்லுப் பாட்டு உழைக்கும் மக்களின் சிருஷ்டி, கர்ணபரம்பரைச் செய்திகள், உழைக்கும் மக்களிடையே வழங்கி வருவன. அச்சப் பிரதியும் இவைகளுக்கு முரண்படாத கதைப்போக்கைக் கொண்டுள்ளது. உழைப்பாளி மக்கள் சரித்திர நிகழ்ச்சிகளை எந்தக் கண்ணோட்டத்தோடு கண்டார்களோ, மனித இயல்புகளை எவ்வாறு மதிப்பிட்டார்களோ, அதே அடிப்

படையில்தான் இம் மூன்று மூலங்களும் மதிப்பிடுகின்றன. ஆகவே தான் கதா பாத்திரங்களின் இயல்புகள் மூன்று மூலங்களிலும் ஒன்று போல் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. இந்தக் கண்ணோட்டத்தை உழைப்பாளி மக்களின் கண்ணோட்டம் என்றே சொல்லலாம்.

முத்துப்பட்டன் இயல்பு

வில்லுப்பாட்டு முத்துப் பட்டனின் குண நலங்களை எப்படி மதிப்பிடுகிறது? அவன் சக்கிலியப் பெண்களை மணந்து கொண்டதால் அவனைச் சாதி கெட்டவன், முறைமை கெடுத்தவன், சண்டாளன் என்று ஏசுகிறதா, அல்லது அவனது மனிதத்துவத்தையும் துணிச்சலையையும், உறுதியையும், தியாகத்தையையும் போற்றுகிறதா?

வில்லுப்பாட்டு அவனது பெயரைக் குறிப்பிடும் இடத்தில் எல்லாம் அவனைப் புகழ்ந்து பேசுகிறது. உதாரணமாக, 'சத்தியவான் முத்துப்பட்டன்,' ஏற்ற, ஆரிய முத்துப் பட்டன், 'சோதிமுத்து', பேர்அழகன் முத்துப்பட்டன்', 'உத்தம முத்துப் பட்டன்,' 'சுவாமிமுத்துப்பட்டன்' என்றே பேசுகிறது. அவனை முன்பின் காணாத வாலப்பகடை முதன் முதலில் அவனைக் கண்டதும், 'இந்திரனோ, தேவனோ, மன்மதனோ, மாயனோ, ஏகசக்ராதிபனோ, என்று நினைக்கிறான். வில்லுப் பாட்டு முதலிலிருந்து கடைசிவரை முத்துப்பட்டனைப் போற்றியே பேசுகிறது.

அவ்வாறு போற்றுவதற்குக் காரணமான இயல்புகள் எவை? முதலிலேயே வில்லுப் பாட்டு அவனது கல்வி அறிவைப் பற்றிக் கூறிவிட்டு, அவன் சத்தியவான் என்றும் கூறுகிறது. 'சத்தியவான்' முத்துப் பட்டன் தமையன்மாரோடு சண்டை செய்து பிறந்த ஊர்தனைக் கடந்து பிற ஊரில் போய்ச் சேர்ந்தான்,' என்று சொல்லுகிறது. தமையன்மாரோடு முத்துப்பட்டன் ஏன் சண்டை செய்தான் என்ற காரணம்

தெளிவாகக் கூறப்பட்டவில்லை. ஆயினும் சத்தியவான், தமையன்மாரோடு சண்டை செய்வதற்கு என்ன காரணம் என்பதை நாம் யூகித்துக் கொள்ளலாம். அவர்கள் படித்த படிப்பும், அவர்களுக்குத் தெரிந்த அறிவும், பொய்மையின் சேவைக்கு பயன்பட்டனபோலும்! அதனால்தான் முத்துப் பட்டன் குடும்பத்தை விட்டுக் கொட்டாரக்கரைக்கு வந்து விட்டான். இந்தச் சம்பவம் அவன் உண்மைக்காக உறுதியாக நிற்பான் என்பதை முன்கூட்டிச் சூசகமாக அறிவிக்கிறது.

அவனுடைய வாழ்க்கையில் புதிய தடத்தை ஏற்படுத்துவது அவனது காதல். இக்காதல் தொடங்கும் கட்டத்தை வில்லுப் பாட்டு சிறந்த கலை உணர்வோடு கையாளுகிறது. பூஜை செய்துகொண்டு இருந்த பட்டன், பெண்கள் பாடும் ஓசையைக் கேட்டான். சக்கிலிச்சி என்ன பாட்டுப் பாடுவாள்? பாரதி கூட்டமுதப்பாட்டு' என்று வர்ணித்தாரே, அந்தக் கும்மியா? சுண்ணம் இடிக்கும் பாட்டா? குறத்தி பாட்டா? பள்ளியர் பாட்டா? தெம்மாங்கா? எந்தப் பாட்டென்று வில்லுப் பாட்டு சொல்லாவிட்டாலும் அது நிச்சயமாக ஒரு நாடோடிப்பாட்டாகத்தானிருக்க வேண்டும். முத்துப்பட்டன் பிராமணன். இதுவரை இம்மாதிரியான பாட்டைக் கேட்டிருப்பானோ, என்னவோ? மகாபண்டிதனான அவன் உழைப்பாளி மக்களின் நாடோடிப் பாடலைக் கேட்டு அதில் மனம் பறிகொடுத்தான். முதன் முதலில் உழைப்பாளி மக்களின் கலை அவனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. பின்னர்தான் உழைப்பாளி வர்க்கப் பெண்கள் அவனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தார்கள். அவனது உள்ளத்தில் தோன்றிய காதல் இன்று பெருகி நாளை வற்றும் காட்டாற்று வெள்ளம் அல்ல. வாழ்க்கை முழுதும் நிலைத்திருக்கக் கூடிய, வாழ்க்கையில் எத்தகைய நியாகத்தையும் பெரிதாகக் கருதாத ஆழ்ந்த உணர்ச்சி அது. வாலப்பகடை தனது மக்களை 'மோசம் செய்ய வந்த பார்ப்பானை, இரண்டு துண்டாக வெட்டுவேன்' என்று கத்தியைக் காட்டிச் சொல்லும் போதும் முத்துப்பட்டன்

நா. வானமாமலை

உயிருக்குப் பயப்படவில்லை. தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளவும் தயங்கவில்லை.

“தாயுடன் கூடப் பிறந்த ஆசை அம்மானே,
சமர்த்திகளுக்கு ஆசைப்பட்டு ஓடி வந்தேனே
பூசைவிட்டு பொருள்விட்டு என் மணந்தானே
பெண்ணாசைப்பட்ட பாவி நானே
தாய் வெறுத்தேன் தமையன்
இழந்தேன் உன் மக்களை நான் வெறுத்தால்
எந்தன் உயிர் மாண்டிருந்தானே
பேய் பிடித்தானைப் போலாகி விட்டேன்
நான் பிள்ளையேன் சக்கிலியா, உன்மக்களை
நாலுபேர் அறிய மாலை சூட்டி வைப்பாய் நானே.”

இவ்வாறு பட்டன் கோபமாக இருக்கும் வாலப் பகடையிடம் கூறுகிறான். அவனது துணிச்சலையையும், மன உறுதியையும் கண்டு வாலப்பகடைக்குக்கோபம் தணிகிறது. இந்த விவாகம் நடைபெறுவதற்கு இடையூறாக உள்ள காரணங்களை எல்லாம் வாலப்பகடை முடிவாகக் கூறுகிறான். சாதி வித்தியாசத்தைப்பற்றி கூறுகிறான். தங்களது இழிந்த வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கூறுகிறான். தொழில் கடுமையைப் பற்றிக் கூறுகிறான். “வரும் இடத்தில் சொல்லுகிறது வகைக்கு வருமோ?” என்று கேட்கிறான். இவ்வளவுக்கும் மனம் கலங்காமல் உறுதியோடு பட்டன் பதில் சொல்லுகிறான்.

“கோடி கோடி தர்மம் உண்டு உனது மக்களை ஜாதி முறையாகத் தாலி கட்டி வைத்தக் கால் சகல தொழிலும் உங்கள் கூடச் செய்வேன் நான் தாய் தகப்பன் நீ அல்லவோ இன்று முதலுக்கு ஜாதி ஜனம்போல் நின்று வாரேன் குடிலுக்கு.”

வாலப்பகடை, நிபந்தனைகள் விதிக்கிறான். பட்டன் நிபந்தனைகள் எல்லாவற்றையும் தயக்கமில்லாமல் ஒப்புக் கொள்கிறான். நிபந்தனைகளின் படியே நடக்கிறான். தனது ஆழ்ந்த காதலுக்காக உயர்ந்த ஜாதி ஆசாரத்தைக் கைவிடுகிறான், குலப் பெருமையைக் கை கழுவுகிறான். குலப் பெருமையைக் காட்டும் பூணூலையும் கழற்றி எறிகிறான். குடுமியை அறுத்து வீசுகிறான், தான் காதலிக்கும் பெண்களின் குலத்தில் சேர்ந்து விட உறுதிக்கொண்டு இழிதொழில் என்று சொல்லப்பட்ட செருப்புத் தைக்கும் தொழிலைக் கற்றுக்கொள்கிறான். இவை அனைத்தும் அவன் காதல் க்ஷணப் பித்தம் அல்ல என்பதைக் காட்டுகின்றன.

அவனது காதல் சுயநலமுடையது அல்ல, தான் சேர்ந்து விட்ட சமுதாயத்திற்காக உயிரையும் அளிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கும் காதல், அவன் கள்ளரோடு, நடத்திய போரும், அவனது படுகளமுமே இதற்குச் சான்று. உடல் நலமின்றி இருந்தும், அவன் தனது சமூகத்தின் விரோதிகளை எதிர்த்து போராட எழுந்தான். மனைவியர் தடுத்தும் கேட்கவில்லை, பசுக்கிடை காக்க உயிர்விட்டான். இனி முத்துப் புலவர் வில்லுப் பாட்டுக் கதையில் வரும் செய்திகளும் இச்சித்திரத்தையே உறுதிப்படுத்துகின்றன. திருமணத்திற்குப்பின் வாழ்ந்த மூன்று வருஷங்களில் உழவர்களுடைய பசுக்களை, விலங்குகள் கொல்லாமலும், கள்வர்கள் திருடாமலும் அவன் பாதுகாத்துக் கொடுத்தான், அவர்கள் அவனிடம் அன்பு காட்டினர். பொதி மாட்டு வணிகர்களும், அவன் கள்வர் பயத்தை ஒழித்ததால், அவனைப் போற்றினர். இச்செய்திகளால் பட்டனது வலிமையும், வீரமும், உழவரது நலனைப் பாதுகாக்கவும், வணிகர்களது நலன்களைப் பாதுகாக்கவும் பயன்பட்டன என்பது தெளிவாகிறது. 'உழைப்பாளியின் செல்வமாகிய பசு நிரைகளைப் பாதுகாக்க அவன் முடிவில் உயிர்கொடுத்தான்.

உண்மைக் காதலன், வீர புருஷன், சிறந்த தியாகி, உயர்ந்த பண்புமிக்கவன் என்று அவனை உழைப்பாளி மக்கள் கருதியதில் ஆச்சரியம் எதுவுமில்லை. இக்கருத்தைத்தான் வில்லுப் பாட்டு; பட்டனது குணச்சித்திரமாக அளிக்கிறது.

இத்தகைய சிறந்த வீரனை உழைப்பாளி மக்கள் எவ்வாறு பாராட்டினார்கள்? உழைப்பாளி வர்க்கத்தில் பிறந்து அவனது மனைவியர் இருவரும் அவனோடு உயிர் விட்டனர். அவர்களது உயிர்கள் அவனது காதலுக்கும், வீரத்துக்கும், தியாகத்துக்கும், அன்புக் காணிக்கையாயின, உழைப்பாளி மக்கள் அவனுக்குச் சிலை எழுப்பினர். கோயில் கட்டினர். தமது குழந்தைகளுக்கு அவனது பெயரை இட்டனர். இன்றும் அவன் வரலாற்றை அன்போடு கேட்கின்றனர்.

மனைவியர் இயல்பு

பொம்மக்காகவும், திம்மக்காகவும் பட்டன்மீது காதல் கொண்டனர். ஆனால் அவன் அவர்களை அணுகிப் பேசும் பொழுது தங்கள் சாதிச் சிறுமையைக் கூறி அவ்வேண்டு கோளை மறுத்தனர்.

“சாம்பதிவநாத போலிருக்கிறீர் சாமி

சக்கிலிச்சி நாங்கள் தீண்ட பொறுக்குமோ பூமி”

என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். கீழ்ச்சாதிக்காரிகள் மேல் சாதிக்காரனை மணம் செய்து கொள்வது தர்மம் அல்ல என்றும், தர்மம் தப்பினால் பூமி பொறுக்காது என்றும் அவர்கள் நம்பினார்கள். உள்ளன்பு அவன் மீது இருந்த போதிலும் அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் தங்கள் தகப்பனுக்குத் தெரிந்தால் மோசம் வரும் என்று பயமுறுத்தினார்கள். ஆயினும் தங்கள் தகப்பன் விதித்த நிபந்தனைகளை எல்லாம் பட்டன் ஒத்துக்கொண்டு நிறைவேற்றி வைத்து

அவர்களை மணம் செய்ய வந்தபோது அவர்களது மனம் பூரித்தது. மனம் ஒத்த தம்பதிகளை வாழ்த்தி,

“மன்மதனும் ரதிதன்மையும் போலவே
வகுத்தானே பாவி பிரம்மனுந்தான்”

என்று சக்கிலியப் பெண்கள் கும்மி அடிக்கிறார்கள். இப் பொழுது பொம்மக்காளும், திம்மக்காளும் தங்களுடைய திருமணத்தை தர்மம் தவறியது என்று கருதவில்லை. தங்கள் குல ரட்சகனாகவே பட்டனைக் கருதுகிறார்கள். அவன் மறவர்களோடு சண்டைக்குப் போகும்போது அவர்கள் அவனைத் தடுத்தது அவர்களது அன்பைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. அவன் மறுத்தபொழுது தாங்களும் அவனோடு வருவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இது அவர்களுடைய வீரத்தையும் காட்டுகிறது. முத்துப் பட்டன் சண்டைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ற பிறகு அவர்கள் பல தீய கனவுகள் காண்கிறார்கள். அவற்றுள் ஒன்று “குடிசையில் தீப்படவும் கொட்டாரம் வைக்கக் கண்டேன்” என்பது. இதனால் உக்கிரங்கோட்டை அரசனது சூழ்ச்சியால் தான் கணவனுக்கு இச்சங்கடங்கள் நேர்ந்தன என்று கருதுகிறார்கள் என்பது சூசகமாகத் தெரிகிறது. கணவனைத் தேடிச் செல்லும்போது அவர்கள் பாடும் சோக கீதமும் அவனது உடலைக் கண்டு அரற்றி அழும் ஒப்பாரியும் உருக்கமாயிருக்கின்றன. திருமணத்திற்கு மூன்று வருஷங்களுக்குப் பின்புதான் முத்துப்பட்டன் இறந்தான் என்பதற்கு சான்றுகள் உள்ளன என்றாலும் அவன் திருமணம் ஆன அன்றே இறந்தான் என்று வில்லுப்பாட்டு பிரதிபலிக்கும். பட்டன் மனைவியர்மேல் நமக்கு எழும் அனுதாபத்தை அதிகமாக்கவே இந்த உத்தியை வில்லுப்பாட்டுப் புலவர்கையாண்டுள்ளார் போலும்!

கர்ண பரம்பரைச் செய்திகளும் முத்துப் புலவர் வில்லுப் பாட்டும் சொல்லாத ஒரு செய்தியை அச்சுப் பிரதி

நா. வானமாமலை

கூறுகிறது. அதுதான் பட்டன் மனைவியர் இருவரும் சிங்கம் பட்டி அரசரிடம் தீப்பாய உத்தரவு வாங்கச் சென்றது. இச்சம்பவம் நடந்திருக்கக் கூடியதல்ல என்பதைக் காரணங்களோடு ஏற்கனவே விளக்கியிருக்கிறேன். சிங்கம்பட்டிக்கு முதன்மை அளிக்க நினைத்த யாரோ ஒரு புலவர் இதைப் பாட்டில் நுழைத்திருக்கலாம் என்றும் முன்பே கூறினேன். இப்பகுதி இடைச் செருகலாக இருப்பினும் அதில் கதைத் தலைவியர் பண்புநலன்களைக் குறைத்துக் கூறவில்லை. கணவனை இழந்த ஏழைப் பெண்களை ஆசை நாயகிகளாக ஆக்கிக்கொள்ள நினைக்கும் ஜமீந்தாரை முகத்தில் அறைந்தாற்போல் பேசி விட்டு அவர்கள் திரும்புவதாகவே இப்பகுதி கூறுகிறது. வில்லுப்பாட்டு அவர்களுடைய கற்பு நிலையையும் உறுதியையும் இப்பகுதியும் பாராட்டவே செய்கிறது.

அண்ணன்மாரது பண்பு

பாட்டின் ஆரம்பத்திலேயே முத்துப்பட்டனது தமையன்மார்கள் அவனைப் போன்றவர்கள் அல்ல என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, அவர்கள் அவனை அழைக்கும் போது கூட தம்பியைவிட பணத்தின்மீது அவர்களுக்கு ஆசை இருப்பது தெரிகிறது.

பட்டன் தாகவிடாய் தீர்த்துவிடச் சென்றபொழுது அவர்கள் தங்கி பிராமல் விக்கிரமசிங்கபுரத்தில் சந்திக்கும் பட்டிச் சொல்லிச் சென்று விடுகிறார்கள். இக் கட்டத்தில் வில்லுப் பாட்டு அவர்களை பொருளாசை கொண்ட பட்டர் என்று கூறுகிறது. கல்யாணம் செய்து கொள்ளப்போகும் செய்தியை அவர்களிடம் முத்துப்பட்டன் சொன்னவுடன் அவர்கள் தங்கள் குலப்பெருமைக்கு இழிவு வரும் என்று எண்ணி கல்லறைக்குள் தள்ளி அடைத்து விடுகிறார்கள். சாதி வெறியும், பணத்தாசையும் அவர்களது சகோதர

பாசத்தைக் கொன்று விடுகின்றன. 'சாதி கெட்ட' பட்டனைக் கொல்லவும் தயங்காத அவர்கள் பட்டன் சம்பாதித்த பணத்தை மட்டும் வீடு கொண்டு செல்லத் தயங்கவில்லை. சாதி உயர்வின் பொய்ம்மையை இக் கூட்டத்தில் வில்லுப் பாட்டு நையாண்டி செய்கிறது. அச்சப் பிரதியில் இல்லாத ஒரு பகுதி சில பாட்டுக்காரர்கள் பாடும் பாட்டில் இருக்கிறது. அதில் பட்டனுக்கும், அவனது தமையன்மாருக்கும் நடக்கும் சம்பாஷணை அடங்கியுள்ளது. அவர்கள் சக்கிலியர் இனத்தை, செத்த மாடு தின்பவர்கள், நத்தை தின்பவர்கள் என்று பழிக்கிறார்கள். பட்டன் அவர்களது இழி நிலைமைக்கு உயர்ந்த சாதிக்காரர்களே காரணம் என்று வாதிக்கிறான். பசு உயிரோடு இருக்கும் வரை ஒரு சொட்டு விடாமல் மேல் சாதிக்காரர்கள் உறிஞ்சி விடுவதால் செத்த மாடுகள்தான் கிடைக்கிறது என்று அவன் சொல்லுகிறான். இவ்வாறு உழைப்பவர்களது இழிவு நிலைமைக்கு உயர்ந்த நிலையிலுள்ளவர்களே காரணம் என்று குற்றம் சாட்டுகிறான்.

வன்னியர் பண்பு

வன்னியர்கள் முத்துப் பட்டனைக் கொன்றவர்கள். பசுக்களைக்கொள்ளை கொண்டு சென்றவர்கள் ஆயினும் அவர்களைப்பற்றி கண்டனமாக ஆசிரியர் கூற்று எதுவும் இல்லை. பட்டனது மனைவியர் அழுது புலம்பும்போது தான் "சண்டாள வன்னியர்கள் சதித்தாரே கணவனைத் தான்" என்று வருகிறது. எய்தவனிருக்க அம்பை கோவதில் பயனென்ன என்று வில்லுப் பாட்டு கருதுகிறது போலும்! ஆயினும் அவர்களில் நேர் நின்று போயிடாமல் மறைவாக முதுகில் குத்திய வன்னியனைத்தான் 'சப்பாணி, நொண்டி, ஒளித்தவன்' என்று இழிவாக வில்லுப் பாட்டு சொல்லுகிறது. கோழைத்தனத்தை, திருடுவதைவிட பெரிய குற்றமாகப் புலவர் கருதுகிறார். மற்றைப்படி பஞ்சத்தால் அடி

பட்டு கொள்ளை அடிக்கத் துணிந்தவர்களை அவர் குற்றம் சாட்டவில்லை.

கதா பாத்திரங்களை, மதிப்பிடுவதில் அவர்கள் செய்கையைத் தான் வில்லுப்பாட்டு அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. முத்துப் பட்டனது பரந்த உள்ளத்தையும், தியாகத்தையும், வீரத்தையும், குடி ஒம்பலையும், வில்லுப் பாட்டு போற்றிப் பாடுகிறது. தாழ்ந்த சாதி சக்கிலியப் பெண்களின் அழகையும், பாடல் திறமையையும், கற்பையும், உறுதியையும் புகழ்ந்து பாடுகிறது. வாலப் பகடையின் மான உணர்ச்சியையும், மென்மையான உணர்வையும், அறிவுத் திறனையும், பரந்த மனப்பான்மையையும் பெருமையாக வர்ணிக்கிறது. சாதிப் பெருமை, பேராசை, குறுகிய மனப்பான்மை ஆகிய தன்மைகள் பெற்ற முத்துப் பட்டனின் தமையன்மாரை வில்லுப்பாட்டு கேலி செய்கிறது. பஞ்சத்தில் அடிபட்ட வன்னியர் மீது இரக்கம் ஏற்பட்டாலும் அவர்களது களவுத் தொழிலும் அவர்களுள் ஒருவனது கோழைத்தனமும் நமக்கு கோபத்தை உண்டாக்குமாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

★★★

■ முத்துப்பட்டன் கதை - ஆராய்ச்சி - 4

நாட்டுக் கதைப் பாடல்களிலும், கர்ணபரம்பரைக் கதைகளிலும் சாதித் தடைகளை மீறி காதல் துளிர்ந்து வளர்ந்ததைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. அக்கதைகளுள் சிலவற்றைப் பற்றியாவது தெரிந்து கொண்டால்தான் முத்துப் பட்டன் கதையின் சிறப்பு இயல்பை உணர முடியும். ஆகையால் திருநெல்வேலியிலும், நாஞ்சில் நாட்டிலும் வழங்கும், கலப்பமண முயற்சி குறித்த கதைகள் சில வற்றைச் சுருக்கமாக எழுதுவோம்.

மேல் மலையடிவாரத்தில் சிவசைலம் என்றோர் கிராமம். இக்கிராமத்தில் சேதுராயர் சாதியைச் சேர்ந்த இளைஞன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் அடிக்கடி மலைக்கு வேட்டைக்குச் செல்லுவதுண்டு. அங்கு மலைபளிங்கர் சாதியைச் சேர்ந்த பெண்ணைச் சந்தித்தான். அவள் காட்டுச் சாதியினள். முற்றிலும் நாகரிகம் அடையாத இனத்தவள். பளியர்கள் வேட்டையாடியே பெரும்பாலும் தம் வாழ்க்கையைக் கழித்தார்கள். பெண்கள் சிறிதளவு மலை வேளாண்மை செய்வார்கள், கொம்புச்சாமான்கள் செய்வார்கள். வேலை செய்வதனால் அவர்கள் வீட்டில் அடைபட்டுக்கிடக்க மாட்டார்கள். சேதுராய இளைஞனும் வேட்டையாடச் செல்லும்போது, பளிங்கசாதி இளைஞர்களைச் சந்திப்பான். அளவளாவுவான், அவர்களோடு சேர்ந்து வேட்டையாடுவான். இரவில் ஊருக்கு வெளியே மணமாகாத பளியர் இளைஞர்கள் தங்கும் 'இளவட்டஞ் சாவடி'யில் தீக்கணப்பருகே உறங்குவான். அவனும், அவளும் தனிமையில் சந்திக்கும் வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டன. அவர்கள் உள்ளங்களில் காதல் அரும்பிற்று. பளியர் சாதியில் விவாக உறவுகள் மிகவும்

கண்டிப்பானவை. பெண், வேறு சாதியானோடு பேசியதைக் கண்டாலே வீட்டில் சிறை வைப்பார்கள். 'தவறு' நடந்து விட்டால் கொன்றேபோடுவார்கள், அப்படியிருந்தும் அவள் துணிந்துவிட்டாள். உயிரைவிடக் காதலுக்கு மதிப்பு வைத்தாள். அவனுடைய சாதி 'நாகரிகம்' படைத்த சிறு விவசாயி குடும்பம், ஆடுமாடு, நிலபுலன் உள்ள குடும்பம், சாதிக்குள்ளேயே பெரிய குடும்பம் என்று சொல்லலாம். அங்கு எவ்வளவு தடைகள் இவ்வுறவுக்கு ஏற்படும் என்பது இளைஞனுக்குத் தெரியாது. அவன் ஊர் திரும்பினான். பெற்றோரிடம் காதல் கொண்ட பெண்ணை மணம் செய்து வைக்கக் கோரினான். அவர்கள் சாதிக்குள்ளேயே 'உசத்தி'. எப்படி காட்டுப் பெண்ணை, வீட்டிற்குள் அழைத்துக்கொள்ள முடியும்? அவனை வீட்டிற்குள் அடைத்துப் போட்டார்கள். தாங்கள் சொன்ன பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளாவிட்டால் சொத்துரிமை இல்லை என்றனர். நயத்தாலும் பயத்தாலும் 'புத்தி' சொன்னார்கள். இரு மாதங்கள் ஓடின. இவன் வெளிக் கிளம்ப முடியவில்லை. பளிச்சி இரு மாதங்கள் பொறுத்துப் பார்த்தாள், வந்தது வரட்டுமென்று ஒரு உறுதியான முடிவுக்கு வந்தாள். அவளைக் கண்டால் அவன் வந்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கையும் அவளுக்கு இருந்தது. அவனது ஊர் நோக்கி வந்தாள், வழியில் கருணையாறு குறுக்கிட்டது. அக்கரையில் காதலன் ஊர். ஆற்றில் வெள்ளம், இக்கரையில் நிலையாக ஓர் பாறை மேல் நின்றாள், அவனைக் காணோம். பெற்றோர் அவளை அக்கரையில் கண்டு மகனை இரட்டைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுப் பாதுகாத்தனர். அவன் வரவேயில்லை; அவளும் போகவேயில்லை. நின்றாள், நின்றாள்; நாட்கள், வாரங்கள், மாதங்கள் கழிந்தன. அவள் இளமை மாறிற்று; வனப்பு அழிந்தது; மூதுமை தோன்றிற்று. கடைசியில் எலும்புக்கூடு எஞ்சியது.

இவ்வாறு காதலுக்கு உயிர்விட்டவளை 'பளிச்சி யம்மன்' என்று பெயரிட்டு வணங்குகிறார்கள்.

இக்கதையில், உள்ளம் ஒன்றுபட வாய்ப்பு இருந்து, காதல் பிணைப்பு ஏற்பட்டாலும், நிலப்பிரபுத்துவ சாதிப் பிரிவு, அப்பிணைப்பை அறுத்தெறிந்துவிடுகிறது. இரு வரும் காதலித்தார்கள். ஆனால் லைலா மஜ்னூ போன்று காதலில் தோல்வி கண்டவர்கள் கதையாகவே பளிச்சி யம்மன் கதை முடிகிறது. இக்கதை மனமொத்த காதலை வரவேற்ற போதிலும், சாதிப் பிரிவுகளின் சக்தியையும் காட்டி எச்சரிக்கிறது. ஒரு வேளை காதலன் தப்பிவந்து அவளைச் சேர்ந்தாலும், அவர்கள் பணியர்கள் கோபத்துக்கு உள்ளாகிச் சாக நேரிடும், சாதிப் பிரிவுகளின் கொடூரம் அவ்வளவு இருந்தது.

இனி வேறொரு கதை:

இது நாடான் கதையென்று அழைக்கப்படும். சித்தன் விளையில் சின்ன நாடான் என்றொரு கிராமத் தலைவனிருந்தான். அவனுக்கு ஒரே மகன், குமார சுவாமி என்பது பெயர். குமாரசுவாமிக்கு நான்கு சிற்றப்பன் மார். அவர்களுக்குப் பிள்ளைகளில்லை. ஆகவே ஐந்து குடும்பங்களுக்கும் அவனே வாரிசு. மிகப்பெரிய பணக்கார குடும்பத்தில் நான்கு வயதுள்ள பெண்ணொருத்தியை அவனுக்குப் பதினெட்டு வயதாகும்போது மணம் செய்து வைத்தார்கள். பணம் பணத்தோடே சேரவேண்டாமா? உள்ளத்தைப்பற்றி அவர்களுக்கு என்ன கவலை? வாலிபன் ஐந்து ஊர்களுக்கும் தலைவனானான். குழந்தையான மனைவி, பூவணைஞ்சு, பெற்றோர் வீட்டில் இருந்தாள். குமார சுவாமி, நாவித மங்கையொருத்தியைக் காதலித்தான், அவளும் காதலித்தாள். இருவரும் ஆடம்பரமின்றிக் கூடி

வாழ்ந்தனர். இதைப்பற்றி அவனுடைய தந்தையும், சிறிய தந்தையரும் கவலைப்படவில்லை.

“நிலப்பிரபுத்துவ முறையில் பெற்றோர் திருமணம் நிச்சயிக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து திருமண வரை வுக்குட்படாத காதலும் (Illicit love) தொடங்கி விட்டது,” என்று எங்கல்ஸ் கூறுகிறாரே, அந்த உண்மையை அவர்களும் அறிந்திருந்தார்கள். ஆனால் மனைவி சமைந்து வீட்டுக்கு வந்ததும் ‘ஒழுங்காயிருப்பான்’ என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். பூவணைஞ்சு பருவமெய்தினாள். குமார சுவாமியை அவளோடு வாழ அழைத்தார்கள். அவன் மறுத்தான்.

இப்பொழுது போராட்டம் தொடங்கிற்று. ஐந்து பேரும், நேரில் சொல்லிப் பார்த்தார்கள்; பயமுறுத்திப் பார்த்தார்கள். ஐயம் குட்டி என்ற நாவிதப் பெண்ணுக்குப் பணம் கொடுத்து விரட்டப் பார்த்தார்கள்.

அவள் மறுக்கவே பயமுறுத்தி விரட்டப் பார்த்தார்கள். கொலை செய்யவும் துணிந்தார்கள். குமார சுவாமி உள்ளத் துணிவோடு அவர்கள் சூழ்ச்சிகளனைத்தையும் எதிர்த்தான். ஐவரும், தங்களுக்கு மேலான நாட்டாத்தி ஜமீன்தாரிடம் மனுச்செய்து கொண்டார்கள். அவர் குமார சுவாமிக்கு மனைவியைச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி ஒலையனுப்பினார். குமாரசுவாமி, ‘என் சொந்த வாழ்க்கையில் தலையிட யாருக்கும் உரிமையில்லை’ என்று ஒலையை தூதுவன் முன்னிலையிலேயே கிழித்தெறிந்தான். ஜமீன்தார் கோபப்பட்டு, தகப்பனையும், சிற்றப்பன்மாரையும் அழைத்து ‘உங்களிஷ்டம்போல் செய்து கொள்ளுங்கள்’ என்றார்.

அவர்கள் அவனிசூப்பிடம் சென்றார்கள். எத்தனை பேர் சென்றாலும் எதிர்த்துக் கொல்லக்கூடிய வான் வீரன் அவன். ஆகவே தந்திரத்தால் கொல்ல எண்ணினார்கள். ஒருவனை பெண்வேடமணிவித்து வீட்டிற்கருகே அனுப்பினார்கள். ஐயம் குட்டி ஆள் அரவம் கேட்டு வெளியே வந்தான். வான், வேலோடு ஆட்கள் ஒளிந்திருப்பதைக் கண்டான். அவர்களிடம் சென்று, போய் விடும் படி வேண்டிக்கொண்டான். அவளோடு வாதாடிக் கொண்டிருக்கும் சப்தம் கேட்டு, குமாரசுவாமி வீட்டு வாசலுக்கு வந்தான், கையில் ஆயுதம் எதுவும் இல்லை. பெண் வேடம் பூண்டவன் வீட்டினுள் சென்று அவனைத் திடீரென்று வெளியே தள்ளினான். குமாரசுவாமி கீழே விழுந்தான். உடனே சிற்றப்பன்மார் அவன்மீது பாய்ந்து தலையை வெட்டித் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினார்கள். ஐயம்குட்டி அரற்றினான். அவளை யாரும் கவனிக்கவில்லை. தலையை நட்பாத்திக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அங்கு புதைத்தார்கள். உடலை சித்தன் விளையில் புதைத்தார்கள்.

சொத்துரிமையைத்தான், பெற்றோர்கள், குழந்தைப் பாசத்தினும் மேலாக மதித்தார்கள். சொத்துரிமையே, நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தின் உயிர் மூச்சு, சொத்தோடு வந்த மனைவி பருவமடையாதிருப்பினும், அவளையே அவன் மனைவியாகக் கருத வேண்டும். 'தவறு'கள் செய்த போதிலும், சொத்துரிமைக்காக, 'காதலை', தன்சுய உணர்ச்சிகளைத் தூரக்கட்டி வைக்கவேண்டும். சொத்துரிமை, சொந்த சாதியில் உறவு முறைப் பெண்ணுக்குப் பிறந்த பிள்ளைக்குத்தான் இறங்க வேண்டும் அதைக் கவனியாமல் சாதிவிட்டு வெளிச் செல்லும் உணர்ச்சிக்கு மதிப்பில்லை. அவ்வுணர்ச்சியை மதித்து நடக்க முயலுபவன் மகனானாலும் சரி, விட்டுவிட முடியாது. நிலவுடைமை தனது வாரிசு உரிமையை நிலைநாட்ட சொந்த மகனையும் பலியிடப் பின் வாங்காது.

இதனையே இக்கதை காட்டுகிறது. தகப்பன் மகனைக் கொலை செய்யக் கூசாத அளவுக்கு நிலப் பிரபுத்துவம் தன் நலன்களை நிலைநாட்டிக் கொள்ளுகிறது.

மற்றொரு கதை : இது நாஞ்சில் நாட்டில் வழங்கி வரும் கதை. 'நாஞ்சில் குறவன் கதை' என்று அழைக்கப் படுகிறது. "தாடக மலைச்சாரலில் கோணங்கிக் குறவன் என்பவன் மலைகளிலிருந்த மாறுவெட்டிக் கூடை முதலியன முடைந்து காலங்கழித்து வந்தான். ஒருசமயம் அவன் மாறு வெட்டும்போது தைல ஊற்றில் அருவாள் படவே அது தங்கமாயிற்று. அவன் அதுகண்டு மகிழ்ந்து இரும்புகளை மிகுதியாகத் திரட்டி இதில் தோய்த்துத் தங்கமாக்கி பெருஞ்செல்வனாகிப் பின் அதிபதியாகி விட்டான். தேய்ந்த கொழுவும், அற்ற மண்வெட்டியுமே தீர்வையாகப் பெற்றுவந்தான். இவன் மகனான பொம்மையாக் குறவன் பெரும் படைகள் வைத்துக்கொண்டு நாஞ்சில் மலைநாட்டை ஆண்டு வந்தான். அவனுக்குப் பின் ஆண்ட நாஞ்சில் குறவன் வெகுகாலத்துக்குப் பின் பிறந்த தன் பிள்ளைக்கு மணம் முடிப்பதற்கு அழகிய பாண்டியபுரம் பெரிய முதலியாரிடம் பெண் கேட்டான். வஞ்சனையால் இவனைக் குலத்தோடு அழிக்கக் கருதிய அவர் மணத்துக்கு இசைந்து பொய் மண்டபம் ஒன்று கட்டி அதில் மாப்பிள்ளை வீட்டாரை இருக்கச் செய்து, பொறியைத் தடுக்கிக் கொல்வித்தார். அழகிய பாண்டியபுரத்தின் பக்கத்தில் குறத்தியறை என்ற ஊர் இருப்பதையும், அங்கே குறவன் தட்டுவிளை என்ற பகுதியிருப்பதையும், சோரன்வயல், அரசன்பாடுவயல் என்னும் இருவயல் களிருப்பதையும் இக்கதை நிகழ்ச்சிக்கு ஆதாரமாகக் கொள்வர்" (மக்கன்ஸ் தொகுத்த நாடோடிக் கதை.)

சாதாரண நிலையிலிருந்து உயர் நிலையடைந்த வர்களையும் கீழானவர்களாகவே, தமிழ்நாட்டு நில வுடமை அமைப்பில் மேல்தட்டிலிருந்த சைவப்பிள்ளைகளும், முதலியார்களும் கருதிவந்தனர். எனவே விவாகம் விழைந்த குறவன் உயிரையே இழந்தான்.

பளிச்சி கதையில் இருவரும் மனமொத்துக் காதலித்தபோதிலும் சாதி வெறி, காதல் மணத்தில் முடிவதைத் தடைசெய்துவிட்டது. நாடான் கதையில் நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கப் பெற்றோரும், உறவினரும், சொத்துரிமையைச் சாதிக்குள்ளும், உறவினருக்குள்ளும் பாதுகாக்க காதலை சுட்டுப் பொசுக்குவதில் வெற்றி பெறுகின்றனர்.

குறவன் கதையில் காதல் எதுவுமில்லை. அரசனாயிருப்பினும் சாதிக்கு வெளியே, உயர்ந்த சாதிக்காரன் பெண்ணைக் கேட்டதால் உயிர்துறக்க நேர்ந்த உண்மையைச் சொல்லுகிறது.

இக்கதைகளிலிருந்து சுமார் 150 வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்து 350 வருஷங்களுக்கு முன்பு வரை நில உடமை அமைப்பினால் ஏற்பட்ட சாதிக்கொடுமை எவ்வளவு இருந்ததென்பதை ஊகித்துக்கொள்ளலாம். இக் கதைகளில் நிலமுடையவன், மேல்சாதிக்காரன், கீழ் சாதிக்காரியைக் காதலித்து மணந்துகொள்வது தடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஏன்? அவனுடைய சொத்துரிமை போய் விடுகிறது. வேறு சாதிக்காரிக்குப் பிறக்கும் குழந்தைக்குச் சொத்து போகக் கூடாது. இதனால் பிள்ளைகள் வருந்தினாலும், உயிர் விட்டாலும் பரவாயில்லை என்றே பெற்றோர் கருதுகின்றனர்.

இந்நிலைமைகளில்தான் முத்துப் பட்டனின், கலப்பு மணத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். அவன் துணிவு அசாதாரணத் துணிவு. இவ்வளவு துணிவுடைய வீரன் எவனையும் நாடோடி இலக்கியத்திலோ, அல்லது தமிழிலக்கியத்திலோ காண முடியாது. அவன் முதலில் தன் சொத்துரிமையைக் கைவிட்டான். தானே சம்பாதித்த பணத்தை அண்ணன்மார் கொண்டுபோக விட்டு விட்டான். அதன் மூலம் நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கத்தின் நீதி நியாயங்களினின்றும் விடுபட்டான்.

“பூசைவிட்டுப் பொருள் விட்டு என் மனந்தானே,
பெண்ணாசைப்பட்ட பாவி நானே,
தாய் வெறுத்தேன், தமையனிழந்தேன் உன் மக்களை,
நான் வெறுத்தால் எந்தன் உயிர் மாண்டிடும் தானே.”

என்று கூறும் பட்டன் தன் வர்க்கத்தைக் கைகழுவி விட்டு, உழைப்பாளி வர்க்கத்தில் முழுதும் தன்னை இணைத்துக் கொள்ளுகிறான்.

“சாதிமுறையாகத் தாலி கட்டி வைத்தக்கால்,
சகல தொழிலும் உங்கள்கூடச் செய்வேன் நான்
தாய் தகப்பன் நீ யல்லவோ இன்று முதலுக்கு,
சாதிசனம் போல் நின்று வாரேன் குடிலுக்கு”

அவர்களுடைய தொழிலைச் செய்கிறான். அவர்களுடைய சமூக வாழ்க்கையில் ஒன்றிப் போகிறான், வேற்றுச் சமூகத் தாரின் ஒற்றுமைக்காக, தன் வலிமையையும், திறமையையும் பயன்படுத்துகிறான், ஆகவே அவன் காதல் வெற்றியடைகிறது. கலப்பு மணம் செய்துகொள்ள விரும்பிய பிறருக்கு சொத்துரிமைக்கும், காதலுக்கும் இடையே முரண்பாடு இருந்தது. இம்முரண்பாட்டினின்றும் மீள முடியாதபடி அவர்கள் தோற்றனர். பட்டன் வெற்றி பெற்றான்.

மேல் சாதிக்காரனுக்கு, அதிலும் பார்ப்பானான பட்டனுக்குப் பெண் கொடுக்கச் சக்கிலியன் மறுப்பானா என்று, சிலர் கேட்கிறார்கள். அவர்களுடைய குல ஒழுக்கத்தை விசாரித்ததில், அவ்வாறு மணஞ் செய்து கொண்டவர்கள் சாதியிலிருந்து விலக்கப்படுவார்கள் என்று தெரிகிறது. பட்டன் அவ்வாறு சாதியிலிருந்து விலக்கப்படவில்லை அவன் தனது தியாகத்தின் காரணமாகவும், உழைப்போர்மீது கொண்டுள்ள அன்பின் காரணமாகவும், இனத்தின் தலைவனானான். அவன் இறந்தது காதலில் தோற்றதால் அல்ல. தனது குலத்தினுடையவும் வேறு உழைப்பாளிகளின் பசுக்களையும் காப்பாற்ற அவன் உயிர் விட்டான்.

வேறு கதைத் தலைவர்கள் காதலுக்காக, நிலப் பிரபுத்துவம் அளித்த சொத்துரிமையையும், சமூக அந்தஸ்தையும் இழக்கத் தயாராக இல்லை. சொத்துரிமையோடு, பெண்ணின் நலனையும் அனுபவிக்க விரும்பினார்கள். முடியவில்லை. ஆனால் பட்டன் தீர்மானமாக, சமூகத்தில் மேல் தட்டில் உயர்ந்த சாதியில் வீற்றிருக்கும் உரிமையையும், சொத்துரிமையையும் விட்டுவிட்டான். அதுதான் பட்டனது சிறப்பியல்பு. காதலில் வெற்றிகண்ட அவன் சுயநலமின்றி உழைப்பாளிகளது தொண்டனாகவும் தலைவனாகவும், பணியாற்றினான். இக்காரணத்தாலேயே அவனுக்காக அவன் மனைவியர் உயிர்விட்டனர். சக்கிலியர் கட்டுமல்லாமல், எல்லாச் சாதியாரும் அவனைப் போற்றுகின்றனர், உழைப்பாளி மக்கள் கோவில்கட்டிக் கும்பிடுகின்றனர். கொடை வேளைகளில் வில்லுப் பாட்டிலோ, கணியான் கூடத்திலோ, அவனுடைய கதையைப் பாடிக் கேட்கிறார்கள். முத்துப் பட்டன் கோயிலுக்குச் செருப்புச் செய்து நேர்த்திக் கடன் செலுத்துகிறார்கள். முத்துப் பட்டன், அவன் வாழ்ந்த

சரித்திர காலச் சூழ்நிலையை எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது, சிறந்த மனிதன், உயர்ந்த பண்புள்ளவன் என்பதில் சந்தேகமுண்டா? இத்தகைய வீரனின் சரித்திரத்தை அறிய வில்லுப்பாட்டையும், சில கர்ண பரம்பரைக் கதைகளையும் தவிர வேறு சாதனங்கள் இல்லை.

தமிழ்நாட்டு உழைப்பாளி மக்கள் வாழ்க்கையையும், போராட்டங்களையும், இன்ப துன்பங்களையும் அறிந்து கொள்ள நாடோடிக் கதைப் பாடல் எவ்வாறு துணை செய்கின்றன என்பதை இக் கட்டுரைகளைப் படித்த உங்களுக்கு நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

- சரஸ்வதி,
ஜூன் 1958.

சின்னத்தம்பி வில்லுப்பாட்டு

வில்லுப்பாட்டு பழமையானதொரு கிராமியக் கலை, அது உழவர்களுக்கே சொந்தமானது, அவர்கள் வாழ்க்கையை விளைபுலனாகக் கொண்டு எழுந்தது, வில்லுப் பாட்டு எப்பொழுது தோன்றிற்று என்று திட்டமாகச் சொல்வதற்குச் சான்றுகள் எதுவும் இல்லை. ஆனால் நானாறு ஆண்டுகளாக அது வழக்கிலிருந்து வருகிறது என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. தெய்வச்சிலையார் விறலி விடு தூது என்ற நூல் சுமார் நானாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பெற்றது. அந்த நூலில் வில்லுப்பாட்டுப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. முக்கூடற் பள்ளு வில்லுப்பாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அது வடமலையப்ப பிள்ளையின் காலத்தில் தோன்றியது என்று அகச்சான்றுகளால் விளங்குகிறது. வடமலையப்பர் விசுவநாத நாயக்கரது தளவாயாகத் திருநெல்வேலிச் சீமையில் அரசு செலுத்தியவர். அதாவது சுமார், நானாறு வருஷங்களுக்கு முன்பு, வில்லுப் பாட்டு பழங்கால முதல் இன்று வரை கிராம மக்களைக் கவர்ந்து வரும் கிராமியக் கலைகளுள் ஒன்று. திருநெல்வேலி, நாஞ்சில்நாடு ஆகிய தமிழகப் பகுதிகளில் இன்றும் 'சிறு தெய்வங்களு'க்கு கொடை கொடுக்கும்போது வில்லுப் பாட்டுப் பாடப்பெறுகிறது.

வில்லுப்பாட்டுக்கதைகள் பெரும்பாலும் சோக முடிவு உடையவை. கதைத் தலைவன் தன் வர்க்கத்திற்காகவோ காதலுக்காகவோ, கொடுமைகளை எதிர்த்தோ, பிறரது உயிரைக் காப்பாற்றவோ இன்னும் இதுபோன்ற தொரு நல்ல நோக்கத்திற்காக உயிர்விடுவான். அவ்வாறில்லாவிட்டால், அவனது வளரும் செல்வாக்கைக் கண்டு நடுங்கி ஆளும்வர்க்கத்தார் வஞ்சகமாகக் கொலை செய்து

விடுவார்கள். கதைத்தலைவன் உழவர் மகனாகவோ, சக்கிலியன் மகனாகவோ, அல்லது உழைக்கும் குடும்பத்தில் பிறந்தவனாகவோ இருப்பான். தன் முயற்சியால் புகழ் பெறுவான். தன் திறமையைத் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்காப் பயன்படுத்துவான். அவனுடைய திறமை அவனுடைய வர்க்கத்திற்குப் பயன்படாமல் தடுக்க நிலப்பிரபுத்துவத் தலைவர்கள் முயலுவார்கள். தங்களுக்கே அடிமையாக்கிக்கொள்ள முயலுவார்கள். முடியாவிட்டால் அவனைக் கொன்று விடுவார்கள், மனித இயல்பு வளர்ச்சிபெற நிலப்பிரபுத்துவம் அனுமதித்தது கிடையாது. உழவனை மனிதனென்றே மதிப்பது இல்லை. தன் சௌகரியத்துக்கு என்று உபயோகித்துக் கொண்டு, உதறி எறிவதற்குரிய கருவி எனவே, உழவர் பெருமக்களைப் பண்ணையார்களும், சிற்றரசர்களும் கருதினார்கள். அவர்களுடைய இரத்த வெறிக்குப் பலியான மாணிக்கங்களின் கதைகளே வில்லுப் பாட்டுக் கதைகள்.

அவ்வாறு உயிர்விட்ட வீரர்களுக்குக் கல்நாட்டி வணங்கும் வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து இன்று வரை நிலவி வருகிறதென்பது நாம் அறிந்ததே. அப்படி இறந்தவர்களைப் பேறு பெற்றவர்கள், உயர்ந்தவர்கள் என்று கருதுவது தமிழர் மரபு. அவர்களைப் பெருமையுடையவர்கள் என்று பொருள் படும்படி 'மாடன்' என்று அழைத்தார்கள். 'மாடு' என்றால் மாண்பு, உயர்வு, சிறந்தது என்பது பொருள். தமிழ் நாட்டின் தென் பகுதியில் ஊருக்கு ஒரு மாடன் கோவில் இருக்கும். அதன் கதையைக் கேட்டால் அங்கே கோயில் கொண்டிருக்கும் மாடன் அவ்வூரில் பிறந்த அல்லது இறந்த ஓர் வீரனாகத்தான் இருப்பான். அவன் நிலப்பிரபுத்துவத்தின் கொடுமைக்கு இரையாகி இறந்திருப்பான். அவனுடைய சரித்திரத்தை அக் கோயில் கொடையின்போது பாடுவார்கள்.

இத்தகைய கதைகளே, முத்துப் பட்டன் கதை, சின்னத்தம்பி கதை, சின்ன நாடான் கதை, தடிவீரன் கதை, வன்னியராயன் கதை, முத்து வீரன் கதை, அணைஞ்சி கதை முதலியன.

இந்தக் கதைகளில் நிலப்பிரபுத்துவ எதிர்ப்புச் சாரத்தைப் புரிந்துகொள்ள சின்னத்தம்பி கதையை உதாரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளுவோம். வில்லுப்பாட்டின் கதைப் போக்கை ஒட்டி, சுருக்கமாகக் கதையை எழுதுகிறேன்.

தட்சிண பூமியில் சேரன் நாட்டுக்கு வடபுறமாய் வேப்பலாங்குளம் என்று ஓர் ஊர். ராமப்பகடை, பூலுடையாள் என்று சக்கிலியச் சாதியைச் சேர்ந்த தம்பதிகள். அவர்களுக்குக் குழந்தையில்லை. பூலுடையாள் மனம் மறுகினாள்.

“மன்ன வரே கணவரே நீர்
 வருத்தப்பட வேண்டாமையா,
 நான்தான் மலடானேன்,
 நாட்டிலுள்ளோர் தான்நகைக்க,
 கையாலே வளத்தெடுத்த
 கரும்பூச்சியும் தான்மலடு,
 ஈனாக் கிடாரியான
 எருமையுமே தான்மலடு
 காராம் பசுவின் கன்று
 கிடாரியும் தான்மலடு
 முத்தத்திலே நிற்குமந்த
 முள்முருங்கை தான்மலடு
 பூக்கிற காலத்தில்
 பூமாரிப் போனேனே,
 காய்க்கிற காலத்திலே சுவாமி
 காய்மாறிப் போனேனே”

நா. வானமாமலை

என்று வருந்தி இரண்டாவது மணம் செய்துகொள்ளச் சொல்லுகிறாள். ராமப்பகடை மறுத்துச் சொல்லுகிறான்:

“கோடிப்பெண் கட்டினாலும்
உன்குணம்போல கிட்டுமோடி?
கொடுக்கிற தெய்வந்தான்
பூலுடையாள் கும்பிதனிலுண்டா காதோ
கிடைக்கிற குழந்தைதானும்
பூலுடையாள் கிட்ட வந்து சேராதுமோடி?
மாண்டுதான் மடிந்தாலும்
மற்றோருபெண் கட்டறியேன்”

பின் இருவரும் சோதிடம் பார்க்கிறார்கள். குழந்தை பிறக்கும் என்று குறிகிடைக்கிறது. தான தருமங்கள் செய்கிறார்கள். பூலுடையாள் கருவுற்று அய்யனாள் என்ற பெண்ணைப் பெற்றெடுத்தாள்.

“பெண்பிறந்த வீடதினால்
பெருமையற்றே நின்றார்கள்.
ஊருக்குப் பெற்றெடுத்தேன்
உத்தபிள்ளை எனக்கில்லை.”

என்று வருந்தினாள். பெண் பிறந்தால் பெற்றவர்க்குப் பெருமை இல்லையாம்! மேலும் விரதங்கள் அனுஷ்டித்தாள்.

ஒரு நாள் காசிப் பிராமணர் ஒருவர் வந்தார். பூலுடையாள் பார்த்தாள், அவர் காலில் கொப்புளங்கள் இருந்தன. அவர் வெயிலில் நடக்க முடியாமல் நடந்தார். பூலுடையாள் மனமிரங்கி ஓடிப்போய் செருப்பு கொணர்ந்து கொடுத்தாள். அவர் ஆண் குழந்தை பிறக்கும் என்று வாழ்த்தி திருக்குறுங்குடி நம்பி கோயிலில் வசனமிருக்கச் சொன்னார். இருவரும் வசனம் இருந்தார்கள். பெருமாள்,

அர்ச்சகர் வடிவில் வந்து பிரசாதம் சாதித்து வாழ்த்தி அனுப்பினார். அதன் பின் உரியகாலத்தில் சின்னத்தம்பி பிறந்தான்.

அவன் வளர்ந்து வருவதைப் பாட்டு வருணிக்கிறது:

“ஒருமாதம் இருமாதம்
 மூன்றாமாதம் முக மறிந்தான்,
 நாலுமாதம் ஐந்துமாதம்
 ஆறாவது மாதத்திலே
 சப்பாணிதானுங் கொட்டி
 தவழலுற்றான் சின்னத்தம்பி,
 ஏழெட்டாவது மாதத்திலே
 எழுந்திருந்து நடக்க லுற்றான்.
 ஒருவயசு ஆனவுடன்
 அதற்கொத்த பிள்ளைகளுடன் கூடி
 சிறுதேரும் தானுருட்டித்
 தெருவில் விளையாட லுற்றான்
 மூன்று நல்ல வயதிலே
 முடியெடுத்து காது குத்தி
 நல்ல வயதிலே
 அறிவுபுள்ளி ஒதவைத்து
 பத்து நல்ல வயதிலே
 பல சிலம்பம் படிக்க வைத்து
 பன்னிரண்டாம் வயதிலே
 பரிகரிதேர் படிக்க வைத்து,
 சல்லியம், ஒட்டியானம்
 தந்திர வித்தைகளும்

 கண்கட்டு வித்தைகளும்
 கற்றறிந்தான் சின்னத்தம்பி”

அவனுக்கு வயது பதினைந்து. உடல் உரமும், உள்ள உறுதியும் உடைய வீரனாக விளங்கினான். ஊரிலுள்ள இளைஞர்களின் தலைவன் அவன்தான்.

அந்தச் சமயம் பணகுடி களக்காட்டு மலைகளிலிருந்து காட்டுப் பன்றிகளாலும், துஷ்ட மிருகங்களாலும் வெள்ளாமைக்கு அழிவுகள் நேர்ந்தன. மலை வெள்ளாமையும் அழிந்தது. வேட்டைக்காரர்கள் மலைக்குப் போக முடியாமல் பயந்திருந்தனர். அப்பொழுது பணகுடியை ஆண்டு வந்த அதிகாரி மிருகங்களை ஒடுக்கச் சொல்லி விளம்பரஞ் செய்தார். திருக்குறுங்குடியிலுள்ள தலைவர்களும், மற்றும் வேட்டைக்காரர்களும் பயந்து மலைக்குப் போகாமல் ஒளிந்துகொண்டிருந்தார்கள். சின்னத் தம்பியும் பிராணிகளின் உபத்திரவத்தை நேரில் அறிந்திருந்தான். தன் ஊரிலேயே பயிர்கள் நாசமடைவதைக் கண்டான். உழவர்கள் நிலைக்கு மனமிரங்கினான். நிலச்சுவான்கள் செயலற்றிருப்பதையும், அவர்களுடைய கையாட்கள் உயிருக்குப் பயந்து ஒளிந்திருப்பதையும் பார்த்தான். தானே தன் நண்பர்களோடு சென்று மலையில் வேட்டையாடி, பிராணிகளால் பயிர்களுக்கு அழிவு நேருவதைத் தடுக்க உறுதி கொண்டான். தகப்பனிடம் வேட்டைநாய் வாங்கித்தரச் சொன்னான். ராமப்பகடையும் சிப்பிப் பாறைக்குப் போய் நல்ல வேட்டை நாய் வாங்கிக்கொணர்ந்தான். சின்னத் தம்பி பல ஜாதிகளைச் சேர்ந்த இளைஞர்களைத் திரட்டினான். நல்ல காரியம் செய்யவும், துணிகரமான செயல்கள் புரியவும் இளைஞர்கள் முன்வருவது இயற்கைதானே! நெய்க்குடத்தில் ஏறும்புமொய்த்தது போல இளைஞர்கள் திரண்டனர். சுண்டுவில்லும், வளுதடியும், வல்லயமும், கட்டாரியும், சமுதாளும், கைக்கத்தியும், கேடயமும், துப்பாக்கியும் தாங்கி இளைஞர்கள் மலையேறிச் சென்றார்கள். அவர்கள் வேட்டையாடியதை வில்லுப்பாட்டு வருணிக்கிறது:

“காடுசுத்தி வலைகட்டி கடிநாயை
 ஏவி விட்டார்,
 பணகுடி மலைதனிலே பன்றி
 வேட்டையாடிக்கொண்டு
 களக்காட்டு மலையதிலேகரடி
 கருவாய் பிடித்துக்கொண்டு
 மலையேறித்தான் பிடிக்க வந்த
 உயிர்ப்பிராணிகளை,
 கொன்று கருவறுத்துக் குலவை
 யிட்டான் சின்னத்தம்பி.”

வேட்டை முடிந்து, நண்பர்களோடு திரும்பி வந்த சின்னத் தம்பியை இளம்பெண்கள் ஆரத்தி எடுத்து வரவேற்றார்கள். உழவர்கள் உள்ளம் குளிர்ந்தது. தங்கள் பாதுகாவலனாகச் சின்னத்தம்பியைப் போற்றினார்கள், அவனது புகழ் எங்கும் பரவியது.

இச்செய்தி பணகுடியை ஆளும் அதிகாரி மாணிக்க வாசகம் பிள்ளை காதில் விழுந்தது. செல்வாக்குப் பெற்ற சக்கிலியனால் தன் மதிப்புக் குறையும் என்று அவர் கருதினார். அதனால் அவனைத் தன் சேவகத்தில் இருத்தி அவனுடைய திறமையை தனது நன்மைக்குப் பயன் படுத்திக் கொள்ள எண்ணினார். அதோடு அவனுக்கு விரோதிகளையும் படைத்துவிடும் வஞ்சக நோக்கமும் இருந்தது. அவனை அழைத்து பேய்க்குதிரையொன்றை அடக்கினால் தனது படைத்தலைவனாக்குவதாக ஆசை காட்டினார். சின்னத் தம்பியும் ஒப்புக்கொண்டு குதிரையை அடக்கினான். அது வரை படைத்தலைவனாக இருந்த வைத்தியநாதத்தலை வரைப் பதவியினின்றும் நீக்கி சின்னத்தம்பியைப் படைத் தலைவனாக்கினார். இவ்வாறு வைத்தியநாதத் தலைவருக்கும், சின்னத் தம்பிக்கும் பகைமையைச் சிருஷ்டித்தார்.

சின்னாட்கள் சென்றன, சின்னத் தம்பியின் நண்பர்
களின் உதவியால் அவனது பகைவர்களின் சூழ்ச்சி
பலிக்கவில்லை. இதற்கிடையில் வைத்தியநாதத்தலைவர்
மூலம் சக்கிலியன் படைத்தலைவனாக இருப்பதை,
மாணிக்கவாசகம் பிள்ளையின் மைத்துனர் அறிந்தார்.
அவர் பாப்பாரக்குடியில் அதிகாரியாக இருந்தார். அவர்,

“மறுமன்னர் ராசரிடம் மகா
மன்னரிருந்தக்கால்,
வல்லவசாலியைத்தான்
வைத்திருக்கக்கூடா தென்றும்,
வரவழைத்து குழியில் வைந்து
மாமரத்தை வைத்திடுவான்.”

வல்லபசாலியும், திறமைசாலியும் உயிர் வாழ்ந்தால்
தனக்கும் மைத்துனனுக்கும் ஆபத்து என நினைத்து
சின்னத்தம்பியை ஒழிக்கச் சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்தார்.

அவருடைய வயல்ஒன்றின் பெயர் கரையாளன்
வயல். அதைப் பறைமாடன் பயிர் செய்து வந்தான். ஒரு
நாள் உழும்பொழுது காரை தட்டியது. தோண்டிப்பார்த்து
ஏழு கடாரங்கள் நிறையப் பொற்காசுகள் இருக்கக் கண்
டான். நடுநிசி வேளையில் எஜமானனை எழுப்பிச் செய்தி
சொன்னான். அவர் தன் கணக்கர்களான, ஆண்டாபிள்ளை
அழகப்பிள்ளை இருவரையும் அழைத்துச் சொன்னார்.
அவர்கள் மந்திரவாதி குமாரு பிள்ளையை அழைத்து யோசனை
கேட்டார்கள். அவர் மைபோட்டுப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:

“வீராதி வீரனாக
வெகுபலம் உள்ளவனாய்,
பாலப்பிராய முள்ளவனாய்
வருத்திப் பலிகொடுத்தால்,
இக்கிடாரம் தருவேனென்று
எடுத்துரைத்தது நொண்டிப்பூதம்”

புதையலெடுக்கப் பலி கொடுக்க வேண்டும், அவன் வீரனாகவும், பலசாலியாகவும், இளைஞனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று குமாரு பிள்ளை சொன்னார்.

உடனே தருமராஜ பிள்ளைக்கு சின்னத்தம்பி நினைவு வருகிறது.

“திருக்குறுங் குடியிலே
வடக்குவாசல் தலைவனவன்
குராதி குரனென்றும்
சுத்தமன்ன வீரனென்றும்
சாதியிலே கீழ்ச்சாதி
சக்கிலிய பகடைச்சாதி
அவனைப் பூமியிலே
வைத்திருக்கக் கூடாதென்று
மந்திரிமார் சொன்ன துண்டு.”

என்று எண்ணமிட்டார்.

உடனே இரண்டு கடிதங்கள் எழுதி தனது மைத்துனர் பணகுடி அதிகாரி மாணிக்கவாசகம்பிள்ளைக்கு அனுப்பினார். விஷயத்தை வெளிப்படையாகவே சொல்லி, சின்னத் தம்பியை அனுப்பிவைத்தால் எடுக்கும் புதையலில் பாதி தருவதாக எழுதியிருந்தார். மற்றொரு ஓலையிலே அதில் தனக்கு உடல் நலமில்லையென்றும் மலைமேல் சென்று மூலிகை கொணரச் சின்னத்தம்பியை அனுப்ப வேண்டுமென்றும் எழுதினார். அதைக் கண்டு மாணிக்க வாசகம் பிள்ளைக்கு பணத்தாசை அளவு மீறிற்று. சின்னத்தம்பியை ஒழிக்கச் சந்தர்ப்பமும் வந்தது என்று மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

சின்னத்தம்பிக்குக் கலியாணம் நிச்சயமாகியிருந்தது. அவன் ஏழு நாட்கள் அனுமதிபெற்று வெப்பிலாங்குளம்

நா. வானமாமலை

சென்றிருந்தான். மாமன் மகள் சோணைச்சியைப் பெண் அழைத்து வந்து விட்டார்கள். பந்தல் போட்டு விமரிசையாக மணம் செய்ய ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது. இச்சமயம் ஒட்டக்காரன் ஒருவன் தருமராசனிடமிருந்து ஒலை கொணர்ந்தான். அதில் தருமராசன் மூலிகை கொணரச் சின்னத்தம்பி வ்ரவேண்டும் என்ற எழுதியிருந்த ஒலையும், உடனே புறப்பட்டு வரச்சொல்லி உத்திரவிட்டிருந்த மாணிக்கவாசகர் கட்டளையும் இருந்தன. உடனே புறப்பட்டான் சின்னத்தம்பி. பெற்றோர் திருமணம் முடிந்ததும் போகலாமென்றார்கள். அவன் கேட்கவில்லை. உடனே போகவேண்டுமென்றான். தாய் மனங் குமுறினாள். அவள் உலக்கையை யெடுக்கும் போது பல்லியின் ஒற்றைக் குரல் கேட்டது. சாதம் வடிக்கும்போது தலையில் பல்லி விழுந்தது.

சின்னத்தம்பி பாப்பாக்குடிக்கு வந்தான். அவனது நாயும் பின் தொடர்ந்தது. மலைக்குச் சென்று மூலிகைகளைச் சேகரித்தான். குதிரை மீது போட்டுக்கொண்டு ஊர் திரும்பினான். அத்தாள நல்லூர் ஆற்றங்கரையில் ஒரு கருவை மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கட்டுச் சாதத்தை அவிழ்த்தான். பல்லிக் குரல் கேட்டது. பல்லிக்குறியறிந்து இரு வாணியப் பெண்கள் மெதுவாகப் பேசிக்கொண்டு சென்றார்கள்.

“மாயன் மகனதுபோல்

மன்மதன் போலிருக்கே!

எந்தலூரு ராசாவோ,

எவர்கள் பெற்ற பாலகனோ!

அழகையெழுதினவர்,

ஆயுசை எழுதலியோ?

வன்குலையாய் மாள்வானென்று

வல்லாந்தை கூப்பிடுதே!

வெட்டுப்பட்டு மாள் வானென்று

விரைவாய் பல்லி கூப்பிடுதே!”

அவர்கள் இருவர் கண்களிலும் நீர் துளித்தது. சின்னத்தம்பி திரும்பிப் பார்த்து, "ஏன் அழுகிறீர்கள்? என்னால் ஏதாவது ஆகவேண்டுமானால் சொல்லுங்கள்!" என்றான். அவர்களுள் ஒருத்தி, "இல்லை நான் கணவரைப் பிரிந்து பல வருஷங்கள் ஆகின்றன. அவர், உம்மைப் போலவே இருப்பார். உம்மைக் கண்டதும் நினைவு வந்து கண்ணீரும் துளித்தது" என்றாள். அவனும் 'ஐயோ, பாவம்' என்ற சொல்லிவிட்டு உண்ணத் தொடங்கினான். சோறு விக்கிற்று, நாய்க்குப் போட்டான். நாயும் உண்ணாமல் ஒடிப்போயிற்று.

அவன் பாப்பாக்குடிக்கு வந்து மருந்து மூலிகை களைக் கொண்டுபோய் அரண்மனையில் கொடுத்தான். தருமராஜா சாய்ந்து படுத்துக்கொண்டார். ராத்திரி வைத்தி னார் சொல்படி மருந்தரைக்க வேண்டுமென்று சொல்லி அவனை அனுப்பிவிட்டார். பறைமாடன் அவனை அழைத்துக்கொண்டுபோய், உணவளித்தான். பின்னர் கஞ்சாவும் அரைத்துக் கலந்து சாராயத்தைக் கொடுத்தான். சின்னத்தம்பி குடித்துவிட்டு மயங்கி விழுந்து விட்டான். மந்திரவாதி குமாரு பிள்ளை மந்திரிகள் ஆண்டா பிள்ளை அழகப்பிள்ளை, பண்ணைக்கார பிள்ளை ஆகியோர், சின்னத்தம்பியைக் கைத்தாங்கலாகத் தூக்கப் போய், நாலுபக்கம் திரைவளை உள்ளே கிடத்தினார்கள். நடுவில் தீபம் வைத்தார்கள். சாந்தால் மெழுகி, சந்தனத்தால் கோல மிட்டார்கள். சக்கரம் வரைந்து அதன் மேல் ஸ்தாபன கும்பம் வைத்தார்கள். ஓமகுண்டம் வெட்டி, ஆலஞ்சிப்பி, அத்திச் சிப்பி, புரசஞ் சிப்பி வைத்து தீ மூட்டினார்கள். விநாயகனைப் பிரதிட்டை செய்தார்கள். தேங்காய் பழம், எள்ளுருண்டை, தேன், பலாப்பழம் படைத்தார்கள். தீபதூபம் காட்டினார்கள். குமாருபிள்ளை கண்மூடி மௌனியாகி மந்திரத்தை உருப் போட்டார். ஒமத்தியில் நெய் வார்த்தார். தேங்காய் உடைத்தார். பொறிவாரி இறைத்தார். தேங்காய் கோணலாக உடைந்தது.

நா. வானமாமலை

விளக்கு அணைந்தது. மாடஞ்சாம்பான் சின்னத் தம்பியைத் தாங்கி கிடாரமிருக்கும் கன்னிமலைக்குத் கொண்டு போனான். மாடஞ்சாம்பான் கண்ணில் கண்ணீர் வழிந்தது. மற்றவர்கள் கண்ணில் பேராசைப் பொறி பறந்தது. குமாரு பிள்ளை வாளையெடுத்து மாடஞ்சாம்பானிடம் கொடுத்தார். அவன், சின்னத் தம்பியின் பிடரியிலே போட்டான். கழுத்து துண்டாயிற்று. 'ஈசுவரனே தஞ்சம், என்று கதறிப் பிணமானான் சின்னத் தம்பி. அவனது ஆவி 'பள்ளி கொண்ட பெருமானை'ப் பார்த்து தர்மராச ஆட்சி ஒழிய வேண்டும், கொலைகாரக் கும்பல் ஒழியவேண்டும் என்று சபித்து வேண்டிக் கொண்டது.

மாடான் சாம்பான் வீட்டில் கட்டியிருந்த நாய் அறுத்துக்கொண்டு வந்து இரத்தத்தில் புரண்டது. சின்னத் தம்பி கையிலிருந்த கணையாழியை கழற்றி வாயில் வைத்துக் கொண்டு ஓடியது. வேப்பிலாங்குளத்திற்குச் சென்றது. நாயைக் கண்டு செய்தி யறிந்து ஓடிவந்தார்கள் அவனது பெற்றோரும், சோணைச்சியும் அவனது படுகளத்தைக் கண்டார்கள். பெற்றோர் பலவாறு அழுது புலம்பி நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு உயிர் விட்டார்கள். சோணைச்சி அழுது புலம்பினாள்:

“உண்கணுமோ, திங்கணுமோ,

உறவிருந்தால் போதாதோ?

மணவறைப் பந்தவிட்டு அதில்

மங்கலியம் பூட்டலியே!

மணவறைப் பந்தல்

சாவுப் பந்தலாச்சதே!

நான்கூட இருக்கலையே,

நான் கூட்டுப்பாலுண்கலையே!

உண்கலையே, திங்கலையே,

உடன் படுத்துறங்கலையே!

மாமன் மகன் சின்னத்தம்பி
 என் மணவாளன் என்று சொல்லி
 அசலூரில் உள்ளவர்க்கு
 ஆளனுப்பி ஓலைவிட்டு,
 பக்கத்தில் உள்ளவர்க்கு
 பாக்குக் கொடுத்தனுப்பி,
 உயிருவைத்து நானிருந்து
 இன்னோருவருடன் வாழ்ந்தக்கால்,
 தேசத்திலுள்ளவர்கள் செப்புவாரோ
 என் பெருமை!
 வையகத்திலுள்ளவர்கள்
 வழங்குவாரோ என்பெருமை?
 இருந்து மடியவென்றால்
 எத்தனைநாள் செல்லுமோ?"

என்று சொல்லி சோணைச்சி தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு இறந்தான்.

இறந்தவர்களைக் காட்டாளம்மன் எழுப்பிவிட்டான். சின்னத்தம்பி பழிக்குப்பழி வாங்கினான். தன்னைக் கொல்லக் காரணமாயிருந்தவர்களை நிர்மூலம் செய்தான். அந்தப் பாபம் போக புண்ணியத் தல யாத்திரை செய்தான். பாப்பாக்குடி திரும்பி காட்டாளம்மன் கோயில் முன் காவல் தெய்வமாகக் கோயில் கொண்டான். பாப்பாக்குடி பிராமணர் முதல் யாவரும் சக்கிலிய சின்னத்தம்பியை வணங்கினார்கள். பிள்ளைகளுக்கு இவ்வீரன் பெயரைச் சார்த்தி ஈத்துக் கூலி கொடுத்தார்கள். அவன் தெய்வமாகிவிட்டான். அவன் கதையை நாடும் நகரமும் வில்லுப்பாட்டாகக் கேட்டுவருகிறது.

- தாமரை 14.1.59.

கொள்ளைக்காரரும் நாட்டுப் பாடல்களும்

செம்புலிங்கம், சந்தணத்தேவன், வீணாதிவீணன் முதலிய கொள்ளைக்காரர்களைப் பற்றிப் பல நாட்டுப் பாடல்கள் எழுந்துள்ளன. இக் கொள்ளைக்காரர்களின் இயல்புகளில் எவற்றை நாட்டுப் பாடல்கள் போற்றிப் புகழ்கின்றன என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

செம்புலிங்கத்தைப் பற்றிய பல பாடல்கள் நெல்லை மாவட்டத்தில் வழங்கி வருகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று 'மலையருவி' என்ற தொகுப்பில் காணப்படுகிறது. அப் பாடல் செம்புலிங்கத்தைப் புகழ்ந்து பாடுகிறது. அவனுடைய வரலாற்றை அது கூறவில்லை. ஆனால் அவன் வருகையை ஓர் மன்னனின் உலாவைப்போல வருணிக்கிறது. யாருக்கும் தலை வணங்காமல் வீரநடை போட்டு நடக்கும் செம்புலிங்கத்தைக் கண்டு மக்கள் அஞ்சவில்லை என்றும், போலீசுக்காரர்களும் பணக்காரர்களுமே அஞ்சினார்கள் என்றும் பாடல் கூறுகிறது. பணக்காரர்களைத் தான் அவன் கொள்ளையடித்தானென்றும், அதனால் அவர்கள் அவன் பெயர்கேட்ட மாத்திரத்தில் அஞ்சினார்கள் என்றும், அவனைப் பிடிக்கவந்த போலீசுக்காரர்கள் அவனது வீரத்தையறிந்து அஞ்சினார்களென்றும் பாடல் கூறுகிறது:

★ ஜெம்புலிங்கம் பாட்டு

லட்சாதிபதியை யெல்லாம்
 லட்சியம் ஒண்ணும் பண்ணாமலே
 வெட்கப்படுத்தியும் பற்றாமே
 விரட்டி விரட்டி அடித்துவிட்டு,
 வாரார் சொக்கத்தங்கம் - நம்ம
 நாடார் ஜம்புலிங்கம்.

உயிரைக் கையிலேபிடித்து
 ஓடினாரே பணக்காரர்
 சாடி அவரைப்பிடித்து
 சங்கிலியில் கட்டிவைத்து
 வாரார் சொக்கத்தங்கம் - நம்ம
 நாடார் ஜம்புலிங்கம்.

(மலையருவி, பக். 179)

அவன் கொள்ளையடித்த செல்வத்தை ஏழை
 களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தானென்றும், அப்பாடல்
 கூறுகிறது. பொதுவாக அவன் மக்களுடைய எதிரியல்ல.
 பணக்காரர்களுக்கும் போலீசுக்காரர்களுக்குமே பகைவன்

★ பணக்காரரைப் பழித்துக் காட்டப்
 பாவப்பட்டவர்களைக் கூட்டிப்
 பணத்தையும் பறித்துக் கொண்டு
 பதறப்பதற விட்டுவிட்டு
 வாரார் சொக்கத்தங்கம் - நம்ம
 நாடார் ஜம்புலிங்கம்.

(மலையருவி பக். 180)

★ “ஆயிரம் ரூபாயை அவர்
 அரைக்காசென்று தான்எண்ணி

நா. வானமாமலை

அள்ளி ஏழைக்கிறைத்து விட்டு
 அன்னதானம் செய்து விட்டு
 வாரார் சொக்கத்தங்கம் - நம்ம
 நாடார் ஜம்புலிங்கம்.

பில்லுக்காரப் பொம்பிளைக்கு,
 பேரைச்சொல்லிப் பிழைத்துக் கண்ணு
 நல்லநல்ல நகைகளெல்லாம்
 நல்லமனசாப் பூட்டிவிட்டு
 வாரார் சொக்கத்தங்கம் - நம்ம
 நாடார் ஜம்புலிங்கம்.

நெல்லறுக்கப் போனவளை
 நிற்க வைத்துப் பாதையிலே,
 சொக்கத்தங்கம் நகைகளெல்லாம்
 பக்குவமாய்ப் பூட்டிவிட்டு
 வாரார் சொக்கத்தங்கம் - நம்ம
 நாடார் ஜம்புலிங்கம்.

தங்கம் பொன் வெள்ளியெல்லாம்
 தண்ணிக்குச் சமமாய் எண்ணித்
 தர்மத்தை மனசில் எண்ணித்
 தானதர்மம் எல்லாம் பண்ணி
 வாரார் சொக்கத்தங்கம் - நம்ம
 நாடார் ஜம்புலிங்கம்.

(மலையருவி பக். 181)

★ பப்ளிக்கு ரோட்டு மேலே
 பட்டப்பகல் வேளையிலே
 பந்தோபஸ்து பீட்டுகளை
 பரக்கடிக்க வைத்துவிட்டு
 வாரார் சொக்கத்தங்கம் - நம்ம
 நாடார் ஜம்புலிங்கம்,

என்று இப்பாடல் அவனைச் சித்திரிக்கிறது.

அவன் 1925-க்கு முன் நெல்லை மாவட்டத்தின் தென்பகுதியில் பணகுடிக்கருகிலுள்ள ஓர் ஊரில் பிறந்தான். அவன் நாடார் சாதியைச் சேர்ந்தவன்: இச்சாதியினர் உழைப்பாளிகள். புன்செய்ப் பயிர் செய்தலும், பனையேறுதலும் இவர்கள் தொழில்கள். சமூக அடக்கு முறைக்கு உள்ளானவர்கள். பணகுடிப் பகுதியில் பெருநிலக்கிழார்களாகவும், முஸ்லீம் ஆட்சியின் அதிகாரிகள் பரம்பரையினராகவும் வாழ்ந்து வந்த பணகுடித் துரைகள் என்ற குடும்பத்தினர் உழைப்பாளி மக்களைக் கொடுமைப்படுத்தி அடக்கி ஆதிக்கம் செய்து வந்தனர். அவர்களுடைய புன்செய் விளைகளில் 'நாடார்களும் அவர்கள் குலமாதர்களும் பணிபுரிந்து வந்தனர். அவர்களுக்குச் சொந்தமான பனைகளில் நாடார்கள் கள்ளும், பதனீரும் இறக்கி வந்தனர். அவர்களுடைய நஞ்செய் நிலங்களில் நாடார்மாதர் களை பிடுங்குதல், அறுவடை செய்தல் போன்ற வேலைகள் செய்து வந்தனர். பணகுடித் துரைகளின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் அவர்களிடம் நெருங்கி உறவு கொள்ளுவதும், நெடுநாள் பழக்கம். இதனை எதிர்க்க நாடார் மக்களுக்கோ, அவர்களோடு கிராமங்களில் வாழ்ந்து வந்த உழவர்களுக்கோ துணிவு இல்லை. இத்துரைமக்களின் கொடுமைகளைப்பற்றி மறைவாகப் பேசி வேதனையடைந்தனர். 1920ல் இளைஞனாக இருந்த செம்புலிங்கம் பணகுடித்துரைகளின் பண்ணையில் உழைத்து வந்தான். ஒருசமயம் அவன் பண்ணைக்குச் செல்லும் பொழுது வைக்கோல் போர் மறைவிலிருந்து ஒரு பெண்ணின் கூக்குரல் கேட்டது. அங்கு ஓடிச் சென்றான். அவனது உறவினர் ஒருத்தியை துரை மகன் ஒருவன் வலிந்து அணைய முயன்றதைக் கண்டான். துரை மகனை தூண்டிக்கோலால் அடித்து வீழ்த்தி, அவளை வீட்டிற்கு அனுப்பினான்.

சப்தின்ஸ்பெக்டர் சட்டையை
 சந்தடி ஒன்றும் இல்லாமே
 சல்லாபமாகத்தான் சுழற்றி
 உல்லாசமாகப் போட்டுக்கொண்டு
 வாரார் சொக்கத்தங்கம் - நம்ம
 நாடார் ஜம்புலிங்கம்.

இதுவரை துரை மக்களின் கொடுமைகளை எதிர்க்க
 எவரும் துணியவில்லை. செம்புலிங்கம் துணிந்தான். அடி
 பட்ட புலிபோல அவர்கள் கோபம் செம்புலிங்கத்தின்
 மீது பாய்ந்தது. அவன்மீது சோடனை வழக்குகள் போட்
 டார்கள். போலீசும் அவர்களுக்கு ஆதரவாக நின்றது.
 போலீசு பணம் உடையவர்களைப் பாதுகாக்கத்தானே
 இருக்கிறது. செம்புலிங்கம் இக்கொடுமைகளுக்கும்,
 பயமுறுத்தலுக்கும் பணியவில்லை. தன்னோடு சேர்ந்து
 நின்ற இளைஞர்கள் சிலரோடு துரை மக்களின்
 கொடுமையை எதிர்த்தான். அவர்கள் வைக்கோல் போர்
 களுக்குத் தீவைத்தான். அவர்கள் களஞ்சியங்களைக்
 கொள்ளையடித்தான். இவ்வாறு அவன் சமூகத்தில் உயர்
 தட்டிலுள்ளவர்களின் கொடுமைகளுக்குப் பணியாமல்
 எதிர்த்து நின்றான். அவர்களும் போலீசின் துணைகொண்டு
 அவனைச் சமூக எதிரியாகக் காட்டி வழக்குகள் தொடர்ந்து
 சிறைக்குள் தள்ளிவிட முயன்றனர். அவனும் அவனுடைய
 கூட்டத்தாரும் போலீசையும் அடித்து விரட்டினர் சிறைக்
 கூடங்களினின்றும் தப்பியோடினர். தப்பியோடியவர்
 களுக்கு மக்கள் புகலிடம் அளித்தனர். கடைசியில் அவன்
 போலீசாரால் சூழப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டான்.

நாட்டுப் பாடல்கள் அவனை பயங்கரமான
 கொள்ளைக்காரனாகச் சித்திரிக்கவில்லை. ஏனெனில்
 அவன் சமூகக் கொடுமையை எதிர்ப்பவனாகவே சித்தரிக்கப்
 படுகிறான். மற்றவர்கள் நெடுநாளையக் கொடுமைகளை

எதிர்க்கத் துணிவில்லாமல், அடிமை மனப்பான்மையில் மூழ்கிச் செயலற்றிருந்தபோது அவன் துணிந்து எதிர்த்தான். இத்துணிவு, இளைஞர்களுக்கு உணர்ச்சியூட்டியது. மக்கள் அவனை சமூகக் கொடுமையை எதிர்ப்பவனாகக் கண்டார்கள். அவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள்.

போலீசாரை செம்புலிங்கம் எதிர்த்ததைப் பற்றியும், சிறையிலிருந்து தப்பியோடியதையும்,

முச்சந்தி ரோட்டு மேலே
மூன்று போலீஸ் பாராநிற்க
முதுகுப் பக்கம் திரும்பச் சொல்லி
மூன்றடி கொடுத்து விட்டு
வாரார் சொக்கத்தங்கம் - நம்ம
நாடார் ஜம்புலிங்கம்.

முன்னூறு பேர் வளைக்க
முள்ளம்பன்றி போலுலுப்பி
மூன்றுபேரைப் பஸ்பம் பண்ணி
முள்ளு வேலியெல்லாம் தாண்டி
வாரார் சொக்கத்தங்கம் - நம்ம
நாடார் ஜம்புலிங்கம்.

(மலையருவி, பக். 188)

புகழ்ந்து பாடும் பாடல்கள், போலீசாரின் கோழைத்தனத்தையும், மேலோட்டமான போலிவீரத்தையும் கேலி செய்கின்றன. போலீசாரை மக்கள் தங்கள் நலன்களைக் காப்பவர்களாகக் கருதவில்லை. தங்களைக் கொடுமைப்படுத்துபவர்களின் துணைவர்களாகவே கண்டனர்.

இதுபோலவேதான் தென்பாண்டி நாட்டில் வழங்கி வரும் சந்தணத்தேவன் கதையும், அவனும் பணக்காரர்களைக் கொள்ளையடித்தான். விதவைகளுக்கும், ஏழை

எளியவர்களுக்கும் உதவிசெய்தான். அவனைப் பற்றிய கர்ண பரம்பரைச் செய்தியொன்றைக் கருவாகக் கொண்டு புதுமைப் பித்தன் ஒரு கதை எழுதியிருக்கிறார். நாட்டுப் பாடல்களில் அவன் தூக்கிலிடப்பட்டதைப்பற்றி

அவன் மனைவியும், தாயும்,

★ முக்கம்மாள் தவிப்பு

சந்தனம் பெண்டாட்டி

சபைநிறைஞ்ச முக்கம்மாளாம்

சந்தனத்தைத் தூக்கும்போது

சதுரம் கொஞ்சம் வாடுதடி.

(தூக்கும்போது - தூக்கிலிடும் போது, சதுரம் - சரீரம்)

ஊராரும் பாடிய ஒப்பாரிப் பாடல்களாகப் புனையப் பெற்றவை கிடைக்கின்றன. அவனது அஞ்சாமையும், மக்களை மிரட்டும் போலீசை அவன் துரத்தியடித்த வீரமும்,

★ சந்தனத்தின் வீரம்

ஏட்டை இழுத்து வச்ச

இன்ஸ்பட்டரைக் கட்டி வைச்ச

துவரங்காயைத் தின்னச் சொல்லி

மாட்டுரானே சந்தனமும்.

(தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள்)

பணக்காரர்களுக்கு அவன் நினைவே சிம்ம சொப்பன மாக இருந்தது என்பது போன்ற செய்திகள் கூறப்படுகின்றன.

இதுபோன்ற பல கொள்ளைக்காரர்களை சமூகக் கொடுமைகளை எதிர்க்கும் துணிவு படைத்தவர்களாக நாட்டுப் பாடல்கள் சித்தரிக்கின்றன. இத்தகைய கதைகளில் காலத்தால் முற்பட்டது அரசியல் நீதியை அடிப்படை

யாகக் கொண்டது. "வீணாதி வீணன்" கதையாகும். அவன் கதை 'ஐவர் ராஜாக்கள்' கதைப் பாடலில் ஒரு கிளைக்கதையாக இடம் பெறுகிறது. இக்கதைப் பாடல் 1967ல் நான் எழுதிய முகவுரையோடு நியூ சென்சரி புத்தக நிலையத் தாரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. வீணாதி வீணன் 400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுந்த வரலாற்றுப் பாத்திரம் என்பது வள்ளியூரில் அகப்படும் சில தொல் பொருட் சான்றுகளால் உறுதிப்படுகிறது. அவன் மேலவெம்பனூரில் பிறந்தான். அவனது சொத்து சுகங்களை எல்லாம் உறவினர் வஞ்சகமாகப் பறித்துக் கொண்டனர். பிழைக்க வழிதேடி அவன் குலசேகரபாண்டியனது ஆட்சிக்குட்பட்ட வள்ளியூர்க் கோட்டைக்கு வந்தான். பிச்சையெடுத்து, வயிறு வளர்க்க முயன்றான். ஊரார் அவனைக் கேலி செய்து அடித்து விரட்டிவிட்டார்கள்.

அருகிலுள்ள காட்டிற்குச் சென்று சுண்டைக்காய், காட்டு முருங்கைக்காய் தேடிக்கொணர்ந்து முதலில்லா வியாபாரம் செய்ய முயன்றான். கோட்டைக் காவலர்களும், ஊர் வியாபாரிகளும் அவனை மோசடி செய்து பணத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள். ஊரில் பணம் சேர்த்தவர்கள் எவ்வழிகளைக் கையாளுகிறார்களென்று அவன் ஆராய்ந்தான். லஞ்சமும், ஏமாற்றமும் பணம் சேர்க்கும் வழிகளென்று அவன் கண்டு கொண்டான். நூறு பேரைச் சேர்த்துக் கொண்டு தடி எடுத்து தண்டல் செய்ய ஆரம்பித்தான். குளத்தில் எடுக்கும் தண்ணீருக்கு குடத்துக்கு ஒருகாசென வரி விதித்தான். பெண்கள் மந்திரியிடம் முறையிட்டனர். அவன் அரசனே இவனை வரிவசூலிக்க அனுப்பியிருக்கலாம் என்று எண்ணி தலையிடாமல் இருந்து விட்டான். நாட்டில் நடக்கும் ஊழல் நடவடிக்கைகள் அரசனுக்குத் தெரிய வேண்டுமென்று எண்ணி கல்யாணத்திற்கும், சாவுக்கும் வரிவசூலிக்க ஆரம்பித்தான். பெருஞ் செல்வம் சேர்த்து கோட்டை கட்டிக்கொண்டான். கோட்டைக் காவலுக்கு

நா. வானமாமலை

அரச சேவையிலுள்ள காவலர்களை விட அதிகமான காவலர்களை நியமித்தான். அரசன் மதுரையிலிருந்து வள்ளியூர் வந்தபோது இச்செய்திகளை அறிந்தான். அவனைச் சிறை செய்து அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான். சென்ற படைவீரர்களை லஞ்சம் கொடுத்து வீணாதி வீணன் தன்னிடமே அமர்த்திக் கொண்டான். அவனைச் சிறை செய்துவர மன்னன் தனது தம்பியாரையே அனுப்பினான். அரசனது தம்பியாரைக் கண்டதும் வீணாதி வீணன் தானாகவே அவர்களோடு அரச சபைக்கு வந்தான். அரசன் முன்னிலையில் வீணாதிவீணன் தனது செயல்களுக்குக் காரணம் கூறினான்.

“காடு வெட்டிப் பயிரெடுத்த
கையறிய மாட்டேனோ?
பாடுபட்டு வியாபாரம்
பண்ணுதற்கும் அறியேனோ?
என்னைப் போல வீட்டுவழி
இரந்து குடித்தாரு முண்டோ?
பாண்டியனே நீ என்னைப்போல
பட்டினியாய்க் கிடந்த துண்டோ?
வேண்டாத துன்பமதை
விலக்கி வைக்கத் திறமுமுண்டோ?
ஊர் முழுவதும் அழுதழுது
ஓலமிட்டுத் திரிந்தேனே!
சாருமிந்தச் சனமுழுதும்
சாகாம விருந்தீரோ?

அழுத பிள்ளைக் கிரங்காட்டல்
அம்மையுண்டோ? அப்பனுண்டோ?
தொழுவேறி விழும்புவியை
துரைமக்கள் குத்தாரோ?
உங்களுக்குத் தண்டிவரும்

ஊர்ப்பகுதி குறைந்த துண்டோ?
 தங்களுக்குக் கேள்வியுண்டு
 தனித்தவர்க்குக் கேள்வியில்லை
 பணங் கொடுத்துக் கன்னடியான்
 படை கூட்ட மாட்டானோ?
 வெட்டவருஞ் சேவகனை
 விலக்காதோ குடக்காசு
 கட்டியென்னை வெட்டிவைத்தால்
 கரும்பூதமாக வந்து
 கோட்டை தன்னை தீக்கொளுத்தி
 குடிவெருட்ட மாட்டானோ?
 ஊட்டுகின்ற வாணிச்சிபோல்
 உங்களுக்குப் புத்தியுண்டோ?
 பாப்பாவை மந்திரியாய்
 வைத்திருந்த ராசாவே
 பண்புடைய என் வீட்டில்
 பணச்சுமையைப் பாருமென்றான்.

இப்பேச்சில் கொள்ளைக்காரர் நாட்டில் தோன்றும்
 சமூக நிலைமைகளை வீணாதிவீணன் விளக்குகிறான்.
 "தொழில் செய்து பிழைக்க ஆட்சி வசதியளிக்க வேண்டும்
 அதற்கும் முடியாதபோது வேலையற்றோருக்கு உண
 வளிக்க வேண்டும். துன்பத்தை விலக்கிவைப்பது அரசின்
 கடமை. அழுத பிள்ளைக்கு இரங்காவிட்டால் அம்மை,
 அப்பன் என்ற பாசம் அதற்கு உண்டாகுமா? அப்பொழுது
 சமூகப் பிணைப்பும், சமூக உணர்வும் எப்படி ஏற்படும்? வரி
 வசூலிப்பது மட்டும்தான் அரசின் கடமையா? இந்நிலைமை
 யிலிருந்தால் பணத்திற்காக ஏழை எளியவர்களை பணம்
 கொடுத்து அக்கிரமம் செய்யத் தூண்ட முடியும். பசித்
 திருப்பவனுக்குச் சோறுதான் வேண்டும். அதனைப் பெற
 நியாயம் அநியாயம் பார்க்கமாட்டான். அரசன் வருமானம்
 குறைந்தால் ஆராய்வதுபோல, தனி மனிதன் வருமானம்

இல்லாமலிருந்தால் இது ஏன் என்று ஆராய வேண்டும். பசித்திருப்பவனை ஏன் என்று அரசு கேட்காவிட்டால் பணம் கொடுப்பவன் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டு அரசை எதிர்க்கப் படை திரண்டுவிடும். பசித்திருப்பவனிடம் ராஜ விசுவாசம் பற்றிப் பேச முடியுமா? பசித்திருப்பவனிடம் பணம் கொடுத்து "உன் அரசன் கழுத்தை அறு" என்றால் அறுக்கமாட்டான்.

“பணம் கொடுத்துக் கன்னடியன்
படைகாட்ட மாட்டானா?
களத்திலுள்ள பாண்டியனைக்
கழுத்தறுக்க மாட்டானா?”

நாட்டில் அனைவருக்கும் தொழில் செய்து பிழைக்க வசதியும், ஆட்சியில் நேர்மையும், பிறர் துன்பம் கண்டு சகியாது உதவும் தன்மையும் இருந்தால்தான் நாட்டின் பாதுகாப்பு ஸ்திரமாக இருக்கும். இல்லாவிட்டால் உள் நாட்டில் கலகமும், கொள்ளையும் தோன்றும், வெளி நாட்டார் படையெடுத்தால் துரோகம் தலையெடுக்கும். இவ்வாறு கூறி அவன் அரசியல் நீதி போதிக்கிறான். தான் அநியாய வரிகளால் சேகரித்த செல்வத்தை அரசனிடமே அளித்து விடுகிறான்.

வீணாதிவீணன் சமூக ஊழல்களையும் லஞ்சத்தையும் எதிர்த்தான். தனி மனிதனுக்கு அடிப்படை வசதிகளை அளிப்பது அரசன் கடமையென வலியுறுத்த ஒரு வினோதமான முறையைக் கையாண்டான். இவனைக் கொள்ளைக் காரனென்றே அரசனும் ஆளும் வர்க்கத்தினரும் கருதினர்.

ஆனால் இவன் பிற கொள்ளைக் காரர்களிடமிருந்து இயல்பில் வேறுபட்டவன். செம்புலிங்கமும் சந்தனத் தேவனும் கொடுமையைத் தனியே நின்று எதிர்த்தார்கள். கொள்ளையிட்ட பொருளை ஏழைகளுக்குப்

பகிர்ந்து கொடுத்தார்கள். ஆனால் தனி மனிதர்களைக் கொள்ளையடிப்பதன் மூலம் சமூக அநீதியுடன் போட்டி போட முடியாது என்பதனை அவர்கள் உணரவில்லை. ஆனால் வீணாதி வீணன் அதனை உணர்ந்தான். அரசனது வரி வசூல் முறை கொள்ளைக்காரர் முறைதான் என்று காட்ட அவனும் அநியாய வரிகளை விதித்து வசூலித்தான். அரசனைப் போலவே அவனும் தடிதாங்கிய வீரர்களை வேலைக்கமர்த்திக் கொண்டான். அவனது நோக்கம் சமூக ஊழல்களை அரசனுக்குச் சுட்டிக் காட்டுவது, இவற்றை மாற்ற அரசன் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்துவதும் ஆகும். எனவே அவனை சமூக உணர்வும், அரசியல் உணர்வும் கொண்ட ஒரு கலகக்காரனென்றே கூறலாம். இவனுடைய சமூக எதிர்ப்பு தனி மனிதர்கள்பால் திரும்புவதில்லை. அரசின் வரிவிதிப்பு முறை, நிர்வாக ஊழல், பணக்காரர் ஆதரவு, ஏழை எளியவர்களைக் கொடுமை செய்தல் முதலியவற்றை எதிர்ப்பதாக இருக்கிறது.

இவனை ஆங்கில நாட்டுக் கொள்ளைக்காரன் ராபின் ஹூடோடு ஒப்பிடலாம். அவனைப்பற்றி ஆங்கில மொழியில் ஏராளமான கதைப் பாடல்கள் இருக்கின்றன. ராபின் ஹூட் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஜான் அரசன் ஆட்சிக் காலத்தில் பிரபுத்துவ குடும்பத்தில் பிறந்தவன். அரசன் தனக்கு ஆதரவாக இல்லாத பல பிரபுக்களின் சொத்துக்களைப் பறித்துக்கொண்டான். இவ்வாறு சொத்திழந்தவர்களில் ஒருவன் ராபின்ஹூட். அவன் லண்டன் நகரின் அருகிலிருந்த காடுகளில் மறைந்து கொண்டு பல நண்பர்களைத் தனக்குத் துணையாகச் சேர்த்துக் கொண்டான். அவர்களின் உதவியோடு அரசனுக்கும், அரசனது நண்பர்களான பிரபுக்களுக்கும் சொந்தமான பொக்கிஷங்

களைக் கொள்ளையடித்து ஏழைகளுக்குப் பகிர்ந்தளித்தான். அரசனது அதிகாரிகளின் கொடுமைகளுக்கு உள்ளானோர்களை ஆதரித்தான். பெண்களுக்கும், கதியற்றவர்களுக்கும் உதவி செய்தான். இவனைப் பற்றி நூற்றுக்கணக்கான நாட்டுப் பாடல்கள் 13ம் நூற்றாண்டு முதல் 17ம் நூற்றாண்டு வரை தோன்றின. அவன் கொள்ளைக்காரனாயினும் அரசனது கொடுமையை எதிர்க்கத் துணிவு கொண்டிருந்ததால் மக்கள் அவன் துணியைப் போற்றினர். ஏழை மக்களுக்குதவியதால் அவன் இரக்க குணத்தைப் பாராட்டினர். ஆனால் அரசனைத் திருத்தவோ, ஆட்சியின் போக்கை மாற்றவோ, அவனால் முடியவில்லை. ஆனால் வீணாதிவீணன் இயல்பு வேறு. அவன் அனாதை, பசி பட்டினிகளை அறிந்தவன். எத்தொழில் செய்தும் உழைத்துப் பிழைக்க ஆசைப்பட்டான். ஆனால் அவன் உயர்ந்த ஜாதியில் பிறந்ததால் அழுக்கு மூட்டை சுமந்து பிழைக்கக் கூட அவனுக்கு உரிமையில்லாமல் போயிற்று. வள்ளியூர்க்கோட்டையில் அவன் பட்ட பாடுகளை முன்பே குறிப்பிட்டோம். அந்த நாட்டின் அரசியல் நிலைமை பற்றி அறிந்து அவன் பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

“புல்லுப் பறித்தால் கேள்வியுண்டு,

கொள்ளை யடித்தால் கேள்வியில்லை”

கொள்ளையடித்தவர்கள் தான் பணக்காரர்களாக வாழ்ந்தார்கள். உழைத்துப் பிழைப்பவர்கள் வாழ வழியில்லை. இந்நிலையை அரசனுக்கு எடுத்துக்காட்டி, தனி மனிதனுக்கு அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வது அரசின் கடமையென வலியுறுத்த அவன் அரசனிடம் விவாதித்திருக்கிறான். அவன் அரசனிடம் பேசும் பேச்சில் சமூக, அரசியல் நிலைமைகளைச் சாடும் எதிர்ப்புணர்ச்சி

யையும் தனி மனிதனது வாழ்க்கைக்குத் தேவையான உணவும், உடையும், உறையுள்ளும் அளிக்க வேண்டியது அரசின் கடமை என்பதை, அவன் வலியுறுத்திக் கூறுவதைக் காண்கிறோம். இத்தகைய சமூக நோக்குக் கொண்ட கலகக்காரனின் கதாபாத்திரம் வீணாதி வீணானே.. ராபின் ஹூட் பிரபுக்கள் இழந்த சொத்துக்களை மீட்கவே அரசுனுக்குத் தொல்லை கொடுக்கிறான். ஆனால் வீணாதி வீணானோ சமூக அமைப்பிலும், அரசியல் அமைப்பிலும் மாறுதல்களை குடிமக்களுக்கு ஏற்படுத்த கோருகிறான். மக்களது நியாயமான உரிமைகளை ஆட்சி ஏற்க வேண்டுமென வற்புறுத்திக் கலகம் செய்கிறான். இப்பாத்திரம் சமூக அநீதிகளை எதிர்க்கும் நாட்டுப் பாடல் - பாத்திரங்களில் எல்லாம் சிறப்பான தனி இயல்பு கொண்டு விளங்குகிறது.

- தாமரை ஆகஸ்டு 1968.

நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்கள்

நாட்டுப் புறக் கதைப்பாடல்கள் எத்தனை இருக்கின்றன என்று கேட்டால், கிராமப்புற இலக்கிய அறிஞர்களுக்கு பதில் சொல்லத் தெரியாது. அவ்வளவு அதிகமாக அவை இருக்கின்றன.

அவற்றுள் சில கிராம தேவதைகளின் கோவில் களினால் பாடப்படுகின்றன. சில பாடல்கள் அச்சில் வெளிவந்தள்ளன. ஏட்டில் இருப்பவை சில பாட்டு வழக்கில் இல்லாமல் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே அழிந்து போனவை பல. ஆயினும் அவை கிராம மக்களின் நினைவில் கதைகளாக நிற்கின்றன.

இந்தப் பேச்சில்,

1. கதைப் பொருள் அடிப்படையில் நமக்குக் கிடைக்கும் கதைப் பாடல்களை எவ்வாறு வகைப்படுத்தலாம்?
2. அவற்றில் இன்னும் வாழ்கிற மரபாக எவையுள்ளன?
3. அவற்றின் சிறப்பியல்புகளும், சமூக விளைவுகளும் எவை?

என்று எடுத்து விளக்குவதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளேன்.

கதைப் பாடல்களில் கிராமத் தெய்வங்களைப் பற்றிய கதைகளே அதிகம். அத்தெய்வங்களுக்கு ஆண்டுக்கு ஒருமுறையோ, நவராத்திரி ஒன்பது நாட்களிலோ விழா எடுக்கும்பொழுது தொழில் முறைக்

கலைஞர்கள் அவ்வித தெய்வங்கள் அல்லது அதற்கு உருவாகக் கருதப்படும் தெய்வங்களின் கதைகளைப் பாடுவார்கள்.

அம்மன்கள் நீண்ட காலமாக வணங்கப்பட்டு வரும் தெய்வங்கள். இவை பேய்த் தன்மையுடையவை. உருவத்தில் சவாலா மகுடமும் கோரைப் பல்லும் கொண்டதாக இருக்கும். கையில் சூலம், பாசம், கப்பறை கொண்டவைகளாக இருக்கும். சில வெறும் முக்கோண வடிவில் கற்களாகத் தோன்றியவை. எனவே இத் தெய்வங்களின் கதைகளில் நம்பமுடியாத வசியம், நரபலி, மிருகபலி, மந்திரம், போட்டி முதலியன காணப்படும்.

இசக்கி, முப்பிடாதி, பேச்சி முதலிய தெய்வங்கள் வாதை தெய்வங்கள். நோய்களை உண்டாக்கும் என்றும், கப்பறையில் உள்ள நோய் வித்துக்களை வீசி நோய் பரவச் செய்யுமென்றும் கிராமப்புற மக்கள் நம்பினார்கள். இவர்கள் மணமாகாத குமரிகள். இவர்கள் உலகத்தைப் பெற்றவளாகவோ, நோய்களை உண்டாக்குபவர்களாகவோ பூமிக்குச் செழிப்பைத் தருபவளாகவோ, மக்கள் சினம் பெருக, பெண்களுக்குச் செழிப்பைத் தருபவளாகவோ, இருப்பவர்களாக மக்கள் நம்புகிறார்கள். இவை மூர்க்க தெய்வங்கள். இரத்தம் குடிப்பவை. அதனால் அச்சத்தால் தம்மிடம் வராமல் இருக்கும் பொருட்டு, மக்கள் அவற்றிற்கு சாந்தி செய்கிறார்கள். இதற்காக பலி கொடுத்தோ, பொங்கலிட்டோ, இத்தெய்வங்களை மக்கள் வழிபடுவர். ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் ஒரு புராணக் கதையுண்டு. நாலைந்து தெய்வங்களை சகோதரிகளாக இணைத்து, அவற்றின் தனிக் கதைகளை இன்று சேர்த்து பெரிய நாட்டுக் காப்பியமாக உருவாக்கியுள்ளார்கள்.

அம்மன் கதைகளில் பேய்த்தன்மையும், மூர்க்கத் தன்மையும் உள்ளவை. மிகவும் பழமையானவை. தற்காலக் கதைகள், வரலாற்று மாந்தர்களின் கதைகளையும், பழைய கதையோடு இணைத்து உருவானவை. ஒரு உதாரணம் தருவோம்.

மாரியம்மன் கதை - பழைய உருவம்

1. ஒரு பெரிய முட்டையில் இருந்து பிறந்தாள்.
2. கைலாசம் சென்றாள்.
3. ஒரு கப்பலையில் நோய் வித்துக்கள் வாங்கி வந்தாள்.
4. தன்னை வணங்காத ஊர்களில் நோய் பரப்பி அழித்தாள்.
(இக்கதையோடு இணைப்பு பெற்ற கதை.)

1. பாப்பாத்தி - கீரி - பாம்புக் கதை
2. கணவன் பாவம் போக்க பாப்பநாசம் போய் பாம்பு கடித்து மாண்டான்.
3. கணவன் இறந்ததும், தாயாதிகள் மனைவி மகளது சொத்துக் களை பறித்துக் கொண்டு விரட்டினர்.
4. தவம் செய்து ஊரை அழிக்கும் வரம் பெற்றாள்.
5. மழை பெய்து ஊர் அழிந்தது. தாயும், மகளும் வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து உயிர்நீத்தார்கள். அவர்களது ஆவி மாரியம்மனோடு சேர்ந்தது.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு பழைய தெய்வத்தின் கதையோடு பிற்காலக் கதையொன்று, சேர்க்கப்பட்டிருக்கும்.

சாதிக் கலகங்கள், சாதிப் பொறாமை, கலப்புக் காதல் முதலிய நிகழ்ச்சிகளில் உயிர் நீத்தவர்கள், 'மாடன் வணக்கம்' என்ற முறையில் தெய்வமாக்கப்பட்டு வழிபடப்படுகிறார்கள், இவை ஆண் தெய்வங்கள். சிவன், திருமால் ஆகிய மேலோர் தெய்வங்களாக இவர்கள் வழிபடுவதில்லை.

இனி இரண்டாவது வகைக் கதைகளைக் காண்போம். இவை புராணக் கதை மாந்தர்களைப் பற்றியனவாகும். புராணத்திலுள்ள கதைமாந்தர் இயல்புகள், கிராம மக்களின் நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் முற்றிலும் மாற்றப்பட்டிருக்கும் பெயர்கள் மட்டுமே நன்றாயிருக்கும். மகாபாரதத்தில் வரும் அர்ச்சுனன், கிருஷ்ணன், கண்ணன், தருமன், துரியோதனன் இவர்களது புராணத்தில் காட்டப்பட்ட குணங்களை விடுத்து கிராம மக்கள் அவர்களுக்கு அளிக்கும் குணங்களை உடையவராய் கதைகளில் தோன்றுவர். உதாரணமாக,

கருணன் - மனைவியை அடக்கத்தெரியாதவன் சாட்டையால் அடித்து அடக்கக் கண்ணன் அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கிறான்.

தருமர் - அப்பாவி

அர்ச்சுனன் - பல பெண்களோடு காதல் புரிந்து மணந்து கொள்ளுபவன்.

துரியோதனன் சூழ்ச்சியில் அகப்பட்டு அடிபட்டவன். காமத்தால் குணமாற்றங்கள் அடைந்து வீழ்ச்சியடைந்தவன். நண்பர்களுக்கு உதவுபவன் கண்ணன் - சூழ்ச்சிமிக்கவன். நாட்டுக்கதைப் பாடல்களின் கதை மாந்தர்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். இக்கதைகளை நாட்டுப் புராணக் கதைகள் என்று அழைக்கலாம்.

புகழேந்திப் புலவர் பாடியதாகக் கூறப்படும் நூற்றுக் கணக்கான மகாபாரதத்து நிகழ்ச்சிகள் கொண்ட கதைகள் நாட்டுப் புராணக்கதையின் தன்மை கொண்டவை தாம். நாட்டு மக்களின் விருப்பு, வெறுப்புகளையும், கதை மதிப்புக்களையும் நன்றாக அறிந்து ஒருவர், மகாபாரதக் கதைகளை நாட்டார் சமூக மதிப்புக்களுக்கேற்ப மாற்றி எழுதிவிட்டார். இவற்றில் பல நாட்டாரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. இவற்றில் பல வழக்கொழிந்து விட்டன. புராணங்களின் மீதிருந்த மதிப்பு குறைந்து விட்டதால், இப்பாடல்கள் தற்கால கிராமவாசிகளால் பாடப்படுவதில்லை.

குடும்ப நிகழ்ச்சிகளையும், சமூக நிகழ்ச்சிகளையும் பொருளாகக் கொண்டு பாடப்பட்ட சமூகக் கதைப் பாடல்கள் தெய்வப் பாடல்களை விடக் குறைந்த அளவிலேயே கிடைக்கின்றன. ஆயினும் ஆயிரக்கணக்கில் அவை பரவியுள்ளன. இவை இன்றும் வாழும் மரபாகும். (driving tradition)

குடும்பத்தில் 1. அண்ணன் - தம்பி (2) அண்ணனது மனைவி - தம்பி இவர்களிடையே நிலவும் உறவுகளில் முரண்பாடுகள் உள்ளன. கொங்குநாட்டில் வழங்கும் சின்னண்ணன், சின்னத்தம்பி கதை இதற்கு ஒரு உதாரணம். தம்பிக்கும் - மனைவிக்கும் பாலுறவு உண்டெனச் சந்தேகித்த அண்ணன் வேட்டையாடுவது போல், தம்பியை அம்பை எய்து கொன்றுவிடுகிறான். இதனை யறிந்த மனைவி தம்பியோடு உடன் கட்டையேறுகிறாள். இது சந்தேகத்தைத் தீவரமாக்குகிறது. இதுபோன்ற சிறு கதைப் பாடல்கள் ஏராளமாக உள்ளன.

2. குடும்பத்தில் அண்ணனுக்கும் தங்கைக்கும் மணமான பின், தங்கைக்குப் பிறந்த வீட்டில் உரிமை

யற்றுப் போதல். இதற்கு உதாரணம் நல்லதங்காள் கதை. இது நன்றாகத் தெரிந்த கதை. இது பெண்களின் சமூக நிலையை விளக்கும் கதை.

3. சாதியை விட்டுச் சாதியில் காதல் உறவுகளோ, திருமண உறவோ கொள்ளும்போது, இறுக்கமான சாதி அமைப்பை எதிர்ப்பதால் ஏற்படும் விளைவுகள். முத்துப்பட்டன் என்னும் பிராமணன் சக்கிலியப் பெண்களை மணந்ததால் கொல்லப்பட்டான்.

4. வண்ணாத்தி கதையில் கலியாணமான அவளை அரசன் மகன் காதலித்து, அவள் சம்மதிக்காததால் வசியம் செய்து அவளையடைந்தான். இருவரது பெற்றோர்களும் சேர்ந்து தங்கள் மக்களையே கொன்றார்கள். இது போன்ற கதைகள் மிகப்பல.

5. கீழ்ச் சாதிப் பெண்களை, தமது சாதி உயர்வினால் அடைய உரிமையுண்டு என்ற இறுமாப்பை எதிர்த்துப் போராடிய வீரர்களைப் பற்றிய சமூக எதிர்ப்புக் கதைகள்; கௌதல மாடன். ஹனுமா கதைகள் இதற்கு உதாரணங்கள்.

கௌதலமாடன் உயர்சாதி வாலிபன், ஒரு சக்கிலியப் பெண் மீது மோகம் கொண்டு அவளை அழைத்தான். அவள் வழக்கமாக மோர் விற்கும் பாட்டாளிய முதியவளிடம் இதனைக் கூறினாள். அவள் தன் மகனை அவளுக்குத் துணையாக அனுப்பினாள். கௌதலன் துணைக்கு வருபவனைத் தாக்கினான். வட்டாணியன் எதிர்த்துப் போரிட்டு மாண்டான். சக்கிலியப் பெண்ணும் நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு செத்தாள். மூவரும் தெய்வங்களாயினர்.

ஹனுமா, தனக்கு மணமுடித்த பெண்களை, ஊர் வழக்கப்படி ஊர் கௌடனிடம் அனுப்ப மறுத்து அவனைக் குத்திக் கொன்றான். இவனுக்கு முன் அவ்வாறு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மணந்து கொண்ட மனைவியை முதல் நாளில் நிலப்பிரபுவும், ஊர் அதிகாரியுமான கௌடனிடம் அனுப்ப வேண்டும். இவன் துணிச்சலால் அப் பழக்கத்தை நிறுத்தினான்.

இவை சமூகப் பிரச்னைப் பாடல்கள்.

நாட்டு வரலாற்றிலும், அரசியல் நிகழ்ச்சிகளிலும், நாட்டுப்புற மக்களுக்கு அத்தனை அக்கறையில்லை. ஆனால் தங்கள் ஊருக்கோ, குடும்பத்தைப் பாதிக்கும் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றாலோ அவர்கள் வருந்துகிறார்கள். தலைவர்களின் செயலால் நன்மையேற்பட்டால் அவர்களைப் புகழ்கிறார்கள். தீமை ஏற்பட்டால் இகழ்வார்கள்.

கட்டபொம்மன், மருது, கான் சாகிபு முதலிய வரலாற்று மாந்தர்கள் வரி வசூலிப்பில் காட்டிய கொடுமைகளை எண்ணி நாட்டுப் பாடல்களில் அவர்களை கண்டித்த நாட்டார், வெள்ளையரை எதிர்த்து வீரமாகப் போராடி உயிர்நீத்த வீரர்களைப் போற்றி வீரவணக்கம் செலுத்தினார்கள். அவர்களுடைய தியாகத்தைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள். குறைபாடு உடையவர்களானாலும் வீரமுள்ளவர்களைப் போற்றுதல் நாட்டார் இயல்பாகும்.

இராமப்பையன் தமிழ் நாட்டில் ஒரு சாதியாரை அடக்கப் பெருங் கொடுமைகள் செய்ததைக் கண்டித்து நாட்டுப் பாடல் பாடுகிறது. ஆனால் திருமலை நாயக்கனிடம் அவன் காட்டிய விசுவாசம், வழிப்பறிகளிலிருந்து நாட்டை மீட்ட அவனது திறமை இவற்றைப்

புகழ்ந்து நாட்டுப் பாடல் பேசுகிறது. விசுவாசம், திறமை இவை, நாட்டாரால் மதிக்கப்படும் இயல்புகள்.

வரலாற்று நாட்டுப் பாடல்கள் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளன. ஐவர் ராசாக்கள் கதை, காண்சாகிபு கதை, கட்டபொம்மு கதை, சிவகங்கை அம்மானை, கும்மி போன்ற பத்துக்கும் குறைவான கதைப் பாடல்கள் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

கதைப் பாடல்களில் - தெய்வக் கதைப் பாடல்கள் நாட்டுப்புற மக்களின் தெய்வம், தேவதைகள், பேய்கள், சூனியம், மந்திரவாதம் போன்றவை நாட்டார் சமய நம்பிக்கைகளை குறிப்பிடுகின்றன. புராணக் கதைப் பாடல்கள் அவர்களது பழமையான நம்பிக்கைகளையும், புதுமையான நம்பிக்கைகளையும் இணைக்கின்றன. பண்டைய அநீதிகளை எதிர்த்து மனிதத்துவத்தை நிலைநாட்ட தைரியமாக முன்வந்து உயிர் நீத்தவர்களை தெய்வமாக்கி வழிபடுகிறார்கள், வரலாற்று மனிதர்கள் நிகழ்ச்சிகளின் தம்முடைய சமூக மதிப்புக்களின் (Social values) அடிப்படையில் தீர்ப்புக் கூறுகிறார்கள்.

தமிழ் நாட்டின் சமூக வரலாற்றை இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுக்கள், தொல் பொருள் சான்றுகளிலிருந்து வரையலாம். இது சமூகத்திலும், அரசிலும் ஆதிக்கம் செலுத்துவோருடைய கருத்துப் போக்காகவே இருக்கும். இவர்களுடைய கருத்தில் இருந்து பெரிதும் மாறுபட்ட நாட்டார் கருத்தையறிய வரலாற்றுக் கதைப் பாடல்கள் உதவுகின்றன. அவை முழுமையான தமிழ் சமூக வரலாற்றை எழுதப் புறக்கணிக்க முடியாத சான்றுகள்.

- தாமரை, ஜூலை 1977.